

புடவூ

ஊற்று: 1 | நதி: 11 | மார்ச் 2019 | திங்களிதழ்

தகவ்வு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்விதழ்

“நான்
நிலத்தின்
வாசனையை,
அதன்
ரகசியப் பேச்சை
அறிந்தவள்”

■ எழுத்தாளர்
சு.தமிழ்ச்செல்வி
அவர்களுடனான
நேர்காணல்

பெண்ணியம் என்பது
ஆண்களுக்குமானது
- நவீனா

பின்தொடரும்
கடவுள்
- அ.வெண்ணிலா

எழுத்தும்
துணிவும்
- யாஸ்மின்

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு:
சகா (சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்

தலைமை நிர்வாகர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிர்வாகக் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தனபால் பவானி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு: ஜசக்

ஓவியக் கலைஞர்கள்:
கொ.வடிவேல்
அழ.ரஜினிகாந்தன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்தப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
☎9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும்
கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே.
படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் - பக். 04
- “நான் நிலத்தின் வாசனையை, அதன்
ரகசியப் பேச்சை அறிந்தவள்”
- எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி
அவர்களுடனான நேர்காணல் - பக். 05
- ஆலிஸ் ஆன் மன்றோ
- தா. ஜோ. ஜூலியஸ் - பக். 11
- பெண்ணியம் என்பது
ஆண்களுக்குமானது
- நவீனா - பக். 15
- அஷ்டாவதானி வை.மு.கோதைநாயகி
அம்மாள்
- முனைவர் பொ.தீராவிடமணி - பக். 18
- நவீனம் புரியுமா?
- முகம்மது பாட்சா - பக். 19
- வெ.ஸ்ரீராம் என்னும் தனித்துவ
மொழிபெயர்ப்பாளர்
- கனிமொழி.ஜி - பக். 28
- மகாராணி மேடம்
- கட்டாரி - பக். 31
- ஆணாதிக்கம் பேசும் அஷ்ரபா நூர்தீன்
கவிதைகள்!
- ஏ.நஸ்புள்ளாஹ் - பக். 34
- தெருக்கூத்து
- சக்தி அருளானந்தம் - பக். 41
- ஆரவாரமில்லா அமைதிப் பேச்சாளர்
நான்!
- தி.அட்சயா - பக். 44
- சுகனின் சுகந்த நினைவுகளில்..
- மணிச்சுடர் - பக். 46

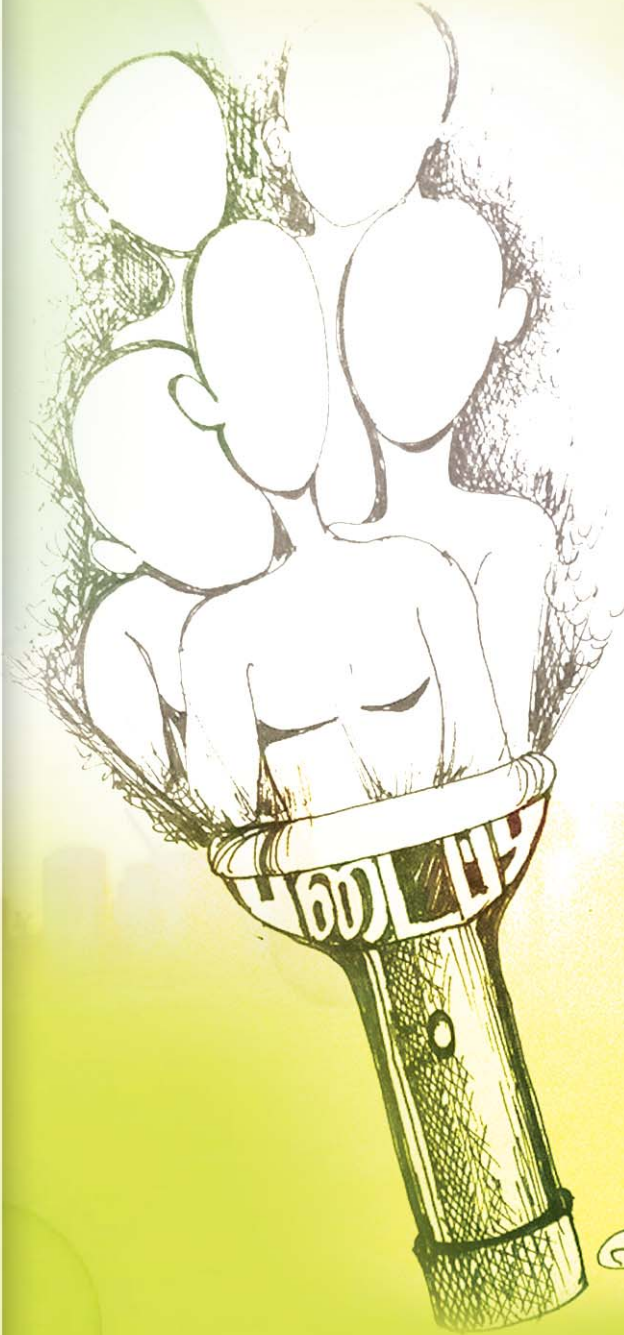
- **ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல்** - பக். 47
- **கல்வித் தாரகை பேராசிரியர் நசீமா பானு**
- முகமது பாருக் - பக். 50
- **குவளைக்கண்ணனின் கவிதைப் பெண்கள்**
- கவிஞர் விக்ரமாதீத்யன் - பக். 52
- **“என் விளையாட்டை, பழம்பை எல்லாம்
என் வளர்ச்சிக்கானதா மாத்திக்கிட்டேன்”**
- யாஸ்மின் - பக். 55
- **மனதானும் சுண்டைக்காய் இளவரசன்**
- பாலமீனாட்சி - பக். 57
- **ஒற்றை வேர்ச்சொல்லைப் பற்றிப் படரும்
நந்தவனக் கவிதைகள்**
- அன்பாதவன் - பக். 62

சிறுகதைகள்

- **மீண்ட உறவுகள்**
- பிரேமபிரபா - பக். 23
- **மொழியின் மரணம்**
- வசீலா சாஹிர் - பக். 37
- **பாற்கடல்**
- லா.ச.ராமாமிர்தம் - பக். 59

கவிதைகள்

- **பார்வதி** - கயல் - பக். 10
- **பூமி கணித இதயம்கொண்ட நூல்கண்டு**
- தேன்மொழிதாஸ் - பக். 17
- **படைப்புலகம்** - பக். 26
- **பிந்தொடரும் கடவுள்**
- அ.வெண்ணிலா - பக். 33
- **நீ துளையிட்ட எனது புல்லாங்குழல் - 6**
- ஜின்னா அஸ்மி - பக். 43

தலையாங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' பதினொன்றாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் விரிந்துபரந்திருக்கிறது.

பெண்களுக்கு இயல்பாகவே எந்தவிதப் படைப்பும் எளிதில் வசப்படக்கூடியதுதான். சூழல் காரணமாகத்தான் எல்லாப் பெண்களாலும் படைப்பாளிகளாக மிளிர்முடிவதில்லை. வாசிப்புச் சூழலும் எழுதும் சூழலும் வாய்க்கப்பெற்ற பல பெண்கள் இலக்கியப் படைப்பாளர்களாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் காலந்தோறும் முத்திரை பதித்துவந்துள்ளனர்.

தமிழ் வரலாற்றில் முதலில் அறியக் கிடைக்கும் சங்ககாலத்திலும் பெண்கள் புலவர்களாய்த் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். அரசனுடனான நட்புநிலை, உள்ளத்தில் எழும் காமக்கிளர்ச்சி, போர்ச் சமூகத்திற்கான பெண்ணின் இருப்பும் இழப்பும், குடும்பச் செயல்பாடுகள், சமூக வீரம் எனப் பல்வேறு பாடுபொருள்களையும் கையாண்டு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலச் சேமிப்பாய்த் தம் கவிதைகளைத் தந்துவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றனர்.

மத்ததோடு இணைந்தே வளர்ந்தது தமிழ். காரைக்காலம்மையார், ஆண்டாள் போன்ற பெண் புலவர்கள் தத்தம் இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடிய குறிப்புகளோடு இறுதியில் இறைவனோடு கலந்துவிட்டதாகவும் அவர்தம் வரலாறு பதியப்பட்டிருக்கிறது. ஓளவையார் என்ற படைப்பாளர் பெயரில் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் கவிதைகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இது ஓளவை என்ற பெண் பொதுச்சொல் கருத்தாக்கத்திற்கு நம்மை இட்டுச்செல்கிறது.

அச்ச ஊடக வளர்ச்சிக்குப்பின் பெண் எழுத்துக்கள் பரவலாக வரத்தொடங்கின. கவிதையுடன் கட்டுரை, கதை என எல்லா இலக்கிய வகைமைகளிலும் பெண்கள் பங்களிப்பு செய்யத் தொடங்கினர். உள்ளடக்கங்களும் விரியத்தொடங்கின. எல்லா மதத்தைச் சார்ந்த பெண்களும் மதப்பரப்பதலுக்காக அல்லாமல் தம் சூழல் சார்ந்து எழுதத் தொடங்கினர். இன்று பெண் படைப்புலகம் பிரம்மாண்ட வளர்ச்சியுடன் மகிழ்ச்சியடைய வைப்பதாய் உள்ளது.

பெண் தன் உரிமையை 'நான் எழுதுகிறேன்' என்ற செயற்பாட்டின் மூலமாக வெளிப்படுத்தும்போது அது வலிமையான முழக்கமாக மாறிவிடுகிறது. தன் படைப்பின் உள்ளடக்கங்களைத் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரத்தை அவள் சமூகத்திற்குக் கொடுப்பதில்லை. தானே தீர்மானிக்கிறாள். இன்றைய சமூகச் சூழலில் பிற பெண்களின் வலி மீட்டெடுப்பிற்கான ஒரு கடமையாகவும் அது பெண் படைப்பாளிக்கு மாறிப்போய்விடுகிறது.

படைப்பு என்பது உள்ஆழ முயற்சி. உள் உணர்வுகளை ஊரறிய வெளிப்படுத்தும் அக்கலை வடிவம் சாமானியர்களுக்குக் கைகூடாத ஒன்று. அந்தப் படைப்பு கைகூடினாலும் சூழல் கைவிடும் நிலைதான் இன்றும் பெண்கள் பலரின் இருப்பு. ஆனால் அத்தனையையும் தகர்த்துத் தன்னை ஒரு படைப்பாளியாய்ப் பெருமிதத்துடன் வெளிப்படுத்தி இயங்கும் அனைவரையும் தகவு நெகிழ்ந்து வணங்குகிறது.

இம்மாத தகவு இதழ் பெண்ணை மையப்படுத்தி வெளிவருகிறது. பெண் படைப்பாளர்களின் எழுத்துக்கள், பெண் படைப்புகளைப் பற்றிய எழுத்துக்கள் எனப் பெருமளவில் பெண் எழுத்தே இடம்பிடித்துள்ளது.

பெண்கூழ் உலகுதானே இது.. பெண்படைப்புகள்கூழ் உலகாகவும் உயரட்டுமே.. வாழ்த்துவோம் பெண் படைப்புகளை. எப்போதும்போல் தகவை வாசியுங்கள்.. பகிருங்கள்.. விமர்சனப்படுத்துங்கள்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“நான் நிலத்தின் வாசனையை, அதன் ரகசியப் பேச்சை அறிந்தவள்”

- எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி அவர்களுடனான நேர்காணல்

பெண்களின் மனவார்ப்புகளைத் தமிழ்ப் புனைகதைப்பரப்பில் எழுதி, தனக்கெனத் தனி இடத்தை உருவாக்கியவர் சு.தமிழ்ச்செல்வி. தமிழ்ப் பெண்ணிய வாசிப்புக்கு மிகுந்த தரவுகளை அளிக்கவல்லவை இவரது படைப்புகள். மிகுந்த அமைதியும் நிதானமும் கூடிய இயக்கத்துக்குச் சொந்தக்காரர். இலக்கியவெளியில் தன்னை முன்நிறுத்துவதில் கவனம் கொள்ளாது, தனது எழுத்தை விவாதப்பொருளாக்குபவர். தமிழ்நிலத்தின் எளிய குடிகளது வாழ்வை, தாய்மையின் ஈரத்தோடு புனையும் சு.தமிழ்ச்செல்வி அவர்களது இயக்கத்தை, வாசகர்களுக்கு அறியத்தரும் நோக்கோடு தகவு இதழுக்காக அவரோடு உரையாடினோம். அவ்வரையாடலை இங்கே அளிக்கிறோம்.

உங்கள் பால்யம் குறித்துப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்களேன்..... அப்படியே எழுத வந்த பின்புலம் குறித்து.....!

எனது பால்யம் குதூகலமானது. முற்றத்தில் நிலா நிறைந்திருக்க, தென்னையடியில் அக்காக்களின் கதை கேட்டுக் கழிந்தது என் முன்னிரவு. தோப்புகளும் அதன் நடுவே ஊற்றுக்களமாக நிழலும் நீருமுடைய ஒரு மருத நிலம் எங்கள் கிராமம். அந்த நிழல், அந்த ஈரம் எங்கள் மனிதர்களிடமும் இருந்தது. எங்களுரில் வீடுகளை யாரும் பூட்டி வைத்ததை நான் பார்த்ததே இல்லை. சக மனிதர்கள் மீது சிறிய பொறாமைகளை, போட்டிகளை எங்கள் சொந்தங்கள் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருபோதும் அவை பகையாகப் பரிணமித்தது இல்லை.

கடலோரக் கிராமம் எங்களுடையது. மீன் வீச்சமுடைய தெருக்கள் எங்களுடையது. நாங்கள் மருதத்தின் கொடைகளை, நெய்தலின் வளங்களைச் சேர்ந்து பெற்றவர்கள். நான் நிலத்தின் வாசனையை, அதன் ரகசியப் பேச்சை அறிந்தவள். அதன் பருவங்களே என்னை வளர்த்தன. பள்ளியில் படித்ததைவிட

வயல்வெளிகளில், உப்பளங்களில், மேய்ச்சல் நிலங்களில் கற்றவை அதிகம். எங்கள் மனிதர்களிடம் வேர்வையும் அன்பும் உலர்ந்ததே இல்லை. அத்தகைய இளம்பருவ நினைவுகளே இன்னும் என்னை உயிர்ப்புடன் இயங்க வைக்கின்றன. இந்நினைவுகளின் சாயல் இன்று எங்கள் ஊரில் அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த வாழ்விலிருந்து பெற வேண்டியது, மீற வேண்டியது, உதறவேண்டியது, எண்ணி எண்ணி ஏங்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது. அந்த நினைவுகளைப் பாதுகாக்கவும், ஆவணப் படுத்தவுமே அளம், மாணிக்கம் போன்ற நாவல்களை எழுதினேன். எழுதிக்கொண்டும் இருக்கிறேன்.

'கீதாரி' 'கிட்ணா' வானது பற்றிச் சொல்லுங்களேன்..?

சமுத்திரகனி அவர்கள் ஒருநாள் அலைபேசியில் அழைத்தார். கீதாரியைப் படித்துப் பாராட்டினார். பிறகு ஒருநாள், அதைத் திரைப்படமாக எடுக்க விரும்புவதாகக் கூறினார். அவரது திரையழகியலில் எனக்கு நம்பிக்கையிருந்ததால் சம்மதம் தெரிவித்தேன். அவரது உதவி இயக்குநரை வீட்டுக்கு அனுப்பிக் கதை உரிமைக்கான ஒப்பந்தத்தைப் பெற்றார். படப்பிடிப்பு ஆரம்பமான நிலையில் அந்தப் படத்தின் கதாநாயகிக்கு ரஜினி படமான கபாலியில் வாய்ப்பு கிடைத்தது. தொடர்ந்து சமுத்திரகனி அவர்களும் பிற இயக்குநர்களின் படங்களில் நடிக்கக் கமிட்டாகியிருந்தார். ஆகையால் கிட்ணா தள்ளிப்போனது. சில நாட்களுக்கு முன் அலைபேசியில் அழைத்து ஆறுகாட்டுத்துறை நாவல் குறித்துப் பேசினார். அப்போது விரைவில் கிட்ணா படப்பிடிப்பு தொடங்கும் என்றார். அனேகமாக வரும்

தீபாவளிக்குக் கிட்ணா வெள்ளித்திரையைத் தொட வாய்ப்பிருக்கிறது!

இன்றைய பெரும்பாலோரின் படைப்புகள் வெற்றுப் புலம்பல்களாகவும்.. சுய புராணங்களாகவும் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா..?

அப்படி எளிதாகச் சொல்லிவிட முடியாது. எனக்குச் சர்ச்சைகளில் ஆர்வமில்லை. விஷயங்களை நேர்மறையாக அணுக எண்ணுபவள் நான். இமையம், கண்மணிகுணசேகரன், லக்ஷ்மிசரவணக்குமார், இலக்குமிகுமாரன் ஞானதிரவியம், சோ.தர்மன் போன்றோர்கள் பண்பாட்டுரீதியாகவும், அரசியல்ரீதியாகவும் சிறப்பாக எழுதி வருகிறார்கள். இரா.முருகவேளின் மிளிர்கல் புதினமெல்லாம் நமது கலாச்சாரத்துக்கு வளமான பங்களிப்பைத் தந்திருக்கிறது. சமீபத்தில் புனைவுகள் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிற ரமா சுரேஷ் போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

'களம்' இலக்கியக் கூட்டத்தில் உங்களின் பங்களிப்பு என்ன..?

களம் புதிது எனது கணவர் தொடங்கி நடத்திவருகிற அமைப்பு. அவர் நடத்தும் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதைத் தவிர்த்து எனது பங்களிப்பு பெரிதாய் ஒன்றுமில்லை. களம் நிகழ்வுக்கு வரும் படைப்பாளிகளோடு உரையாடி வளர்ந்தது என் இலக்கிய ஆர்வம்.

மற்றபடி பெண்கள் இலக்கியச் சந்திப்பு என்றொரு நிகழ்வைச் சக பெண் படைப்பாளிகளோடு இணைந்து நடத்தினேன். இதில் இலங்கை, மலேசியா போன்ற நாடுகளிலிருந்தெல்லாம் பெண் படைப்பாளிகள் பங்கேற்றனர். விரிவான பெண்ணிய உரையாடல்கள் அந்நிகழ்வில் நடைபெற்றன. ஆனால், எனது சொந்த வாழ்க்கைச் சூழல் அதைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்க அனுமதிக்கவில்லை. இனி வரும் காலங்களில் ஒருவேளை செயற்பாட்டுக்களத்திலும் இறங்க வாய்ப்பிருக்கிறது.

அது ஏன் சில பெண் எழுத்தாளர்கள் எப்போதும் ஆணுக்குப் பெண் நிகர் என்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்... இந்த ஒப்பீடும் அளவீடும் தேவைதானா..!

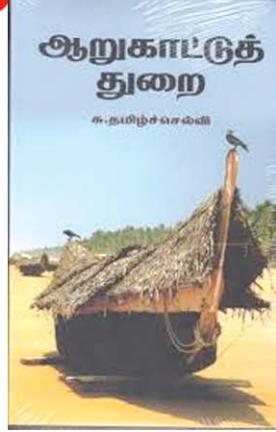
அதுபோல் யாரும் சொன்னதாக நான் அறியவில்லை. தாஸ்தாயேவ்ஸ்கியுடையதை, டால்ஸ்டாயுடையதை, வைக்கம் முகமது பஷீருடையதை, ஹெமிங்வேயுடையதை என்னால் ஆண் எழுத்தாகப் பார்க்க முடிந்ததில்லை. ஆணாதிக்கம் நிறைந்த சமூகத்தில், அதன் மொழியில், ஆண்மையச் சொல்லாடல்கள் இருப்பதால், பெண்கள் தமது நலன்களுக்கு உகந்த வகையில் புனைவுகளை, கவிதைகளை, பெண்மையச் சொல்லாடல்களை உருவாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. ஆகவேதான் சில வேளைகளில் அம்பையின் புனைவுகளை, குட்டி ரேவதி, மாலதி மைத்ரி போன்றோரின் கவிதைகளைப் பெண்ணிய எழுத்துக்கள் என அடையாளப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. மற்றபடி ஆணோ, பெண்ணோ மானுடத்தின் நிம்மதிக்கும் அமைதிக்கும் விடுதலைக்குமே எழுதுகின்றனர். அவை இலக்கியம் என்றே அழைக்கப்படும்.

உங்கள் இலக்கிய வாழ்வில் உங்கள் அப்பாவின் பங்கு எத்தகையது..?

நிச்சயம் எனது தந்தையின் தாக்கம் எனது வாழ்வில் எனது படைப்பில் உண்டு. அவர் பிடிவாதமும் உயர்ந்த குணங்களுமுடைய மனிதர். இருந்தபோதும் என் அம்மாவுக்குத் தாங்கவொண்ணாத துயரங்களைத் தந்தார். இளம்பருவத்தில் அவர் ஒரு முரட்டுத்தனமான ஆண்மகனாகத் தெரிந்தார். நான் வளர வளர அவரது பலவீனங்களைத் தாண்டி ஒரு தந்தையாக என் நெஞ்சில் நிறைந்தார். அவர் ஒரு திமுக தொண்டர். அவரது சிந்தனையோட்டமே மரபு வழியாக என்னை எழுத வைத்திருக்கவேண்டும். மாணிக்கம் நாவலில் வருகிற மாணிக்கம் பெருமளவு அவரது சாயலுடைய பாத்திரம். எந்நாளும் சிந்தையில் தங்கி என்னை இயக்குபவை அவரது நினைவுகள்.

நீங்கள் நினைத்ததை எழுதிவிட்டீர்களா...?

நான் புதினம் எழுதுவேன் என நினைத்ததில்லை. சுமாராகக் கவிதைகள் எழுதுவேன். திருமணத்திற்குப் பிறகே புதினம் எழுதும் ஆசை வந்தது. ஒரு நாவல்தான் எழுதுவேன் என எண்ணினேன். ஆனால் எழுத்து தந்த ருசி தொடர்ந்து எழுத வைத்தது. இடையில் சிறிது சுணக்கம். பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இப்போது பிள்ளைகள் வளர்ந்துவிட்டனர்.

கலைஞர்கள் எப்போதும் நிறைவடைவதில்லை. நிறைவின்மையே நம்மைத் தொடர்ந்து இயங்கவைக்கிறது. டால்ஸ்டாய் அன்னா கரேனினாவோடு திருப்தி பெற்றிருந்தால் நமக்குப் போரும் அமைதியும் கிடைத்திருக்குமா? போரும் அமைதியும் பிரம்மாண்டமான நாவல். 500க்கும் மேற்பட்ட பாத்திரங்கள் வாழும் புதினம். அத்தோடு அவர் திருப்தியடைந்திருந்தால் பிந்தைய தத்துவ பலம் கொண்ட அவரது படைப்புகளை நம்மால் வாசித்திருக்க முடியாது. ஒரு படைப்பாளிக்கு எப்போதும் நிறைவில்லை. நானும் நிறைவடையப் போவதில்லை.

உங்கள் நாவலின் தலைப்புகள் எல்லாமே ஒருவிதப் பதற்றத்தோடு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அது ஏன்..?

எனது நாவல்களின் தலைப்புகள் பெரும்பாலும் அதன் முதன்மையான பாத்திரங்களின் பெயர்களைக் கொண்டவை (மாணிக்கம், கண்ணகி, பொன்னாச்சரம்) அல்லது அந்த நாவல் இயங்கும் நிலத்தின் பெயரைக் கொண்டவை (அளம், ஆறுகாட்டுத்துறை). இது தவிர 'கற்றாழை'. இது வறண்ட நிலத்திலும் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்ளும் தாவரம். இத்தலைப்பைப் பெண்களுக்கான குறியீடாக வைத்திருந்தேன். 'கீதாரி' ஆடு மேய்க்கும் இனக்குழுவின் தலைவர். தொப்புள் கொடி உறவின் முக்கியத்துவத்தைப் பேசும் புதினம். இவை எவ்வகையில் பதற்றம் தருவதாகக் கணிக்கிறீர்கள் என்பது புரியவில்லை. பதற்றம் மிகுந்த வாழ்க்கைச் சூழலுடையவர்கள் எனது புனைவின் பெண் பாத்திரங்கள். இதன் பொருட்டாக உங்களுக்கு இப்படித் தோன்றலாம். இடையறாத பதற்றத்தைத் தோற்றுவிப்பதே

கலையின் வேலை. அதிகாரம் அமைதியை விரும்புகிறது. அதிகார எதிர்ப்பு என்பது பதற்றத்தை உருவாக்கும் செயல். அதையே என்புதினமும் செய்கிறது.

உங்களுக்கான மொழிநடை எப்போது எந்தப் படைப்பில் முழுவதுமாகக் கை கூடியது...?

எனது முதல் படைப்பிலேயே கைகூடியதாக எண்ணுகிறேன். நாவல் என்பது விரிந்த பரப்பு. மொழியின் தீவிர இயக்கமின்றி நாவல் சாத்தியமில்லை. எனது மொழி நமது சங்க இலக்கியங்களைப்போல வெகுசனத்தன்மையையும், நாட்டுப்புறக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கியது. குறிப்பாகத் தஞ்சை வட்டாரத்தின் செழித்த மொழிவளத்தை இவை உட்கொண்டிருக்கின்றன.

எனது பெயரே இல்லாமல் எனது எந்த நாவலின் ஒரு அத்தியாயத்தை வாசித்தாலும் இது தமிழ்ச்செல்வியின் நாவல் என ஒருவர் கூறிவிடமுடியும்!

இன்றைய ஊடக வளர்ச்சி இலக்கியத்துக்கு வரமா சாபமா?

ஊடக வளர்ச்சி, வாசிக்கும் பண்பில் பின்னடைவைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. வாசிப்பு என்பது ஒரு உழைப்பு. அது இன்று குறைந்திருப்பதற்கு ஊடகங்களின் வளர்ச்சியும் காரணம். 'எதையும் சுருக்கமாகச் சொல்' என்கிற நிலையை இன்றைய சமூக ஊடகங்கள்

உருவாக்கியிருக்கின்றன. எதையும் காட்சியாக ஒலியாக விளங்கிக்கொள்ளுவது என்பது சிந்தனை ஊனத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்பிருக்கிறது. மிக விரிவாக வாசித்துப் புரிந்துகொள்ளுதல் என்பது முக்கியமானது. வாசிப்பே ஒருவரது கற்பனையை வளர்ப்பதாக அமையும். இதை வரம் சாபம் எனச் சுருக்கிப் பார்க்கக்கூடாது. இதைக் கடந்தும் வாசிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை கூடிவருவதைப் புத்தகக்காட்சிகளின் வெற்றி உறுதி செய்கிறது!

இலக்கியவாதிகளுக்கு இருக்கும் அந்தக் கொம்பு முளைத்த, கண்ணுக்குப் புலப்படாத செருக்கு, அவர்களை இயல்பில் இருந்து பிரிப்பதை எப்படிப் புரிந்துகொள்கிறீர்கள்...!

என்னைப் பொறுத்த அளவில் இலக்கிய வாதிகள், கூடுதலாகக் கனிந்தவர்கள். சிறகு உள்ளவர்களுக்குக் கொம்புகள் தேவைப் படுவதில்லை. அணுகுவதற்கு எளியவர்களாக, உரையாடுவதற்கு வசதியானவர்களாக இலக்கிய வாதிகள் இருக்கவேண்டும். ஞானச் செருக்கு என்பதில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அறிவு ஓர் அதிகாரமாக மாறுவதை ஏற்பதற்கில்லை. பண்பட்ட மனநிலையே படைப்பு மனநிலையாக இருக்கமுடியும் எனக் கருதுகிறேன்!

பெண்கள் தினத்துக்கான சூழல் மற்றும் அதற்கான தேவை, பின்னும் அது கூறும் பிரச்சாரம் பற்றி.....!

பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு, கௌரவம், சுயமரியாதை போன்றவற்றை உறுதிசெய்யும் நோக்கில் இந்த நாள் ஓர் அடையாளமாக நினைவுகூரப்படுகிறது. எவ்வளவோ முன்னேறி வந்தும் கூட பெண்ணுக்கான பாதுகாப்பு முழுமை பெறவில்லை. இதைச் சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சனையாகப் பார்க்காமல் பண்பாட்டுப் பிரச்சனையாக அணுகவேண்டும். நமது பண்பாட்டு நிறுவனங்கள் பெண்ணைக் குறித்து வைத்திருக்கிற பழைய பார்வைகளை உதறவேண்டும். பெண் பற்றிய புதிய மதிப்பீடுகளை நாம் உருவாக்க வேண்டும். கல்விப்புலத்திலும் ஊடகத்தளத்திலும் இவை பெரிதும் நிகழ்ந்தேற வேண்டியிருக்கிறது. பணித்தலங்களில், பயணங்களில், இணைய வெளிகளில், குடும்பங்களில் பெண்ணுக்கான பாதுகாப்பை மீளாய்வு செய்ய இதுபோன்ற தினங்கள் பயன்படலாம்!

படைப்பாளியாய் இருப்பதற்கு ஒருவித மன உளைச்சலைத் தொடர்ந்து தக்கவைக்க வேண்டியிருப்பதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்...?

இதை மன உளைச்சல் என்று சொல்ல முடியாது. படைப்பிற்கான கொதிநிலை இது. இதுவே ஒரு படைப்பாளியைத் தான் உயிர்ப்போடு இருப்பதாக நம்பச் செய்கிறது. எழுத்து கொல்லும் என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். வாழ் த லு க் கு ம் பு னை வு க் கு மான இடைவெளியிலிருந்து எழும் உணர்நிலையாக இதை நாம் கருதலாம். நாம் விரும்புகிற உலகைப் புனைவின் வழியே கட்டியெழுப்புகிறபோது ஏற்படுகிற தவிப்பாக இதைக் கொள்ளலாம்.

விருதுகள் பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம்...!

விருதுகளுக்காக யாரும் எழுதுவதில்லை. அதேவேளை விருது ஓர் ஊக்கப் பரிசு. விருதுகள் குறித்து எனக்குப் பெரிய புகார்கள் இல்லை. தமிழ் வளர்ச்சித்துறை விருது, கலைஞர் பொற்கிழி விருது, தமுஎகச விருது, புதிய தலைமுறை நம்பிக்கை நட்சத்திரம் விருது, ஸ்பேரோ விருது, அவள் விருது, சான்றோர் போற்றுதாம் விருது, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழக தி வாய்ஸ் ஆஃப் வைப்ரண்ட் விருது என நிறைய விருதுகளைப் பெற்றிருக்கிறேன். விருது உற்சாகம் தரக்கூடியதே தவிர, மயக்கம் அளிக்கக்கூடியது அல்ல.

உங்களிடமிருந்து கவிதைத்தொகுப்பை எப்போது எதிர்பார்க்கலாம்..?

நான் ஆரம்பத்தில் கவிதைகள் தான் எழுதிவந்தேன். அவை எதுகை மோனை

கூடியவை. பிறகு சிறந்த கவிதைகள் எனது கணவர் கரிகாலன் மூலம் வாசிக்கக் கிடைத்தன. அதன்பின் நான் கவிதை எழுத முயலவில்லை. எனது முதல் எழுத்தே நாவல் முயற்சிதான். பின்பு சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். கவிதை கலைகளில் ஓர் உன்னதமான வடிவம். அதை எழுத நிறைய பயிற்சி, மனோநிலை அவசியம். எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாது. இதைப் பயமுறுத்த வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லவில்லை.

புனைவுக்கும் அபுனைவுக்கும் உள்ள இடைவெளி குறித்து ஒரு நாவலாசிரியராக நீங்கள் உணர்ந்த உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடுகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...!

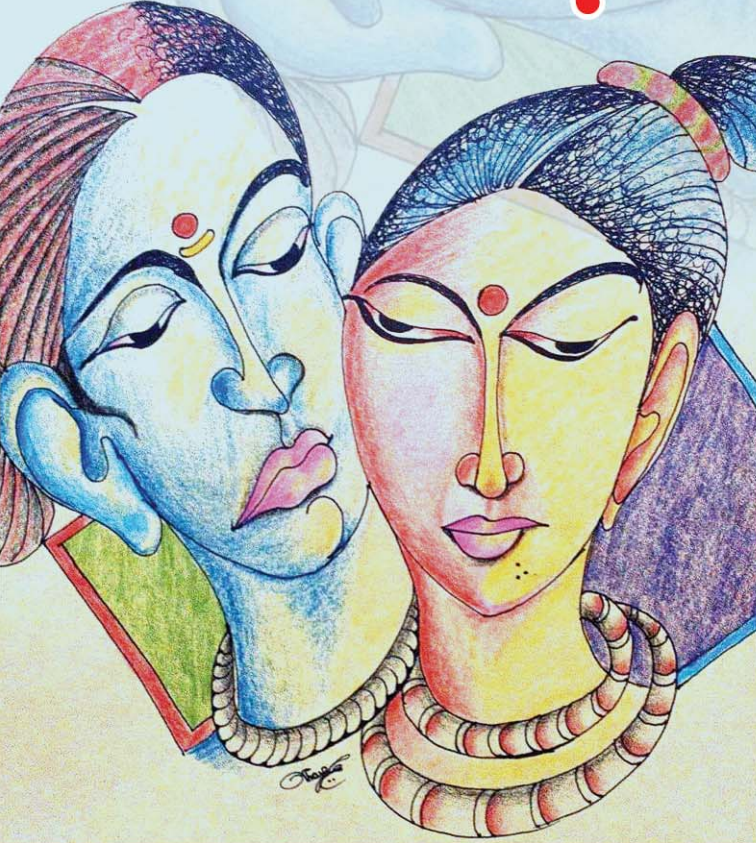
புனைவு கற்பனையும் யதார்த்தமும் விழைவும் இணையப்பெற்றது. அபுனைவு தர்க்கங்களால் உண்மைகளால் வளர்த்தெடுக்கப்படுவது. உணர்வுகளைக் கிளர்த்துவதற்கும் உண்மைகளை அறியச்செய்வதற்குமான இடைவெளிகளைக் கொண்டவை இரண்டும். படைப்பு மனதுக்கு முழுமையான நிறைவையளிப்பதாகப் புனைவை எழுதுவது அமைகிறது!

அடுத்த நாவல் எது பற்றி....எப்போது..?

விரைவில் இப்போதைய பணியிலிருந்து விருப்ப ஓய்வு பெறவிருக்கிறேன். இனி அதிகம் எழுத நேரம் கிடைக்குமென எண்ணுகிறேன். நிறைய பயணிக்க விரும்புகிறேன். அடுத்த புதினம் மலைவாழ் மக்கள் குறித்ததாக இருக்க வாய்ப்புண்டு. எனது பள்ளி அனுபவத்தை ஒரு நாவலாக எழுதும் எண்ணமும் இருக்கிறது! ■

பார்வதி

ஆதி வனத்தில் தனித்திருந்தோம்
கனியொன்றிந்தென் அன்படைந்தாய்.

வேலை சுமக்கத் துணை கேட்டாய்
நேசத்துடன் உன்னுடன் வந்தேன்

காலாபரணத்தின் உறுத்தல் தாளாது நடக்கத்
தயங்குகையில் தந்தாய் முதல் விளாறல்.

பிரியாதிருப்பதாய்ச் சொல்லிக் கழுத்திலிட்ட
நகையும் நெற்றிக் குங்குமமும் துயரக்
கைரேகை.

நிழலுக்குக் காவல் நின்றாய் நாற்புறமும்
வேலியானாய் தப்பிக்க வழியற்றுள் கைத்
தடியைப் பார்த்திருப்பேன்.

பொன்னால் அலங்கரித்துப் புதுப் பட்டுடுத்தித்
திக்குகளதிர இசை முழங்க
என்னை அணைத்து நிற்பாய்.

மெல்லச் சுயம் அழித்து உன்
விரலசைவுக்காடும் வித்தைப் பொருளாக்கி
ஓங்காரமிட்டாய்.

பின்னிரவில் உடைகிற மரமொன்றின்
சடசடப்பில் ஆரண்யம் நினைவு வர
அத்தனையும் அறுத்தெறிகிற அவசரத்தில்
அறியவேயில்லை நீயென் வனத்தையும்
அழித்திருப்பதை. ■

ஆலிஸ் ஆன் மன்றோ

மொழி, என்பது காலந்தோறும் வளர்ச்சியடைந்து, காலத்துக்கேற்ப அவ்வக் காலங்களில் மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்று, மக்கட்கு வேண்டும் உண்மைகளைக் கூறி, நல்வழிகளைக் காட்டி, சுற்பித்து, இலங்கியொளிர்வது இயற்கையாகும். அவ்வாறே பிற்காலத்தில் தமிழ்மொழி போல் அனைத்துச் செம்மொழிகளிலும் பேரிலக்கியங்களாகவும் சிற்றிலக்கியங்களாகவும் தோன்றிய நூல்கள் பல. சிற்றிலக்கியங்கள் வகையில் ஆங்கிலத்தில் சிறுகதைகள், புதினங்கள் எனப் பாகுபாடு தமிழில் செய்வது போல் இல்லை ஆயினும், சிறுகதையும் இலக்கியமே என அதற்கு இலக்கிய முத்திரை குத்தப்பட்டு நோபல் விருதும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆலிஸ் ஆன் மன்றோ எனும் கனடா நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர் 2013ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் பத்தாம் நாள் நோபல் பரிசினைப் பெறும் 13வது பெண்ணாகக் கனடா நாட்டின் முதல் எழுத்தாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர் ஆவார். சிறுகதைக் கட்டுமானத்தைக் கால இயக்கத்தில் முன்னும்பின்னும் நகர்த்தும் தன்மையில் இருந்து மாற்றிப் புரட்சி செய்து

காட்டியவர். அவரது கதைகள் எதையும் பாடமாக அறிவிக்காமல் உள்ளார்ந்த செய்தியை, அணிநடையாய் இல்லாமல் விதையாய் இதுதான் முடிவு என வெளிப்படுத்துவனவாய் விளங்குகின்றன. அவரது புனைவுகள், ஒண்டோரியோவின் தென்மேற்கில் அமைந்து உள்ள அவரது சொந்த ஊராகிய ஹ்யூரன் கவுண்டியில் நிகழ்வதாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவரது கதைகள் மனித வாழ்வின் சிக்கல்களைச் சிக்கல் இல்லாத உரைநடையில் சித்தரிக்கின்றன. அவரது கதைகள் அவரை நாம் வாழும் சம காலத்தின் மிகச்சிறந்த புனைவு எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக நிலைநிறுத்தி உள்ளன. சிந்தியா ஓசிக் எனும் விமர்சகர் கூற்றுப்படி அவர் “நமது செக்காவ்” என்று ருசிய எழுத்தாளராகிய ஆண்டன் செக்காவுக்கு இணையான வராகக் கூறப்படுகின்றார். மன்றோ நோபல் பரிசுடன், 2009ஆம் ஆண்டுக்கான மான் புக்கர் பன்னாட்டு விருதும் வாழ்நாள் சாதனைக்காகப் பெற்றுள்ளார். கனடா நாட்டுக் கவர்னர் ஜெனரல் விருதுதனை மூன்று முறை பெற்ற சிறப்பும் இவருக்கு உண்டு. 1996இல் கனடா நாட்டு எழுத்தாளர் கூட்டமைப்பின் விருதும், “ஷிப்போனவர்” என்ற புதினத்திற்காக ரோஜர் எழுத்தாளர் புனைவுப் பரிசும், மாரியன் எஞ்சல் விருதும் எனப் பல விருதுகளையும் இவர் பெற்றுள்ளார்.

கனடாவில் விங்ஹாம், ஒண்டோரியோவில் ராபர்ட் எரிக் லேய்ட்லா ஆகியோர்க்கு மகளாகப் பிறந்தார். இவருக்கு இவரது பெற்றோர் இட்ட பெயர், ஆலிஸ் ஆன் லேய்ட்லா என்பதாகும். இவரது தந்தை நரிகளை வளர்த்து அவற்றின் தோலினை ஆடைக்குப் பயன்படுத்தும்

முடித்துத் தன்னுடன் படித்து வந்த ஜேம்ஸ் மன்றோவை மணம் முடித்தார். மேற்கு வான்கூவரில் உள்ள தண்டராவில் ஒரு பல்பொருள் அங்காடியில் ஜேம்ஸ் பணிபுரிந்து வந்ததால் அங்குச் சென்றார். பின்னர், 1963இல் அவர்கள் விக்டோரியாவிற்கு இடம்பெயர்ந்து அங்கு மன்றோவின் புத்தகங்கள் என்ற கடையினைத் திறந்தனர். அந்தக் கடை இன்றளவும் இயங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது.

இவரது முதல் புகழுக்குக் காரணமான கதைக்களன் கோவை 'இன்ப நிழல்களின் நாட்டியம்' (Dance of the Happy Shades) (1968) என்பதாகும். இது கனடா நாட்டின் மிகப்பெரிய இலக்கிய விருதாகிய கவர்னர் ஜெனரல் விருதினை இவருக்குப் பெற்றுத் தந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து வெளியான 'அரிவையர் மற்றும் பெண்களின் வாழ்க்கை' (Lives of Girls and Women) (1971) என்பது ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்புடைய கதைகளின் கோவை ஆகும்.

1978இல் 'நீ யாரென்று எண்ணுகிறாய்?' (Who Do You Think You Are?) என்ற புத்தகம் வெளியிடப்பட்டது. இந்தப் புத்தகம் அமெரிக்க நாட்டில் பிச்சைக்காரப்பெண்: ஸ்பீலோ மற்றும் ரோலின் கதைகள் என்ற பெயரில் வெளியானது. இந்தப் புத்தகமே மன்றோவிற்கு இரண்டாம் முறையாகக் கவர்னர் ஜெனரல் விருதினைப் பெற வழி வகுத்தது. 1979 முதல் 1982 வரை அவர், ஆஸ்திரேலியா, சைனா, ஸ்வீடன் மற்றும் நார்வே போன்ற நாடுகளுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு பொதுமேடைகளில் தோன்றித் தனது படைப்புகள் பற்றி விளக்கங்கள் கூறியும் கதைகளைப் படித்துக் காட்டியும் வந்தார். 1980இல் அவர், பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகம் மற்றும் குவீன்ஸ்லாண்ட் பல்கலைக்கழகங்களில் தங்கி எழுதுபவர் (writer in residence) எனும் அந்தஸ்தினைப் பெற்றார். 1980ஆம் ஆண்டு முதலாய் இவர், நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒன்று வீதம் தனது சிறுகதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளார். அண்மையில் 2001, 2004, 2006, 2009 மற்றும் 2012ஆம் ஆண்டுகளில் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. முதன்முதலாக அவரது சிறுகதைகள், அட்லாண்டிக் மாதாந்திர இதழ், கிராண்ட் ஸ்டீரீட் இதழ், ஹார்பர் சன்சிகை,

தொழில் செய்து வந்தவர். காலப்போக்கில் வான்கோழி வளர்ப்பதிலும் கால் வைத்தார். மன்றோவின் தாயார், ஆன் க்ளார்க் லேய்ட்லா ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியை. அவர் அயர்லாந்து மற்றும் ஸ்காட்லாந்து வழிப் பிறப்பினர். அவரது தந்தையோ எட்ரிக் ஷெப்பர்ட் எனும் புனைப்பெயரில் எழுதிய புலவரும் கட்டுரை யாளரும் புதின ஆசிரியரும் ஆன ஜேம்ஸ் ஹாக் எனும் ஸ்காட்லாந்து எழுத்தாளரின் வழிமரபினர். எனவே படைப்புத்திறனும், எழுத்தும் ஆலிஸின் ரத்தத்தில் ஊறி இருந்தன எனச் சொல்லலாம்.

மேற்கு ஒண்டோரியோ பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டு ஆண்டு ஸ்காலர்ஷிப் பெற்று ஆங்கிலம் மற்றும் பத்திரிக்கைத்துறைக்கான படிப்பினை 1950ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட மன்றோ அவரது பதினமப் பருவத்திலேயே 'ஒரு நிழலின் பரிமாணம்' (The Dimensions of a Shadow) எனும் தனது முதல் கதையினை வெளியிட்டார். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் உணவு விடுதிச் சிப்பந்தியாகவும், புகையிலை பறிப்பவராகவும், நூலக எழுத்தராகவும் பணிகள் புரிந்துவந்தார். 1949முதல் தாம் படித்து வந்த பல்கலைக்கழக ஆங்கில முதுநிலைப் படிப்பினை 1951இல்

மேடமாய்சில், தி ந்யூ யார்கர், நரேடிவ் இதழ் மற்றும் தி பாரீஸ் ரிவியூ போன்றவற்றில் வெளிவந்தன. அவரது படைப்புகள் 13 மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு உள்ளன.

எழுத்தாளரும் பதிப்பு ஆசிரியருமாகிய டக்ளஸ் கிப்சன் என்பவரோடு மன்றோவிற்கு நீண்டநாள் தொடர்பு இருந்தது. கனடா நாட்டு மாக்மில்லன் கம்பெனியைக் கிப்சன் விட்டு விலகித் தனது சொந்தக் கம்பெனி ஆகிய டக்ளஸ் கிப்சன் புக்ஸ் கம்பெனியை ஆரம்பித்தபொழுது மன்றோ அவரது படைப்பாகிய காதலில் முன்னேற்றம் என்ற படைப்பிற்கெனக் கிப்சனிடம் வாங்கி இருந்த முன்பணத் தொகையினைத் திருப்பி அளித்துவிட்டார் என்பதுடன் புதிய கம்பெனியில் அவரோடு பணிபுரியவும் விழைந்தார். 2011ஆம் ஆண்டு கிப்சன் தனது நினைவுகள் எனும் புத்தகம் எழுதியபோது மன்றோ அதற்கான அணிந்துரையினை எழுதினார் என்பதுடன், மன்றோவிற்கு உடல்நலம் இல்லாக் காலங்களில் விருதுகளை மன்றோ சார்பாகக் கிப்சனே பெற்றுவருவார். மன்றோவின் படைப்புகளில் இருபதுக்கும் மேற்பட்டவை இணையதளங்களில் இலவசமாகப் படிக்கும் வண்ணம் பிரசுரிக்கப்பட்டன. பெரும்பாலும் அவற்றில் பலவும் முதன்முறை வெளியிடப்பட்டவை ஆகும். 2003ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே அவரது சொந்தத் தொகுப்பான பதினாறு கதைகள் இருமுறை பிரசுரிக்கப்பட்டு மேன்மேலும் இன்றுவரை பலமுறை அச்சிடப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாகக் காரீட் அவே, ஹேர்ஷிப், ஃப்ரெண்ட்ஷிப், கோர்ட்ஷிப், லவ்ஷிப், மாரேஜ் போன்றவை. இவற்றுள் திரைப்பட மூலக்கதையாக உள்ளன... மார்த்தா, ரூத்தும் எட்டியும் (1988), எட்ஜ் ஆஃப் மாட்னஸ் (2002), அவே ஃப்ரம் ஹர் (2006), ஹேட்ஷிப், லவ்ஷிப் (2013) மற்றும் ஜூலியெட்டா (2016) ஆகியன.

மன்றோவின் கதைகள் ஒண்டோரியோவின் ஹ்யூரன் கவுண்டியின் பின்னணியில் அமைக்கப்பட்டு உள்ளன. இவரது மண் சார்ந்த முனைப்பே இவரது கதைகளில் சிறப்பு அம்சமாகும். இவர் உலகின் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் உள்ளது போல் தொனிக்கும் வகையில் செய்யும் வர்ணனைகள்

இவரைப் பிறரிடமிருந்து தனிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன. இவரது கதைகளில் வரும் ஆண்குணச் சித்திரங்கள் அன்றாடம் நாம் சந்திக்கும் சாதாரண மனிதரைப் போன்றவை. ஆனால், பெண் பாத்திரங்களோ, மிகவும் சிக்கலான புரிந்துகொள்ளக் கடினமான புதிர் போன்றவர்கள். பெண்மையே ஒரு புதிர் என்று கூறும் இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் “தெற்கு ஒண்டோரியோ காதிக்” என ஒரு புது வகைமையைத் தோற்றுவித்துள்ளன.

மன்றோவின் படைப்புகள் எப்போதும் மிகப்பெரிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களுடன் மட்டுமே ஒப்புநோக்கப்படுகின்றன. அவரது கதைகளில், ஆண்டன் செக்காவின் கதைகளைப் போலவே கட்டுமானம் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு “மிகச் சொற்பமே நிகழ்வதாக”க் கதைகள் பின்னப்பட்டு இருக்கும். இவர் எழுத்துக்களில், காதல், பணி பற்றியே நிறைய எழுதப்பட்டு அவற்றில் தோல்வியே முழு கவனத்துடன் விவரிக்கப்பட்டு இருக்கும். இவர் செக்காவைப் போலவே காலத்தின் மீது பற்று கொண்டவராக, காலத்தை நம்மால் தாழ்த்தவோ, முன்பின் நகர்த்தவோ முடியாது என்பதைக் கதைக்குக் கதை அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறியவராகத் திகழ்கிறார்.

அவரது ஆரம்பக் காலப் படைப்புகள், பருவம் எய்தும் ஒரு பெண்ணின் மதில் மேல் பூனை நிலையையும், அவள் தன் குடும்பத்தோடும் தான் வாழும் ஊர் மக்களோடும் எப்படி ஒட்டி உறவாடுகிறாள் என்பதையும் மையப்படுத்தியே இருந்துள்ளன. ஆயினும் அண்மைக் காலங்களில், அவர் தன் பார்வையை, நடுத்தர வயது பெண்கள், தனிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் முதிய பெண்கள் பக்கம் திருப்பி உள்ளார். அவரது ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்திலும் ஒரு வெளிப்பாடு இருந்து அது வாழ்வின் அனுபவங்கள் மூலம் வாழ்க்கைக்கான அர்த்தத்தைப் படிப்பிக்கின்றன என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்து உள்ளார்.

அவரது எழுத்துக்கள், வாழ்வின் தப்பிதங்களை, முரண் இயல்பாகவும் அதேசமயம் ஒரு சீரிய சிந்தனையுடனும் விளக்குகின்றன. இறைத்தன்மைக்கான இலட்சியமும், அதில் உள்ள ஏமாற்று வேலைகளும், சிறப்பான பயனற்ற அறிவும் ஆகியவை பற்றிக் கீச்சுக் குரலில்

சந்தோஷமாகக் குத்திக்காட்டுதலாய்ப் பிட்டுவைக்கின்றன. அவரது படைப்புகளை நாம் நம்மோடு அடையாளப்படுத்திப் பார்க்கும் வகையில், திரைப்படக் கதாநாயகர்கள் போல் அல்லாமல், அச்சுஅசலான நிகழ்வுகளாக இல்லாவிடினும் சாதாரண மனிதராக உண்மையான சூழல்களைச் சந்திக்கும்போது நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவதாலேயே வாசகர்கள் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள். இதனால் இவர் எழுதுவது சிறுகதைகளே ஆயினும் ஒரு புதினத்திற்குத் தேவையான அத்தனை அம்சங்களும் அவற்றில் இருப்பதால், இவற்றைச் சிறுகதை என்றில்லாமல் சிறு புதினம் என்றே அழைக்கலாம் என அலெக்சர் கீகன் என்பவர் எக்ஸ்க்லூசீவாக எனும் பத்திரிக்கையில் எழுதி உள்ளார். இவரது சிறுகதைகளை அலசி ஆராய்ச்சிப் படிப்பு முடிந்த ஒரு முனைவர் இவ்வாறு ரத்தினச்சுருக்கமாகச் சொல்கிறார். “மன்றோ சொல்ல இயலாததைச் சொல்பவர்”.

அபிப்பிராயம் போன்றவையும் மாறிவிடுவது கண்கூடு. 1980இல் வெளிவந்த மூன்று பிரிவு கொண்ட காடு முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து எட்டு பிரிவுகள் கொண்டதாய் மாறியதுடன் முடிவும் புத்தம்புதிதாக மாறி இருந்தது. எனவே மன்றோ தனது படைப்புகளில் மீண்டும் நுழைந்து அவற்றைப் புதுப்படைப்பாக்கி, தம் கற்பனை வளத்திற்கு மேன்மேலும் மெருகு ஊட்டி அற்புதப் படைப்பாக வெளிக்கொணர்வதில் தனி முத்திரை பதிப்பிக்கிறார். இவ்வாறு மறு சன்னம் எடுத்த கதைகளில், “ஹோம்”, “தி ப்ராக்ரஸ் ஆஃப் லவ்”, “வாட்டு யு வாண்டு டு நோ ஃபார்”, “தி சில்ட்ரன் ஸ்டே”, “சேவ் தி ரீப்பர்”, “தி பேர் கேம் ஓவர் தி மவுண்டன்”, “பாஷன்”, தி வியூ ஃப்ரம் காசில் ராக்”, “வென்லாக் எட்ஜ்” மற்றும் “டீப் ஹோல்ஸ்” ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கன.

ஆலிஸ் மன்றோ குறுகிய காலகட்டத்திலேயே தனது சிறுகதைகளை மாற்றி எழுதி வெளியிடுவது வழக்கம். சேவ் தி ரீப்பர் மற்றும் பாஷன் எனும் அவரது படைப்புகள் 1998லும் 2004லும் இரு வித்தியாசமான கதைகளாக வெளிவந்தன. மேலும் 30 ஆண்டுகள் கழிந்தும் “ஹோம்” மற்றும் “ஊட்” போன்ற கதைகளை மாற்றி வெளியிட்டார். “பவர்” எனும் அவரது ஒரு கதையினை மட்டும் அவர் எட்டு வேறுபட்ட வடிவங்களில் வெளியிட்டார் என்று ஆன் க்ளோஸ் மற்றும் லீஸா டிக்னர் எனும் அவரது வாசகர்கள் மற்றும் விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். இது மன்றோ சலிப்படையாத சுய எடிட்டர் என்பதற்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆகும். அவானோ என்ற விமர்சகர் கூறுவார், ‘மன்றோ கதாபாத்திரங்களைத் திருத்தி அமைத்து, கருத்துக்கள், பார்வைகள், கண்ணோட்டங்கள் ஆகியவற்றோடு ஒலியிணக்கம் ஏற்படும் வார்த்தைகளையும் மாற்றுவதோடு, காற்புள்ளி அரைப்புள்ளி எனக் குறிப்பாக மாற்றிவிடுவதும் உண்டு. கதாபாத்திரங்களும் கூட அப்படியே மாறிவிடுவது உண்டு. நடுத்தர வயதுடைய ஒருவர், முதிர்வயது உடையவராய் மாறுவதுடன் அவரது கண்ணோட்டம், வாழ்க்கை மீதான

உணவு, உடை, உறைவிடம் என்ற வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளுக்காகப் பெண்கள் எல்லாக் காலங்களிலும் அளவில்லாமல் உழல்வது என்பது எல்லா நாட்டிலும் ஒன்று போலவே உள்ளது. வேறு வழியின்றி, இதற்கான போராட்டத்தில் சுழன்று கணவனாலும் சமூகத்தாலும் புறக்கணிக்கப்படுகின்ற உழைக்கும் பெண்கள் தங்கள் வேதனையோடு குழந்தைகளையும் விடாமல் சுமந்துகொண்டு இருத்தலுக்கான பெரும் போராட்டத்தில் இருக்கும்போது பாலியல் உறவு, அதில் கிடைக்கும் இன்பம் பற்றிச் சிந்திக்க இடம் இல்லாதது போன்ற கருத்துக்களை இவரது சிறுகதைகளில் வெளிக்கொணர்ந்தாலும் பெண்ணிய எழுத்தாளர் என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள் சிக்கிக்கொள்ள மன்றோ தயாராய் இல்லை. “பெண்களைப் பற்றி எழுதுகிறேன். பெண்ணிய எழுத்தாளர் அல்ல நான்” என்றே இவர் தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ■

பெண்ணியம் என்பது ஆண்களுக்குமானது

சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பெண் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட பெண்சமூகம் பெண்ணியக் கருத்துக்களைப் பெண்கள் முன் வைத்தால் மட்டுமே பெண்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சமூகத்திற்குத் தெளிவுற விளக்கி அதற்கான தீர்வுகளைக் கண்டடைய முடியும் என்று நினைத்தனர். இவ்வாறான கருத்துக்களுடன் தொடங்கப்பட்ட பெண்ணியமானது சமூகத்தின் அடுத்த அடுக்கிற்குப் பயணித்தபோது, பெண்களுக்கு ஆண்கள்தான் பிரச்சினையே என்று முழுமையாக நம்பும் அளவிற்குப் பெண்ணியத்தின் அடிப் படையையே முற்றிலுமாக மாற்றி அமைத்து விட்டனர். இன்றைய காலகட்டத்தில் பெண்ணியம் என்பதைப் பெண்கள் மட்டும்தான் பேசவேண்டும் என்றும் பெண்கள் மட்டுமே பெண்ணியவாதிகளாய் இருக்கமுடியும் என்றும் தீர்க்கமாகப் பெண்ணிய வாதிகளும் பெண் சமூகமும் நம்பி வருகின்றனர்.

எழுத்தாளர் சிமமண்டா அடிச்சி, 'நாம் அனைவரும் பெண்ணியவாதிகளாயிருக்க வேண்டும்' என்று தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அவர் குறிப்பிட்டுள்ள 'நாம் அனைவரும்' என்பது பெண்களை மட்டுமே குறிக்கும் வார்த்தைகளல்ல. ஆண்களும் பெண்ணியவாதிகளாக இருந்தால் மட்டுமே தற்காலத்தில் நிகழ்ந்துவரும் பாலினம் சார்ந்த சச்சரவுகளைக் கையாள முடியும் என்று அவர் தெளிவுற விளக்குகிறார்.

ஆண், பெண் பாலின சமன்பாட்டைப் பற்றிப் பல தளங்களில் பேசப்பட்டு வந்தாலும் இன்றளவும் அது வென்றெடுக்க முடியாத ஒரு விஷயமாகவே சமூகத்திற்கு இருந்துவருகிறது. இதற்கான காரணத்தை ஆராயும்போது பெண்ணியக் கருத்துக்களால் சமூகத்தின் அனைத்துத் தரப்பினரையும் சென்றடைய முடியாத நிலை இருப்பது தெரியவருகிறது. பெண்ணியக் கருத்துக்கள் பெரும்பாலும்

ஆண்களையே சாடும்வகையில் அமைந்திருக்கின்றன. பெண்ணியவாதிகளும் ஆண்களை வசை பாடுவதையே இலக்காக வைத்துக் கருத்துக்களைப் பரப்புகின்றனர். உண்மையில் பெண்களைக் குறித்த பெண்களின் பார்வையைத்தான் முதலில் மாற்ற வேண்டியுள்ளது. பெண்கள் மீது பெண்களே நம்பிக்கை வைக்கத் தயங்குகிறார்கள் என்பது மிகவும் வருத்தத்தை அளிக்கக்கூடிய விஷயமாக இருந்து வருகிறது.

ஒருமுறை பெண்ணியக் கருத்துக்களை வகுப்பறையில் விவாதத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டபோது, மாணவிகள் பெரும்பாலும் பிரச்சினைகள் ஆண்களிடம் இருந்துதான் உருவாகின்றன என்று சரமாரியான குற்றச்சாட்டுகளை ஆண் சமூகத்தின் மீது வைத்தனர். ஒருவகையில் அது உண்மை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டியுள்ளது. ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் பெண்களை ஒரு வகையில் ஒடுங்கச் செய்வதாகவே அமைந்துள்ளன. ஆனால் பெண்கள் அதை உணர முற்பட்டு, பின் அந்தப் பிரச்சினைகள் சார்ந்த சரியான புரிதல் இல்லாமல் ஒரு சாராரை மட்டுமே குற்றம் சாட்டுவதால் இலகுவான எந்த ஒரு தீர்வையும் எட்டிவிட முடியாது. இதைப் புரிய வைப்பதற்காக மாணவிகளிடம் சில கேள்விகள் முன்வைக்கப்பட்டன. புதிய சாலைகளில் அல்லது புதிய நகரங்களில் இருசக்கர, நான்கு சக்கர வாகனங்களில் பெண்கள் பயணிக்கும்போது வழி தெரியாமல் தடுமாறும் நிலையில், ஒரு ஆணும் பெண்ணும் எதிர்ப்படுகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவ்வாறு அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் இருவரில் யாரிடம் வழியைக் கேட்டு தெரிந்துகொள்வீர்கள் என்று மாணவிகளிடம் கேட்டபோது அவர்கள் அனைவரும் ஒருமித்த குரலில் 'ஆணிடம்தான்' என்றனர்.

அதேபோல, ஏதேனும் ஒரு நிகழ்வில் சுமார் 2,000 பேருக்குச் சமைக்க வேண்டும் என வைத்துக் கொள்வோம். அந்தச் சமையலுக்கான ஆர்டரை எடுக்க ஒரு ஆண், ஒரு பெண் என இரு சமையல்காரர்கள் அணுகுகிறார்கள். இந்தச் சூழலில் அந்தச் சமையல் ஆர்டரை இருவரில் எவருக்குக் கொடுப்பீர்கள் என்று கேட்டதற்கு மாணவிகள் அனைவரும் மீண்டும் ஒருமுறை ஆணுக்குத்தான் எனப் பதிலளித்தார்கள்.

ஒரு புதிய நகரத்தில், ஒரு பெண்ணிடம் வழி கேட்பதற்குப் பெண்களே தயக்கம் காட்டுகிறார்கள் என்றால், பிறப்பிலிருந்தே சமைப்பது என்பது மரபணு வழியாகக் கடத்தப்பட்டது போன்ற ஒரு தோற்றத்தைப் பெண்கள் மீது இந்தச் சமூகம் உருவாக்கி இருந்தாலும் கூட அதே வேலையைப் பெரிய அளவில் செய்யும்போது அதற்கு ஆண்தான் சரியானவன் என்று எண்ணுவது பெண் சமூகமே பெண்கள் மீது வைத்திருக்கும் அவநம்பிக்கையாகத் தான் தென்படுகிறது. வீட்டில் மட்டும் சமைப்பதற்குத் தான் பெண்களால் முடியும் என்று சமூகம் ஏதோ ஒருவகையில் அனைவரையும் நம்பவைத்து இருக்கிறது. இப்படியாகப் பெண்களே பெண்களை நம்புவதற்குத் தயாராக இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் நிகழ்வுகள் ஏராளமாய் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. உண்மை அவ்வாறாக இருக்க, பெண்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு ஆண்கள் மட்டுமே காரணம் என்று அவர்களைக் குறை கூறிவிட்டு, பெண்கள் பக்கம் இருக்கும் குறைகளை முற்றிலுமாக ஒதுக்கிப் புறந்தள்ளுவது எந்த வகையில் முழுமையான பெண்ணியமாக அமையக்கூடும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய நிலையில் அனைவரும் இருக்கிறோம்.

அதற்காக ஆண்கள் பெண்களை முழுமையாக நம்புகிறார்கள் என்றோ அல்லது ஆண்கள் பக்கம் எந்தத் தவறும் இல்லை என்றோ சொல்லி விடுவதற்கில்லை. ஆனால் மாற்றம் என்பது முதலில் தன்னிடமிருந்து தொடங்குவதாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று பெண்கள் எண்ணவேண்டும். இவ்வாறு பிரச்சினைகள் இருப்பதையே உணர்வதற்குத் தயாராக இல்லாத நிலையில் மற்றவர்களைக் குறை கூறுவதால் மட்டுமே எந்த ஒரு பிரச்சினையையும் தீர்த்துவிட முடியாது. ஒருதலைப்பட்சமான கருத்துக்களைச் சற்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, நடுநிலையான விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தினால் மட்டுமே இன்றைய காலகட்டத்தில் பாலின சமன்பாடு குறித்த பிரச்சினைகளைக் களைய முடியும்.

பெரும்பாலும் இப்படிப்பட்ட பாலினப் பிரச்சினைகள் பெண்களை மட்டுமே ஒடுக்குகிறது என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இதை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வதில் சில சிரமங்கள் இருக்கின்றன. பெண்கள் செய்யவேண்டிய அனைத்தையுமே சமூகம் வரையறுத்து இருப்பது போல ஆண்களுக்கும் சில வரையறைகளை வைத்துத்தான் இருக்கிறது. பெரும்பாலும் அதிகாரமும், பணமும் ஆண்மை உடனே பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆணைப் பொருள் ஈட்டுபவனாகவே சமூகம் அடையாளப்படுத்துகிறது. இது ஆண்களுக்கு அதிக பிரச்சினைகளை உண்டாக்கும் காரணியாக அமைந்துவிடுகிறது. தன்னையும், தன் பலத்தையும், தன் இருப்பையும் நிரூபிக்கும் பொருட்டு ஆண்கள் பணம் சம்பாதித்தே ஆக வேண்டும் என்கிற கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். அவ்வாறு சமூகம் ஒரு ஆணிடமிருந்து எதிர்பார்க்கும் பணத்தையோ, பொருளையோ ஒரு ஆணால் சம்பாதிக்க முடியாத பட்சத்தில் அவனது ஆண்மையே கேள்விக் குள்ளாக்கப்படுகிறது. இதனால் பெரும் மன உளைச்சலுக்கு ஆண்களும் உள்ளாகின்றனர். தன் சமூக மதிப்பைக் காத்துக்கொள்ள மிகவும் போராடுகின்றனர்.

சமூகம் பாரபட்சம் காட்டி ஆண், பெண் இருவரையும் வெவ்வேறு படிநிலைகளில் வைத்திருப்பதால் பெண்கள் மட்டுமே பாதிப்படைகிறார்கள் என்பதும் கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டிய கருத்தாகவே தோன்றுகிறது. ஆண்களும் பெண்களுக்கு மட்டும்தானே பிரச்சினை என்று நினைத்துக்கொண்டு பெண்ணியத்தில் இருந்து ஒதுங்கிப்போவது முறையாகாது. உண்மையில் பிரச்சினைகள் இருவருக்குமானதுதான். இருபாலினரும் பெண்ணியத்தைப் பொறுப்பாகக் கையாண்டு, பாலினம் சார்ந்த விளிம்புநிலை விஷயங்களை மையத்திற்கு எடுத்து வந்து சீர் செய்து, அதைப் பொதுவுடைமையாக்க முயல வேண்டும். எந்தத் தளம் சார்ந்த அதிகாரமும் ஒரு சாரரிடம் மட்டுமே இருப்பது அதிக ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடும். ஆகையால் பெண்ணியம் குறித்த முழுமையான புரிதலுடன் அதை அணுகவும், அதில் தேவைப்படும் மாற்றங்களைச் செய்து, தற்காலச் சூழலுக்கு ஏற்றாற்போல் பெண்ணியத்தைப் பண்படுத்தவும் வேண்டும். ஆண் பெண் இருவரும் இணைந்து முயற்சி செய்தால் மட்டுமே, தற்காலத்தில் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் பாலினப் பிரச்சினைகளைச் சமூகமாகத் தீர்க்க முடியும். ■

• கவி : தேன்மொழிதாஸ்
சித்திரம் : கொ.வடிவேல்

இப்படித்தான் ஓடிவிடுவார்கள்
கண்ணுக்குப் புலப்படாத புள்ளியில் புணர்ந்து
மிகப்பெரிய மாத்திரைகளில் ஒளிந்துகொள்வார்கள்
தனிமை அணிந்த உடல்களால் சுடர்ந்து
தகிக்கும் ஒரு பாடலின் கண்ணிகளில்
கண்திற்ப்பார்கள்
இரத்தத் துளிகளைக் கோர்த்து அணிந்து காற்றின்
அந்தரத் தோணியில் பறந்தபடி
நரம்புகளை உருவி இசைப்பார்கள்
நான்காவது கண்ணை அடைத்துச் சத்தியம் செய்வார்கள்
எழுத்துக்களை எழுப்பி நடக்க வைத்துப்
பாறைகளைச் சுழற்றி அதற்கு வேர்களைப்
படைப்பார்கள்
நீந்துதல் பறத்தல் உறங்குதல் மாய்தல்
யாவையும் திரித்துப் பூவாக்கி
வெள்ளிச் சுனையாக்குவார்கள்
பூமி கணித இதயம்கொண்ட நூல்கண்டு
அதன்மேல் அவர்களோ நெல்புவாய் நடப்பார்கள்
நுண்கருவியும் இவர்களைக் காணாதபடி கருங்கோல்
ஏந்துவார்கள்
கடல் அரைவட்டத் தகடாக வீசிச் செல்வதை நீங்களும்
காண்பீர்கள்
நீலத்திலிருந்து கிளையின்றிப் பூக்கும் தண்டுகளில்
நீலக் கண்கொத்திப்பூ பூக்கும்
அந்தக் காலத்தை அளந்து முறையாகப் பிரித்து ஒருத்தி
ஊற்றுவாள்
பூமியின் வேரை அவள் இழுத்துத்
தலைக்குப் பின் கூடுவாள்
நட்சத்திரங்களைச் சூறையாடிக் குடிப்பாள்
அங்கிங்கெனாதபடி பொங்கும் வெளியில்
அரிசி வடிவில் சூரியக் குடும்பம் அவள் நெற்றிக்குள்
சென்றுவிடும்
ஆம். ■

பூமி கணித இதயம்கொண்ட நூல்கண்டு

அஷ்டாவதானி வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள்

தொடக்ககாலப் பெண் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள். தமிழ் நாவல் இலக்கிய முன்னோடியாக விளங்கிய இவர் இருபதாம் நூற்றாண்டில் சென்னை நகரப் பிரமுகர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவராகத் திகழ்ந்தார். வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள் இலக்கியம், இசை, நாடகம், பத்திரிக்கை, தேசியம், சேவை, பக்தி, அரசியல் என்று தன்னைப் பல்வேறு தளங்களில் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட அஷ்டாவதானி என்றால் அது மிகையிலில்லை.

இவர் சென்னையில் உள்ள திருவல்லிக்கேணி யில் 01.12.1901ஆம் ஆண்டு நர்வனூர் என். எஸ். வேங்கடாச்சாரியார், பட்டம்மாள் தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது மகளாகப் பிறந்தார். இவர் மூத்த சகோதரி சீனிவாச அம்மாள். இளமையிலேயே தன் தாயை இழந்த இவர் தன் பாட்டியாலும், சிற்றன்னையாலும் வளர்க்கப்பட்டார். தனக்கு ஐந்தரை வயது ஆனபொழுது திருவல்லிக்கேணி வை.மு.சீனிவாச அய்யங்கார் என்பவரின் மூன்றாவது மகனான ஒன்பது வயதுடைய வை.மு.பார்த்தசாரதியை மணந்தார். தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி, தெலுங்கு என்று பல்வேறு மொழிகளையும் கற்றிருந்த சான்றோர்கள் நிறைந்த குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் பட்ட வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாளுக்கு முறையாகக் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்க வில்லை. தன் மாமியார் மூலம் தெலுங்கு மொழியை எழுதப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டார். தன் சிறிய தகப்பனாரிடமும், கணவரிடமும் தமிழ்ப் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டார். தமிழ்ப் பண்டிதரான தன் சிறிய தகப்பனாரிடம் திருக்குறள், நாலடியார், தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி, கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், பெரியபுராணம் போன்ற பல இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

வை.மு.கோ. என்றழைக்கப்படும் வைத்தமாநிதி முடும்பை கோதைநாயகி அம்மாள் அவர்கள் நாடகத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். தன் தோழி டி.சி. பட்டம்மாள் உதவியுடன் 'இந்திர மோகனா' என்ற நாடகத்தைப் படைத்தார். இவர் கதையைச் சொல்லச் சொல்ல டி.சி.பட்டம்மாள் எழுதினார். கணவர் உட்பட அவர் குடும்பத்தினர் அவரது முயற்சியைப் பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தினர். வை.மு.கோ. தமிழ்மொழியை நன்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றபின் தானே மேலும்மேலும் எழுதத்தொடங்கினார்.

நாடக ஆசிரியர், நாவலாசிரியர், பத்திரிக்கை யாசிரியர், இசைக் கலைஞர், காந்தியவாதி, விடுதலைப்போராட்ட வீரங்களை, சமூகசீர்திருத்த வாதி எனப் பன்முகத்திறமைகள் வாய்க்கப்பெற்ற இவர் பாரதி கண்ட புதுமைப்பெண்ணாய், பாவேந்தர் போற்றிய புரட்சிப்பெண்ணாய்ப் பாரில் வலம்வந்தார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் சரியாக அடையாளம் காணப்படாதவராக விளங்கும் இவர் நூற்றிப்பதினைந்து நாவல்களை எழுதியுள்ளார். அக்காலச் சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு எளிய நடையில் இவரது நாவல்கள் வெளிவந்ததால் பெண்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றன. 'நாவல் ராணி', 'கதா மோகினி', 'ஏக அரசி' என்றெல்லாம் சமகால எழுத்தாளர்களால் புகழ்ந்தழைக்கப்பட்டார்.

'ஜெகன்மோகினி' என்ற பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்று அதனைத் திறம்பட நடத்திவந்தார். வீட்டில் இருந்த பெண்களையும் ஈர்க்கும் வகையில் இவரது பத்திரிக்கை விளங்கியது. நாட்டுநடப்புகளையும், உலகியல் அறிவையும் அவர்களிடம் சேர்த்ததுடன் பத்திரிக்கைப் படிக்கும் பழக்கத்தையும் ஏற்படுத்தினார். இப்பத்திரிக்கையின் மூலம் நூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப் பெண் எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர்.

வை.மு.கோ. அவர்கள் சிறந்த இசைஞானம் உடையவராகவும் விளங்கினார். வீட்டில் முடங்கிக்கிடந்த திறமையான பெண்களில் இசைஞானம் வாய்க்கப்பெற்ற பெண்களை இனம் சண்டு அவர்களது திறமைகளை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமைக்குரியவர்.

காந்தியச் சிந்தனைகளில் ஈடுபாடுடைய இவர் அக்கருத்துக்களைத் தன் எழுத்துக்கள் மூலமும், பிரச்சாரத்தின் மூலமும் மக்களிடம் கொண்டு சென்றார். கதராடையைத் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் விரும்பி அணிந்தார். விடுதலைப்போராட்டத்திலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு கள்ளுக்கடை மறியல், வெள்ளையனே வெளியேறு, சுதேசி இயக்கம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுச் சிறை சென்றார். பல்வேறு சமூகசீர்திருத்த நடவடிக்கைகளிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார்.

பன்முகத் திறமை பெற்ற மிகச்சிறந்த பெண்மணியாக விளங்கிய இவர் இன்றைய இனம் தலைமுறையினர்க்கு முன்மாதிரியாக விளங்குகிறார் எனில் அது மிகையிலில்லை. ■

நவீனம் புரியுமா?

நாம் மாறித்தானாக வேண்டும்
மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது
மாறாதவன்
புத்துணர்ச்சியின் வாசலை
எப்போதும் எட்டிப் பார்ப்பதேயில்லை
வாழ்க்கையின் கடினம்
மாற்றத்தால் மட்டுமே மாறுகின்றது!

- ஜோஹன் வோன் கீத்

நவீனம் என்பது ஏதோ ஒரு நச்சுப் பாம்பைப் போன்றும், அதை அழித்தொழித்தால்தான் மரபுகள் வாழும் என்றும், ஓர் அச்சப்பார்வை, இங்கு எல்லாத் தளங்களிலும் திட்டுதிட்டாய்ப் பரவிநிற்கிறது. இதில் எள்ளளவும் உண்மையில்லை.

காலத்தோடு ஓடாதவன் அங்கேயே எப்போதும் தேங்கி நிற்கிறான்... மனித மனம் என்பது, மிகவும் சிக்கலான சிந்தனைகளுடன் அருபமாய்த் திகழ்கிறது. அதனை இப்படித்தான் இங்கேதான் இருக்கவேண்டும் என்று யாரும் வரையறுத்து நிறுத்த முடியாது. உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமென்றால் பயணம் செய்யும் ஒருவனின் மனம் பயணத்தோடு மட்டுமே பயணிப்பதில்லை. அஃது அவன் குடும்பத்தையோ எதிர்காலத்தையோ நோக்கித்தான் பயணிக்கிறது. இதனைச் சிந்திப்பதும், அதனை வெளிப்படுத்துவதும் நவீனத்தின் ஒரு பங்காக மாறியிருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

'மரபுக் கவிதைகள்' என்று, இன்று நாம் வரையறுத்திருப்பவைக்கு முன்பாகவே, வெவ்வேறு வடிவம் தாங்கிய கவிதைகள் தங்களின் பயணத்தை இங்குத் தொடங்கியிருக்கும். பின்னர், அவை பாடுவதற்குத் தகுந்தாற்போல் தங்களின் இலக்கணக் குறிப்புகளை வரையறுத்துக் கொண்டன. அதனால்தான் அவற்றைப் பாவினம் என்றும் எழுதியவர்களைப் பாவலர்களென்றும் அழைத்தார்கள்.

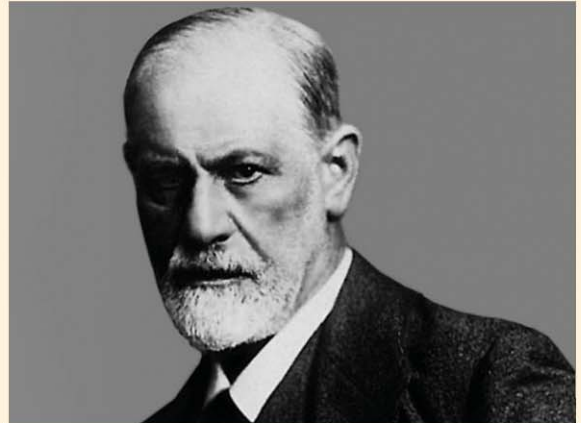
மரபுகளின் ஒவ்வொரு வடிவமும் ஒவ்வொரு காலகட்டங்களில் தங்களை வடிவமைத்துக் கொண்டன. அந்தந்தக் காலகட்டங்களில் அவை அப்போது நவீனமாகவே பார்க்கப்பட்டிருக்கும்.

புதுக்கவிதைகள் என்பதும் நவீனம்தான். இதனை உணராமல் நவீனத்தை எதிர்ப்பவர்களையும் நாம் இங்குப் பரவலாகக் காண முடிகிறது. அதாவது, குளுமை அறைக்குள் அமர்ந்துகொண்டு குளிர்சாதனப்பெட்டியை விமர்சிப்பவர்கள் போல்.

ஆதிமனிதன் ஆடையுடுத்தியது நவீனம். வேட்டைத் தொழிலிற்காக அவன் ஆயுதங்களைத் தயார் செய்யக் கற்றுக்கொண்டது நவீனம். அதிலும் முக்கியமாகச் சப்தங்களைப் பேச்சு களாக்கியதும், பேச்சுகளை எழுத்துகளாக்கியதும் கூட நவீனம்தான். ஆக ஒவ்வொரு நிலையிலும் நாம் நவீனங்களை வெவ்வேறு வடிவங்களில் கடந்து வந்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறோம்.

அப்படியென்றால் பின்நவீனம் என்பது என்ன?

உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டும் என்றால் விவசாயம் செய்ய டிராக்டரைக் கொண்டு பயிர் செய்வது நவீனம் என்று சொல்லும் அதே வேளையில், 'உழவு மாடுகள் உழும்போது சாணி

போடும். டிராக்டர்கள் உழும்போது சாணி போடுமா? என்ற நியாயவாதத்தை எடுத்து வைப்பது பின்நவீனம். நவீனச் சிந்தனைகள் மனிதக் குலத்திற்கோ இயற்கை அமைப்பு களுக்கோ கேடாக முடியும்போது அதன் தீங்குகளைப் பட்டியலிட்டு அதற்கு முன்னுள்ள ஒன்றையே சரியென்று நியாயவாதமாக எடுத்து வைப்பதுதான் பின்நவீனம்.

நவீனம் ஒழுங்கில்லாமல் இருக்கிறதே?

நிச்சயமாக. அதற்காகத்தான் முன்பே மனத்தை உதாரணமாகக் காட்டினேன். மனம் எப்போதும் தாளலயங்களோடு பயணிப்பதே கிடையாது. தனிமையாகத் தேநீர் அருந்தும் ஒருவன், அவ்வேளையில் தன்னுடன் இல்லாத காதலியோடு பயணம் செய்வதை எப்படிச் குற்றமாகச் சொல்லமுடியும்.

மரபு என்பது ஒழுங்கு என்ற வாதமும் இங்கு உண்டு. ஒழுங்கென்பதைக் கட்டுப்பாடு என்ற அழகான வார்த்தையொன்றால் நாம் எளிதில் சொல்லிவிட்டுக் கடந்துவிட முடியும். ஆனால் நடைமுறைச் சாத்தியங்கள் வேறானவை. இங்கும் ஓர் உதாரணத்தை முன்வைக்க விரும்புகிறேன். சிறு குழந்தைகள் உள்ள வீடொன்றில், ஆங்காங்கே வைத்துள்ள பொருட்கள் கலையாமல் இருந்தால் அந்த வீடு ஒழுங்காக இருக்கிறதென்று சொல்லலாம். குழந்தைகள் ஒழுக்கமாக இருக்கிறார்கள் என்பது பார்வையின் வெற்று பாராட்டு மட்டுமே. அங்கு என்னென்ன தொலைந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் பட்டியலிட்டோமா? குழந்தைகள் தங்களின் விளையாட்டை மட்டுமில்லாமல் தங்களின் குழந்தைப் பருவத்தையும் அங்குத் தொலைத்திருக்கிறார்கள். இந்த ஒழுங்கு சரியானதா? பிராய்டின் கோட்பாடுகளோடும் இப்போதுள்ள நவீனம் பயணிக்கிறது. அதனைக் குற்றமென்று சொல்வதுதான் மாபெரும் குற்றமாகும்.

கால சக்கர ஓட்டங்களில் மரபு நவீனமாகுதலும், நவீனம் பின்நவீனமாகுதலும் தவிர்க்க முடியாதது. இப்போதுள்ள நவீனம், தன்னை வெவ்வேறு வடிவங்களில், காட்டிக் கொள்ளவே முயல்கிறது. பல்வேறு விசயங்களை அது பொதுவில் பேச

முயற்சிக்கிறது... அதற்கான பூடக யுக்திகளை அது படிமங்களைக் கொண்டு கையாள்கிறது.

வாசிப்பவர்கள், காண்பவர்கள், நவீனத்தைப் புரியவில்லை என்று சொல்வது மிகச் சலபம். புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதுதான் கடினம். எளிதில் கிடைக்கும் எதுவும் சுவையைக் கூட்டிவிடாது..

காட்சிமைப்படுத்தப்பட்ட ஓர் ஓவியம் அச்ச அசலாக இருந்தால் அதனழகையும் நேர்த்தியையும் கண்டு நாம் வியந்துபோகிறோம். அந்தவிடத்திற்கே அந்த ஓவியம் நம்மை அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறது. அதே சமயம் ஒரு நவீன ஓவியமோ அல்லது அருப ஓவியமோ அந்தப் பணியை நிச்சயம் செய்யாது. அதனுள் காட்சிமையாக்கப்பட்ட வடிவங்கள், படிமங்களாக மாறி ஒவ்வொருவர் பார்வைக்கும் ஒரு விளக்கத்தைப் பதிந்துவிட்டுச் செல்லும்.

இப்போதுள்ள நவீன படைப்புகளால், நாம் உளவியலை நன்றாகப் படிக்க முடிகிறது. பரிமாறவும் முடிகிறது. அழகியலையும் தன்பவியலையும் பேசிக்கொண்டிருந்த கவிதைகள் உளவியலின் கூறுகளையும் அலசுகிறது. வாழ்வின் தேவைகளையும் பகுத்தறிதலையும் முன்வைக்கின்றன.

மரபினின்றும் மேம்பட்டது நவீனம் என்று நாம் நிச்சயம் உணரவேண்டும். இரண்டாம் உலகப்போரின்போது கருத்தியல் சுதந்திரத்தின் மீது கடுமையான தடைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் காலகட்டங்களில் எழுந்த படைப்புகள், படிமங்களைப் போர்த்திக்கொண்டு கலகங்களைச் செய்தன.

இனி, வரும் காலங்களில் தோன்றும் புதிய சிந்தனைகள் இப்போதுள்ள நவீனத்தை எள்ளிவிட்டு நகரக்கூடும். இதுவும் காலத்தின் கட்டாயம். இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பக்கலைகள் மற்றும் கட்டடக்கலைகளிலும் கூட நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் முக்கியம் பெறுகிறது. இவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு நாம் பின்னால் நகர முடியாது.

இலக்கியம் என்பது எப்போதும் தன்னைப் புதுப்புது சொல்லாடல்களுடன் புதுப்பித்துக் கொண்டே நகர்கிறது. அப்படிப் புதிதாகச் சொல்லக்கூடியவற்றில் பேசப்படுகின்ற விசயங்கள்

புதிதாகவும் இருக்க வேண்டும் அல்லது பேசுகிற முறை புதிதாக இருக்க வேண்டும் அல்லது விசயம் முறை இரண்டும் புதிதாக இருக்க வேண்டும். இதைத் தவறென்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

நவீனத்தை மேலை நாட்டு இறக்குமதி என்று சொல்லிப் புலம்புவார்களும் உண்டு. நிச்சயமாக இதில் உண்மையே கிடையாது. மேலை நாட்டு இலக்கியங்களோடு கலந்து சங்கமிக்கவே, இப்போதுள்ள நமது படைப்புகள் விரும்புகின்றன.

ஒவ்வொரு நாடும் ஒவ்வொரு வடிவங்களைத் தங்களின் படைப்புகளில் எடுத்துக் கொண்டாலும், கருத்தியல் பார்வைகளைப் பரிமாறிக்கொள்வதில் ஒன்றுக்கொன்று கடினமாகப் போட்டியிடுகின்றன.

சாதிரீதியாகப் பிரித்துப் பார்க்கும் தன்மை தமிழிலக்கியத்தில் மட்டுமே இருக்கும் கொடுமை. அதனைக் களைய வேண்டும் என்பதே தந்தை பெரியாரின் முக்கியப் பணியாக இருந்தது. உலக மொழி வரலாற்றில் தமிழ் இன்னமும் முன்னேறவில்லை என்றும் இதற்குக் காரணம் மதத்திலிருந்து மொழி பிரியாததே எனவும் தொடர்ந்து வாதிட்டார் தந்தை பெரியார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழில் உருவான நவீனத்துவம் என்பது மேல்நாட்டில் உருவான நவீனத்துவத்துடன் எல்லா வகையிலும் மாறுபட்டே இருந்தது என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். எதைப் பேசலாம் எதைப் பேசக்கூடாது என்று வரையறுத்த பழமைகளை எல்லாம் உடைத்துப் பேசிட, தலித் இலக்கியம் முன்வந்தது. பெண்களும், தாங்கள் பேசாமடந்தைகளல்ல என்று தங்களின் குரல்களை உயர்த்திக்கொள்ள நவீனம் ஒரு சிறந்த சாதனமாக விளங்கியது. இவற்றை மறுதலிப்பது காலத்தை நாம் பின்னோக்கி நகர்த்தலுக்குச் சமம்.

'என் மொழியில் எனக்கான நடையில் என் இலக்கியத்தைப் பேச எனக்கு முழு உரிமை இருக்கிறது' என்று ஒரு படைப்பாளி நெஞ்சு நிமிர்த்திச் சொல்வதை எள்ளுவதென்பது எப்படிச் சரியாகும்?

'நவீனத்துவம் என்பது ஆண்களும் பெண்களும் நவீனமயமாக்கத்தின் மாந்தர்களாகவோ

பொருட்களாகவோ ஆவதற்கான யத்தனம். நவீன உலகத்தில் பிடிமானத்தைப் பெற, தங்களை அவ்வுலகத்தில் பொருத்திக்கொள்ள அவர்களுக்கும் முன்னெடுப்புதான் 'நவீனம்' என்கிறார் மார்ஷல் பெர்மன். 'சொந்தக் கால்களில் நிற்கக்கூடியதாகவே இலக்கியம் அமையவேண்டும்' என்பது நீட்சேவின் கருத்து. இதுவே நவீனத்தின் அடிப்படைக் கருத்து என்றும் கூடச் சொல்லலாம்.

மனப்படிமத்துவம், கியூபிசம், வோர்ட்டிசம், வருங்காலத்துவம், சர்ரியலிசம், சிம்பாலிசம் , உருவலியம் என்று பல வடிவங்கள் இருந்தாலும் அவை அத்துணையும் இன்றைய நவீனத்தின் ஒரு மரத்துக் கிளைகள்தான். எனவே இதனைப் போட்டு யாரும் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.

'பறவையில் சிறகாக
இருப்பது
மனிதனில் கை'

- கல்பற்றா நாராயணன்

இந்தக் கவிதை புரியவில்லை என்று சொன்னால் புரியவில்லைதான். இயற்கையின் நுட்ப மொழியைத் தமிழோடு பிசைந்து எழுதுகிறார் கவிஞர். கையில் சிறகிருக்கிறது. உள்ளம் அந்தப் பறவையை நினைக்கிறது. இப்போது அவன், தன் கைகளைச் சிறகாக்கிக்கொண்டால் அவனும் பறக்கலாம். இந்த உள் படிமங்களை யாரும் எளிதில் எழுதிவிட முடியாது. கவிஞன் மொழியைப் படிக்கும் முன்பாக இயற்கையைப் படிக்கிறான். இப்போது சொல்லுங்கள் புரிதல் எங்குத் தொலைந்து போகிறது?

'ரயில் வண்டியின் குலுங்குகிற
ராத்திரி விழிப்பில்
கண்ணாடி ஜன்னல் வழி
கலங்கித் தெரிந்தது
நீர்ற்ற ஆற்று மணல் மேல் நிலா.'

- கல்யாண்ஜி

பயணம் செய்பவனின் வலிகள் படிமங்களோடு கடந்து நம்மையும் உடன் அழைத்துச் செல்கிறது.

'குழி வண்டோடு
மண்ணுக்குள் ஊடுருவி
அதன் அரண்மனையைச்
சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்
ஒரு சிறுமி.
எப்படியும்
மேலே வரவழைக்க வேண்டுமெனக்
குழியில் எச்சிலை
வெள்ளமாக ஒழுகிக் காத்திருந்தாள்
வேறொரு சிறுமி.'

- அரவிந்தன்

இருவேறு சிறுமிகளின் இருவேறு குணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் இந்தக் கவிதைப் படிமங்களை உலாவவிட்டு நகர்கிறது. இங்குச் சிறுமிகள் இருவருமே படிமங்கள்தான் என்பதை எத்தனை பேர் விளங்கிக் கொள்வார்கள். வாழ்வியலின் உளவியலைச் சிறப்பாகப் பேசுகிறது இந்தக் கவிதை.

அதே சமயம் நவீனம் எழுதுகிறேன் என்ற பாணியில், முரண்களை மட்டுமே எழுதிவிட்டு அவர்களுக்கும் புரியாமல், வாசிப்பவர்களையும் புரியவிடாமல் தவிக்க வைப்பதையும் பார்க்கிறோம். இந்த வகை கவிதைகள் காலத்தைக் கடந்து, என்றும் நிற்காதென்பதுதான் யதார்த்தம்.

இதுவரை, அகழ்வும் நிகழ்வும் முதல் பாகத்தில் கவிதையின் பல்வேறு வகைமைகளை அகழ்ந்தெடுத்த நாம் அடுத்த இதழிலிருந்து படைப்பாளர்கள் பலரின் வாழ்க்கையை அகழ்ந்தெடுக்க இருக்கிறோம்.

- இன்னும் தூர்வாருவோம் ■

மீண்ட உறவுகள்

தன் மரணம் குறித்தான தீர்மானத்தை இன்றைக்கு அவன் தேர்ந்தெடுத்து இருந்தான். அதை ஒரு திட்டமிடலுடன் நிறைவேற்றவேண்டிய அதிகப்படியான பொறுப்பு அவனுக்கு இருந்தது. முடிந்தவரை தன் முடிவை அவன் யாரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ளாததின் ஆகப்பெரிய காரணங்கள் ஒன்றுமில்லை என்றாலும் திட்ட முடிவின் நடைமுறைச் சாத்தியப்பாட்டில் எந்தவிதமான மாற்று முடிவுகளுக்கும் இடம் கொடுக்காமல் இருப்பதற்கான முழுப்பிடிவாதம்தான் அவனில் இருந்தது.

ஒரு பூனையின் பாதப் பதிவைப் போல் முழு எச்சரிக்கையுடன் தன் ஒவ்வொரு அடியையும் அவன் தேர்ந்தெடுத்தான். திட்ட முடிவின் இறுதித் தருவாயில் இருந்தான். இன்னும் சிறிது தூரம்தான். மலைக் கணவாயின் உயர்ந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டிருப்பான். மரணிக்கும்போது கண்களை மூடிக்கொள்வதில் அவனுக்குத் துளியும் உடன்பாடில்லை என்றாலும் மரணிக்கும்போது கண்களைத் திறந்து பார்த்திருந்தால் தான் மரிக்க உதவும் பாறைகளில் முத்தமிடப்போகும் அந்த ஒரு சில நொடிகளில் அவன் வாழ்வதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து அவன் மனது ஏங்குமோ என எண்ணினான். பிறகு மரணம் குறித்தான அவனின் திட்டமிடலில் ஒரு கரும்புள்ளி கூட விழலாம். குறைந்தபட்சம் அவனின் மரணத்தைத் தள்ளிவைக்கவும் செய்யலாம்.

அதில் அவனுக்குச் சிறிதும் உடன்பாடே இல்லாததால் கைகள் இரண்டையும் மத போதகம் செய்பவனைப் போல அகல விரித்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டு மலை முகட்டில் தயாராக நின்றான். சுமார் ஆறாயிரம் அடிகளுக்குக் கீழ் மங்கலாகத் தெரிந்தன, புதர்களுடன் கூடிய பாறைச் செடிகள். மனதிற்குள் எண்ண ஆரம்பித்தான். ஒன்று... இரண்டு... மூன்று.... மலையுச்சியில் இருந்து விழப்போனவனை ஒரு கை பலமாக இழுத்துப்போட்டு அவனின்

கண்னங்களில் மாறிமாறித் தன் பலம் கொண்ட மட்டும் அறைந்தது.

தோற்றுப்போன மரண ஒத்திகை. குழப்பமான மனநிலை. தொடர் அறைகள் வேறு. மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே சரிந்தான் சார்லஸ் என்ற அந்த இருபது வயதுச் சிறுவன். அவனைக் காப்பாற்றியவன் கொலராடோ நதிக்கரையில் வாழ்ந்துவந்த பழங்குடியினரான பூப்லோ இனத்தைச் சேர்ந்த ஜூலு என்பவன். இருவருமே ஒத்த வயதினர்கள். உயரமாக வளர்ந்திருந்த கள்ளிச்செடியை உடைத்து அதனுள் இருக்கும் சதைப்பற்றினை இரண்டு கைகளாலும் இறுகப் பிழிந்து வடிந்த நீரைச் சார்லஸின் முகத்தில் தெளித்தான்.

மயக்கத்திலிருந்து மெதுவாக மீண்டவன் முதலில் பார்த்தது உச்சி வானில் தகிக்கும் சிகப்புக் கோளத்தைத்தான். கூசும் கண்களைக் கைகளால் கசக்கிக்கொண்டு அருகில் நின்றிருக்கும் ஜூலுவைக் குழப்பமாகப் பார்த்தான். சார்லஸின் தற்கொலை முயற்சி, அதற்கான காரணம் எதையும் விசாரித்தறியாமல் அவன் கைகளை உரிமையுடன் பற்றி நடக்க ஆரம்பித்தான் ஜூலு. தற்கொலை முயற்சியை அவன் மனதில் இருந்து களைந்தெறிய வேண்டிய தார்மீசுக் கடமையை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த ஜூலு சார்லஸின் மனதை மாற்றுவதற்காக வழி நெடுக மலைக் கணவாயைப் பற்றியும் கொலராடோ நதியினைப் பற்றியும் கூறிக்கொண்டே வந்தான்.

“அமெரிக்காவின் அரிசோனா மாநிலத்தில் 446 கிலோ மீட்டர் நீளம் இருக்கும் இந்த மலைக் கணவாயில் 6000 அடிக்கு அதிகப்படியான செங்குத்தான உயரம் இங்குதானிருக்கும், என்று உங்களைப் போன்றவர்கட்கு எப்படித்தான் தெரிகிறதோ? வலைதளம் உபயம் என்று எண்ணுகிறேன். சொன்னால் நம்பமாட்டாய், 1870 வருடத்திலிருந்து இன்று வரை இங்கு இறந்தவர்களின்

எண்ணிக்கை சுமார் 600. நீ ஒருவேளை வெள்ளை மாளிகையின் உச்சியில் இருந்து இதை முயற்சித்திருந்தால் இந்நேரம் எல்லா ஊடகத்திலும் பேசப்பட்டிருப்பாயோ என்னவோ” என்று பலமாகச் சிரித்தான் ஜூலு.

அங்கிருக்கும் சிறு மலர்களைக் கொய்து சார்லஸிடம் கொடுத்தவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“உனக்கு ஒன்று தெரியுமா நண்பா, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சமதளமாக இந்த இடம் இருந்ததாம். இங்கிருந்து பின்வாங்கிய கடல் நீர் ஏராளமான மணற் சகதிகளையும், கடலில் உயிர் வாழ்ந்த ஜீவராசிகளின் படிமங்களையும் விட்டுச் சென்றுவிட்டதாம். ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக நடந்தேறிய கண்டங்களின் இடப்பெயர்ச்சியிலும், தொடர் நிலநடுக்கத்தாலும், எரிமலைச் சிற்றத்தாலும், கொஞ்சம்கொஞ்சமாக இந்த மலைக்கணவாய் தோன்றியிருக்கிறது. நீ இப்போது பார்க்கும் இந்தக் கணவாயின் எழில்மிகு தோற்றத்திற்குக் காரணம், இங்கு பாயும் கொலராடோ நதிதான். இந்த நதியின் வெள்ளப்போக்கை உடனே உறிஞ்ச முடியாத சுடுமணற் பாறைகளாலும், வேர்கள் ஆழமில்லாத கரையோரச் செடிகளாலும், வெள்ளப்பெருக்கின் வேகம் தடைபடாமல் இது போன்ற மலைக் கணவாய்கள் உண்டாயின. குளிக்காலத்தில் பாறை இடுக்குகளில் உள்ள நீர் உறைந்து பனிக்கட்டிகளாக விரிவடைய பாளம்பாளமாகப் பாறைகள் உடைவதாலும் இது போன்ற கணவாய்கள் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமாம்”.

“இயற்கை அன்னையின் வண்ணமிகு தாரிகையால் துளித்துளியாய்ச் செதுக்கப்பட்டதுதான் இந்த மலைக்கணவாய். பதினாறாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு, இங்கு காலநிலை மிக வெப்பமாக மாறியதால்,

இங்கிருந்த பனிப்பாறைகள் கரைய ஆரம்பித்துக் காலநிலையும் மாறியது. அதிகப்படியான உஷ்ணம். உடலை உறையவைக்கும் குளிர். இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் பெரிய பெரிய பாலூட்டிகள் எல்லாம் அழிந்து போயின.”

ஜூலுவை வியந்து நோக்கிய சார்லஸ் “ஒரு சரித்திர மாணவனைப் பார்க்கிலும் அதிகம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாய்” என்று கூறினான்.

“எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கும்போதே இங்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு உதவி இருக்கிறேன். பிறகு ரசிப்பான விஷயங்களைக் கேட்டறிந்தேன். தாத்தாவும் எனக்கு மிகவும் உதவினார். இப்போது நான் அரசாங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வழிகாட்டி. தெரியுமா உனக்கு?” என்று தன் அங்கீகார அட்டையைக் காண்பித்தான் ஜூலு.

தகரத்தாலும், மரப்பட்டைகளாலும் வேய்ப் பட்டிருந்தது அந்தச் சிறிய குடிசை வீடு. வாசலில் இற்றுப்போன மரக்கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தார் ஒரு முதியவர். அவரின் முகத்தில் இழையோடியிருந்த ஏராளமான சுருக்கங்கள் அவர் வாழ்ந்த காலங்களின் பதிவுகளைப் பளிச்சென்று கூறியது. வீட்டிற்குச் சார்லஸைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த ஜூலு அவனைத் தாத்தாவிடம் அறிமுகப்படுத்தினான்.

“நண்பா, இவர்தான் என் கொள்ளுத் தாத்தா. உன்னைப் போன்ற பட்டினவாசிகளுக்கு இந்த உறவுமுறை தெரியும்தானே? நீயே பாரேன். எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறார். என்ன வயது தெரியுமா? நூறுக்கு மேல். முதல் உலகப் போரில் தன் மூன்று மகன்களும் இறந்தபோதே அவர் உன்னைப்போலத் தற்கொலை செய்திருக்க வேண்டும். பிறகு ஏற்பட்ட இனச் சுத்திகரிப்பில் இறந்து போனவர்களில் பலர் அவரின் உறவினர்கள். இப்போது தாத்தாவும் நானும் தான் இங்கிருக்கிறோம். மற்றபடி வேறு உறவுகள் எங்களுக்குக்கில்லை. நான்கு தலைமுறைகளாக வந்த உறவுகளில் எஞ்சியது நாங்கள் இருவர் மட்டும்தான். பொருளாதாரத் தேலிலும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகவும், தொழில் நிமித்தமாகவும் இழந்துபோன எங்கள் உறவினர்களைத் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். இங்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகளை எல்லாம் என் உறவினர்களாகத்தான் பார்க்கிறேன்” என்று சார்லஸ் துளியும் அறியாவண்ணம் கண்களில் பனித்த நீரை நொடியில் துடைத்துக்கொண்டான் ஜூலு.

“எவ்வளவோ போராட்டத்துடன் வாழ்ந்திருப்பார் என் தாத்தா. எவ்வளவு தோல்விகளைச் சந்தித்து இருப்பார். எல்லாவற்றையும் எதற்காகத் தாங்கிக்கொண்டார்? வாழ்வது ஒரு தவம் போல நண்பா. இப்போது தெரிகிறதா உன் உயிரின் மதிப்பு”

என்று ஒரு ரொட்டித் துண்டை இரண்டாகப் பிடித்து ஒரு பாதியைச் சார்லஸுக்கு உண்ணக் கொடுத்தான் ஜூலு.

முதியவரோ எதையும் கண்டுகொள்ளாமல் வில்லோ மரக் கிளைகளை உடைத்து, வளைத்து ஏதோ ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டுவருவதற்கான போராட்டத்தில் இருந்தார். இரவுச் சாப்பாடு முடிந்தவுடன் பரணிலிருந்து ஒரு பழைய புத்தகத்தை எடுத்துக்கொடுத்துச் சார்லஸிடம் படிக்கக் கூறினான் ஜூலு. பக்கங்கள் விரிய ஒரு ரசிப்பான கதையும் அவன் கண்களின் முன் விரிந்தது.

மலைக்கணவாய்களில் ஒரு காலத்தில் பூர்வீகக் குடியினராக இருந்த ஹவாகுபேஸ் பரம்பரையினர் களைப் பற்றிய கதை அது. ஒரு காலத்தில் இரண்டு கடவுள்கள் இருந்தார்களாம். ஒரு கடவுளின் பெயர் டொகோப்பா. மிகவும் நல்ல கடவுள். மற்றொரு கடவுளின் பெயர் ஹொகோமாட்டா. இவர் கொஞ்சம் மோசமான கடவுள். இந்த நல்ல கடவுளும், கெட்ட கடவுளும் அடிக்கடி சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

நல்ல கடவுளுக்கு ஒரு அழகிய மகன் இருந்தான். இந்த உலகம் கெட்ட கடவுளால் முழுவதும் அழிந்த பிறகு தன் மகளின் மூலமாகத் தான் ஒரு நல்ல உலகை மீண்டும் மீட்டெடுக்க முடியும் என்று அவர் மிகவும் திடமாக நம்பினார். நிகழவிருக்கும் அழிவில் இருந்து தன் மகளைக் காக்க தூர் பெருத்த தேவதாரு மரத்தண்டு ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதைக் குடைந்து ஜன்னலுடன் கூடிய அறை ஒன்றை ஏற்படுத்தி, நீண்ட காலம் தேவைப்படும் உண வினையும் அதனுள் வைத்து, தன் அன்பு மகனையும் உள்ளிருக்கச் செய்து உலக அழிவு நாளிற்காகக் காத்திருந்தாராம் டொகோப்பா என்ற நல்ல கடவுள். எதிர்பார்த்தது போலவே அந்த நாளும் வந்தது.

மாபெரும் பிரளயம். எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளம். நிலம் மறைந்துகொண்டே போனது. மரத்தண்டு உயரே உயரே நீரில் மிதந்துகொண்டே போனது. பல வருடங்களுக்குப் பிறகு வெள்ளமும் தணிய ஆரம்பித்தது. உலகத்தில் கவிழ்ந்த இருள் மெல்ல மெல்ல விலக ஆரம்பித்தது. ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்த அந்தச் சிறுமிக்கு முதலில் தெரிந்தது மலைக் கணவாயும், கொலராடோ நதியும்தான்.

இதற்கிடையில் சிறுமியும் பெரியவளாய் இருந்தாள். அந்தச் சிறுமியைத் தவிர முற்றிலும் அழிந்து போயிருந்தது அனைத்து மனித இனமும், ஜீவராசிகளும். தான் தாயாக வேண்டிய தவிப்புடன் காத்திருந்தவளின் கண்களில் முதலில் தெரிந்தது கிழக்கே உதித்த சூரியன். சூரியனால் தாய்மை பெற்றவளுக்கு முதலில் பிறந்தது ஒரு அழகான ஆண் குழந்தை. பிறகு மீண்டுமோர் குழந்தைக்காகக்

கொலராடோ நதியை வேண்ட ஒரு அழகான மகனையும் பெற்றெடுத்தாள். அவளை நீரின் மகள் என்றும், அவளை ஆதவனின் மகன் என்றும் அழைத்தாள். பிறகு தோன்றியதுதான் இந்த மனித இனம்.

நேரம் போகாமல் நண்பர்கள் இருவரும் இந்தக் கதையைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காலை எழுந்தவுடன் பயணத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் சார்லஸ் மேற்கொண்டான்.

“நான் சீக்கிரம் போக வேண்டும்.”

“தாத்தாவிடம் கூறிவிட்டு எப்போது வேண்டுமானாலும் நீ போகலாம். போகும்போது அந்தத் தற்கொலைப்பாறை வழியாகப் போனால்தான் சீக்கிரம் பேருந்து நிறுத்தத்திற்குப் போக முடியும். இந்த நிலையில் உன்னால் மீண்டும் ஒரு தற்கொலை ஒத்திகைக்கு எத்தனிக்க முடியாது என்ற முழு நம்பிக்கையில் தான் உன்னைத் தனியாக அனுப்புகிறேன் சார்லஸ்” என்று பலமாகச் சிரித்தபடி வெளியேறினான் ஜூலு.

சார்லஸ் விடைபெறும்போது தாத்தா வில்லோ மரக்குச்சிகளால் செய்த அழகிய சிறிய மான் பொம்மையைப் பரிசாக அளித்தார். உள்ளங்கை களுக்குள் அடங்கும் அந்தச் சிறிய பொம்மையைப் பார்த்த சார்லஸுக்கு மலைக் கணவாய்க் குகை இருக்குகளில் ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டெடுக்கப் பட்ட சிறிய மரக்குச்சிகளால் ஆன பொம்மைகள் தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

இவை எல்லாம் நடந்து நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. ஜூலுவின் விவாசத்திற்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. சுற்றுலாப்பயணிகள் யாராவது எழுதி இருப்பார்கள் என்று நினைத்து எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

அன்புள்ள ஜூலு,

நானும் அம்மாவும் வலைதளத்தின் மூலம் சேகரித்த உன் உறவினர்களின் விவரப்பட்டியலை இந்தக் கடிதத்துடன் இணைத்திருக்கிறேன். தாத்தாவிடம் படித்துச் சரி பார்த்து எனக்குப் பதில் அனுப்பவும். நீங்கள் இருவரும் இங்கு வந்து சிறிது நாள் தங்கிவிட்டுப் போகவேண்டுமென்று அம்மா வற்புறுத்திக் கூறச்சொன்னாள். தாத்தாவிற்கு எங்களின் அன்பான விசாரிப்புகள்.

இப்படிக்கு

சார்லஸ்.

உறவினர்களின் விவரப்பட்டியலை வேகமாகப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்த ஜூலுவிற்கு நம்ப முடியாத ஆச்சர்யம் காத்திருந்தது. அந்தப் பட்டியலில் முதலில் இடம் பெற்ற பெயர் ஜூலியானா. உறவு முதியவரின் மனைவிவழி கொள்ளுப் பேத்தி. மகனின் பெயர் சார்லஸ்.

பால் நிறைந்திருக்கும்
மார்பின்
வலியின்
பொழுதில்
மழலை
வாய் வைத்து
உறிஞ்சும்
சுகமொத்தது
அவள் பாலையில்
அவன் காதலூற்றுவது
இதோ! அவனுக்கான
அவள் காதல்
அவளது மறு மார்பின்
பாலைப்போலத்
தானாகவே வழிகிறதே!!....

- லதா நாகராஜன்

ஒருபொழுது ஓடி வந்து
அள்ளியணைத்துக் கொள்கிறாய்
ஒருபொழுது பாராமையில் கூட
பாதை மாறிக் கொள்கிறாய்
ஒருநாள் இழந்து தவிப்பதாய்
மறுகிக் கரைகிறாய்
ஒருநாள் வேலைவேளையென
விலாங்கு மீனாகிறாய்
ஒருசமயம் மடியில் கிடத்தி
முத்தம் வைக்கிறாய்
ஒருசமயம் சொல்லில் நெருஞ்சி
முள்ளாய்த் தைக்கிறாய்
பெண்ணுருவேற்ற
மதிகெட்ட விதி நீ

- காயத்ரி

நீராகரிப்பின் வலிகளைக்
குடித்து வளர்ந்தாலும்
என் கிளைகள் ஒருநாளும்
வலிகளைப் பூப்பதில்லை.

- கோ.லீலா

ஓளியறியாக் காட்டுக்குள்
 திசையற்றுத் திரியும்
 மொழி மறந்த பட்சி நான்
 கவியும் அடர் இருளுக்குள்
 கரைந்துகொண்டிருக்கிறதென் இருப்பு
 திசைதேடி மீளும் எத்தனிப்பில்லை
 என்னை மீட்டுக்கொள்ளும் பிரயத்தனமுமில்லை
 ஒரு பார்வை
 ஒரு புன்னகை
 ஒரு வார்த்தை
 ஒரு விளிப்பு
 ஒரு மென் அணைப்பு
 ஒரு முத்தம்
 ஒரு துளி கண்ணீர்
 மற்றும் ஒரே ஒரு நிராகரிப்பு
 போதுமானதாய் இருந்துவிடக்கூடும்
 என்னுள் என் ஆன்மாவைப் புதைத்துக்கொள்ள
 இனி ஒருபோதும் வெளிவர இயலாதவாறு...

- ஜானு இந்தி

அம்மாவின் விசும்பல் சத்தமின்றி
 நான் உறங்கிப்போன இரவுகள்
 இருந்ததாய் நினைவில்லை
 நிசப்தமான இரவுகள்
 நிலைத்ததாய் நியாபகமுமில்லை
 அப்பாவின் உளறல்கள் எப்போதும்
 அம்மாவின் அலறல்களுக்குப்பின்னே
 அமைதிபெறும்

அவர் தள்ளாடி வரும்போதெல்லாம்
 எதிர்காலம் எக்காளமிட்டுச்
 சிரித்துக்கொண்டிருக்கும்
 அவர் மதுவை
 வீட்டிற்கு அழைத்து வருவார்
 மது எங்களை
 வீதிவரை இழுத்து வரும்

அம்மாவின் அலறல்கள் ஓய்ந்துபோன
 அந்நாளில் நிலவிய நிசப்தம் விசத்தை
 உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

- நிவேதா சுப்பிரமணியம்

மெல்ல மெல்ல
 நிறைந்து கொண்டிருக்கிறது..
 நிரப்பியும் கொண்டிருக்கிறது..
 மௌனத்தின் வாசம்..
 சொற்களின்
 வனவாசத்தில்
 சோர்ந்து போயிருக்கிறது
 மனம்...
 ஓயாமல் சளசளக்கும்
 நாவோ நலிந்து கிடக்கிறது
 பேசிப் பேசிப்
 புரியவைக்க
 முடியாமல்
 விடைபெற்று விடுகிறது
 பொறுமை..
 அத்தனையும்
 பார்த்தபடி
 அசைந்து கொண்டிருக்கிறது
 கடிகார பெண்டலம்....

- மதுரா ■

வெ. ஸ்ரீராம் என்னும் தனித்துவ மொழிபெயர்ப்பாளர்

படைப்பிலக்கியத்துக்குச் சமமாக மொழி பெயர்ப்பு இலக்கியமும் இந்த நவீன தமிழிலக்கியக் காலக்கட்டத்திற்கு மிகுந்த தேவையாய் இருக்கிறது. மொழிபெயர்க்கப்பட்ட படைப்புகள் வழியாக உலகின் இலக்கியங்கள் யாவும் நம்மொழியில் நம்மை அணுகவும், நம்மை அதனுள் அனுமதிக்கவும் செய்வதன் மூலமாக உலகின் பிற நிலங்களின் வரலாறு, அரசியல், சமூகம், வாழ்வியல் போன்ற புறநிலைகள் பற்றிய அறிதலுக்கு அவை சாத்தியமாக்குகின்றன. அதோடு உறவு, குடும்பம், அவற்றிற்கிடையே நிலவும் பிணைப்பு, பிரிவு போன்ற அகநிலை புரிதல்களையும் உருவாக்குகின்றன.

மொழிபெயர்ப்புகளின் தோற்றம் எப்போது என்பது எளிதில் சமீபித்துவிட முடியாத துவக்கப்புள்ளியாக இருக்கிறது. ஆயினும் உலகம் முழுக்க இருநூறு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட பைபிள் என்ற கிறிஸ்துவர்களின் வேத நூலானது அராமிக் மொழியில் இருந்து கிரேக்க மொழிக்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுக் கிரேக்க மொழியாக்கத்திலிருந்தே

ஆங்கிலத்துக்கும் பிரெஞ்சுக்கும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டதாகவும் பின் ஆங்கிலத்தில் இருந்து இன்னும் பிறமொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டதாகவும் அறியப்பட்டது. அது போலவே இஸ்லாமியர்களின் வேதநூலான திருக்குர்ஆன் பல மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இந்தியாவில் சொல்லப் போனால் நம் புராணங்களான ராமாயணமும், மகாபாரதமும் கூட வடமொழியில் இருந்துதான் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இவ்வாறு மதத்தைப் பரப்ப அதன் கதைகளைப் பற்றிப் பேச அதன் மேல் பிடித்தத்தை ஏற்படுத்த இம்மாதிரி மத நூல்கள் துவக்கத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அதன்பின் வரலாற்றைப் பதிவுசெய்ய அரசியலை வாழ்வுநிலையைப் பற்றிய புரிதலை ஏற்படுத்த மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் உருவாக ஆரம்பித்தன.

அதுவும், பிரெஞ்சு போன்ற காலனியாதிக்க வாதிகளின் மொழிகளுக்கு எப்போதும் உலகளாவிய பரவல் சாத்தியமானது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வெளியிடப்பட்ட மிக முக்கியமான ரஷ்ய இலக்கியங்களும் பிரெஞ்சு வழியாகவே போர்ச்சுகல், ஸ்பானிஷ் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளில் ஆரம்பத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. பிற்பாடுதான் அவை மூலத்தில் இருந்து மீண்டும் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. அந்த மொழியாக்கம்கூட மேலும் மேலும் தொடர்ந்து மேம்படுத்தப்பட்டபடியே வருகிறது. ரஷ்யாவின் மிக முக்கிய இலக்கியங்கள் பிரெஞ்சுமொழி வழியாக ஆங்கிலத்திற்கும் இன்னும் பிற மொழிகளுக்கும் நிறைய மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டன. உலக மொழிகளில் பிரெஞ்சு பேரிலக்கியங்களும் ஸ்பானிஷ்

பேரிலக்கியங்களும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலம் வழியாகவே மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் மூலத்தில் இருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்படுவதே மிகச் சரியானதாக இருக்கும். மூலமொழிகளில் இருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட வாய்ப்பு அமையும் என்றால் நம்முடைய மொழியாக்கங்களை மேலும் சிறந்த மொழியாக்கங்கள் வழியாகச் செம்மையாக்கலாம். உலகின் மற்றொரு பகுதியின் வாழ்வியலை முற்றிலும் மாறுபட்ட நம் வாழ்வியலோடு ஒப்பீடு செய்து இரண்டுக்கும் இடையே அகவியலாக எத்தனை ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றன என்பது மூல மொழியில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டவற்றிலிருந்தே மிகத் துல்லியமாக அறியலாம். அவ்வாறு பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்யும் மொழிபெயர்ப்பாளர் வெ.ஸ்ரீராம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்தில் மிகச்சிறந்த பங்கேற்பாளராக இருக்கிறார்.

மொழிபெயர்ப்பாளர்களில் இவர் தனித்து விளங்கக் காரணம் இவர் மொழிபெயர்த்தவை அனைத்தும் பிரெஞ்சு மொழியான மூல மொழியில் இருந்து நேரடியாகத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்திருப்பதேயாகும். வெ.ஸ்ரீராம் அவர்களின் மொழிவளம், சொல்தேர்வு, இலக்கிய வாசிப்பு அனுபவம், மரபுத்தாக்கம் போன்றவை மொழிபெயர்ப்பில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

மொழிபெயர்ப்பாளர் வெ.ஸ்ரீராம் பற்றி...

வெ.ஸ்ரீராம் ஈரோட்டில் பிறந்து தந்தையின் பணிகாரணமாகக் கரூரில் வளர்ந்திருக்கிறார். படிக்கும்போதே சமஸ்கிருதத்தை விருப்பப் பாடமாகப் படித்திருக்கிறார். சிறுவயதில் இருந்தே பிரெஞ்சு மொழியைப் படிக்க வேண்டும் என்று மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருந்த இவர் துவக்கத்தில் பிரெஞ்சு இலக்கியங்களை மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாகப் படித்திருக்கிறார். இயல்பிலேயே தமிழ் இலக்கியத்திலும், ஆங்கில இலக்கியத்திலும் திறன் கொண்டவராய் இருந்தும், பிரெஞ்சு மொழிமீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். எல்ஐசியில் வேலையில் இருந்தாலும் விருப்ப ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு மற்றொரு பணி காரணமாகச் சென்னைக்கு வந்த பிறகுதான் 1970இல் தன்னுடைய 27வது வயதில் இவருக்குப் பிரெஞ்சு

அந்தியன்
ஆல்பெர் காப்பூ

படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. தீவிரமான வாசிப்பாளராக வாசகராகச் சென்னையில் நடந்த இலக்கியக்கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதன் மூலம் வைத்தீஸ்வரன், சிமணி, ஞானக்கூத்தன், ஆத்மாநாம் இவர்களைச் சந்திப்பதும் பேசுவதுமாக இருந்திருக்கிறார். அதன் பிறகு சி.சு.செல்லப்பா அவர்களின் எழுத்து பத்திரிக்கையிலும், அவருடைய இலக்கியச் செயல்பாடுகளிலும் உடன் இருந்திருக்கிறார். இசையிலும் ஆர்வமுடன் இருந்திருக்கிறார்.

பிரெஞ்சு படிக்க ஆரம்பித்தபின் ஆல்பெர்ட் காம்யூசின் கொள்ளை நோய் (ப்ளேக்) என்ற நூலை மிகவும் ஆர்வத்துடன் படித்திருக்கிறார். ஆரம்ப காலத்தில் ப்ரக்ளை பத்திரிக்கையில் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். ஃப்ரான்சில் இருந்து ஒரு வேதியியல் நிபுணர் இந்தியா வந்திருக்கிறார். அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது ப்ளேக் பற்றிச் சில வரிகள் சொன்னதாகவும், அவர் அந்நியன் (The Outsider) நாவலைப் படிக்க அறிவுறுத்தியதாகவும் சொல்கிறார். அவர் தான் காம்யூவைச் சந்தித்திருப்பதாகவும், அவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாலே அந்நியன் புத்தகத்தைப் படிப்பது மாதிரிதான் இருக்கும் என்றுசொன்னதாகவும் சொல்கிறார். அவர் வார்த்தைகள் தந்த உத்வேகத்தில் அந்நியன் நூலை மொழிபெயர்க்கிறார். ஃப்ரான்ஸ் நாட்டின் உயரிய விருதான செவாலியே விருது

கல்வித்துறைக்காகவும், இலக்கியத்திற்காகவும் இவருக்கு இருமுறை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்நியன்

ஆல்பெர்ட் காம்ப்யூவின் The Outsider நாவலைத் தமிழில் அந்நியன் என்ற பெயரில் 1979இல் மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்தது 1980இல் க்ரியாவில் வெளிவந்தது. 'அம்மா இறந்து விட்டாள்.. அது நேற்றாகவும் இருக்கலாம்..' மெர்சோ என்ற அபத்த மனிதனின் புகழ்பெற்ற வாசகமாகப் படித்தவர்களின் மனதில் பதிந்து விடுகிறது. வாழ்க்கையின் அர்த்தமின்மைக்கும் அர்த்தம் தேவைப்படும் மனிதனுக்கும் இடையே ஒரு முரண்பாடு இருக்கிறது. இந்த முரண்பாட்டின் விளைவாக வருவதுதான் அபத்தம். இந்த முரண்பாட்டைப் பற்றி அவனுக்கு இருக்கும் தெளிவுதான் அபத்தம். அந்நியன் போன்ற அகவியலை அலசும் கதைகள் சுயபரிசோதனை செய்துகொள்ளும் ஒவ்வொரு வருக்கும் எக்காலத்திற்கும் தேவைப்படும் இலக்கியமாக இருக்கிறது. அந்நியனில் அம்மா என்பதைத் தனிச்சொல்லாகவும், தாயார் என்ற சொல்லைப் பொதுச்சொல்லாகவும் பயன்படுத்திய வெஹீராம் மிகுந்த பாராட்டுக்குரியவர்.

இம் மொழிபெயர்ப்பின் வாசிப்பில் மெர்சோவும் மெர்சோவை வடிவமைத்த காம்ப்யூவும் ஒரே மாதிரியான தோற்றம் கொள்ளப்படுகிறார்கள். நம் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியின் மூலமாகக் காம்ப்யூவும் வெஹீராமும் ஒரே மனிதராய்க் காணப்படுகிறார்கள். மேலும் மெர்சோவைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அபத்த மனிதனின் பார்வை சரியா தவறா என நியாயப்படுத்துவதில்லை. நியாயப்படுத்துவது புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியைப் பாதிக்கிறது என்று காம்ப்யூ சொல்கிறார்.

அந்நியனோடு வெஹீராமின் பிரெஞ்சிலிருந்து மொழிபெயர்த்த பிற நூல்கள் குறித்து அவை மொழிபெயர்க்க வேண்டிய அவசியம் குறித்து மொழிபெயர்ப்பின் துல்லியத்தன்மை குறித்து இன்னும் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

மீளமுடியுமா

ழாக் போல் சார்தரின் No exit-ஐ 'மீளமுடியுமா' என்ற தலைப்பில் 2006ஆம் ஆண்டு மொழி

பெயர்த்திருக்கிறார். மீள முடியுமா ஒரு துன்பியல் நாடகம். இந்நாடகத்தில் மிக நுட்பமான அகவியலை மிகத் துல்லியமான நடையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இந்த நாடகத்தில் சர்த்தார் சொல்கிறமாதிரி நரகத்தில் உள்ள பணியானை இங்கிருந்து போனவர் கேட்கிறார்.. இங்கே நீங்கள் கண்சிமிட்ட மாட்டீர்களா? கண் சிமிட்டல் என்பது ஒரு சிறு கரிய மின்னல் கீழே விழுந்து பின் மேலெழும் திரை.. வெட்டு நிகழ்ந்துவிடுகிறது. ஒரு கண்துடிப்பில் உலகம் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. அது எவ்வளவு புத்துணர்ச்சியளிக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது.. என்கிறார். எளிய மொழிவழியே எத்தனைப் பெரிய தத்துவத்தை இடம்பெயர்த்திருக்கிறார்.

...தினந்தோறும் எவ்வளவு பேர் இருத்தல் இல்லாமல் போய்விடுகிறார்கள். எவ்வளவு பொருத்தமான பொருந்துசொல்லாக இருக்கிறது. நரகம் என்பது மற்றவர்கள்தான் என்பது குறித்தும் இருத்தல் என்பது குறித்தும் மிகச் சிறந்த அகவியலை விரித்துப் பேசும் பின்னூரை ஒன்றை வெஹீராம் எழுதியிருக்கிறார்.

- அடுத்த இதழில் முடியும் ■

மகாராணி மேடம்

சைக்கிள் டயருல காத்தப் புடுங்கிவிட்டாப் புசுக்குன்னு போற காத்து கருப்புக்கலராவாடா இருக்கும்ன்னு வெடல விஞ்ஞானம் பேசுன காலம். எதுக்கால வாற புள்ளைக லேசாச் சிமிட்டிச் சிரிச்சாலும் நம்ம அடிவயித்துல பட்டாம்பூச்சி றெக்கை விரிச்சிக்கிரும். இப்பிடி ஒரு ரெண்டாங்கெட்ட.... அத்தனைக்கும் ஆசைப்பட்ட வயசுக்காலத்துல எங்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுக்க வந்தவங்கதா மகாராணி மேடம். பாக்குறதெல்லாம் பூக்கணும்ங்கிற கற்பனை நாட்கள்ல காலேஜீ வாத்தியாருகளப்பத்தி ஒரு வரைமுறை வச்சிருப்பம். வட்டமான தொப்பையும் வழக்கைத் தலையுமா முட்டைக் கண்ணாடியோட... பாத்த சினிமாக்களும் அப்பிடித்தா நெனைக்க வச்சிருந்திச்சி. அதையெல்லாம் நொறுக்கி அள்ளிப் பொழக்கடையில் கொண்டேயிக் கொட்டுங்கன்னு சொல்லுற மாதிரி இருந்திச்சி அவங்க வந்தது. மொடமொடன்னு வெறச்சி நிக்கச் சுத்துன பருத்திச் சேலை. குதிரைக்கு நெத்தில வந்து விழுகுமே அதே மாதிரி வந்து விழுகுற முடி.. சிரிச்சாத் தெரியிற ஒருபக்கச் சிங்கப்பல்லு.. மதுரைப் பேச்சை மழலையாப் பேசுற மண்மொழி. இப்பிடி இருக்க ஒரு தேவதைக்குப் பேரு மகாராணி மேடம்.

ஒரு பாடஞ் சொல்லிக்கொடுக்க வந்த வாத்தியாரம்மாவ இப்படியெல்லாமாச் சொல்லுவீங்கன்னு நீங்க யாராவது மொகத்தச் சுளிச்சியள்ளன்னா.... இந்தப் பக்கம் முழுக்க அவங்கள நா தேவதைன்னு எழுதிக்கிட்டே இருக்கச் சொல்லும் அழகு அவங்களோடது. இப்படி அவங்களைத் தேவதைன்னு சொல்லுற தைரியமும் சுதந்திரமும் அவங்கதா எங்களுக்குக் கத்துக்கொடுத்தது.

கருக்காலப் பொழுதுல ஒரு பெளர்ணமி நிலா எழுந்து வாறது மாதிரிதா பெண்களோட அழகு. எல்லோரும் கொண்டாடலாம். ஆனா அந்த நெலாவத் தூக்கிச் சட்டைப்பையிக்குள்ள போட நெனைக்கிறதூதா தப்புன்னு இந்நேரத்துல சொல்லத் தோணுது.

கூட்டிக்கழிச்சிப் பாத்தா எங்களோட ஒரு மூணு வயசு கூடுதலா இருக்கும் மகாராணி மேடத்துக்கு. அதனாலதானோ என்னமோ அவங்கள எங்களுக்கு மேடம்ன்னு கூப்புட மனசே வராது. ஏதாவது படிப்பு சம்பந்தமா வேலை குடுப்பாங்க. செஞ்சிக்கிட்டே இருக்கப்ப "யக்கோவ்"ன்னு சந்தேகத்துக்காகக் கூப்புட்டாக் கிட்ட வந்து "ஏன் நீங்க மேடம்ன்னு கூப்பிட மாட்டீங்களோ..? அவ்வளவு திமிரா?" ன்னு கேப்பாங்க.

"சாரிங்.. மேடம்... இனிமே மேடம் உங்கள மேடம்ன்னே கூப்புடுறோம் மேடம்"ன்னு அவங்க மொழியிலேயே சொல்லுவோம். "போங்கவே ..!" ன்னு புதுசாப் பொறந்த கொழந்த கண்ணச் சிமிட்டுற மாதிரி அழகாச் சிரிச்சிக்கிட்டே ஒரு கொட்டு வச்சிட்டுப் போவாங்க. அதுக்காகவே அவங்கள 'யக்கோவ்'ன்னு கூப்பிட்டுப் பாக்கச் சொல்லும்.

இவ்வளவு அன்போட இருக்கவங்க பாடம்ன்னு வந்துட்டா அவ்வளவு தரம். ஒரு பய சேட்டை பண்ண முடியாது. அவங்க வேலை என்னமோ அதுல எப்பவும் சரியா இருப்பாங்க. எங்க ஊர்ப்பக்கம் வழுவட்டைனு சொல்லு வாய்ங்க. அந்த மாதிரிப் பயலுகளுக்கெல்லாம் மகாராணி மகாகாளி மாதிரின்னு சொல்லலாம். அவங்க அவ்வளவு சிரத்தையெடுத்து எழுதிக் கொண்டுவாற குறிப்புகளை எல்லாம் பொறுமையா வாசிச்சி எழுதச் சொல்லுவாங்க.

ஓவ்வொருத்தனுக்கும் முக்கியத்துவம் குடுத்துப் பாப்பாங்க. ஆயிரம்.. ரெண்டாயிரம்ன்னு காச குடுத்துப் புத்தகம் வாங்க வசதி அந்தக் காலத்துல இல்ல. ஆனாலும் அவங்களோட குறிப்புகள்லாம் அந்தப் புத்தகங்களுக்குக் கொஞ்சமும் கொறச்சலு இல்ல. அவ்வளவு தரம்.

அவங்க வயசொத்த இன்னும் மூணு நாளு பேரு எங்களுக்குப் பாடம் நடத்துனாலும் எங்களுக்கு என்னமோ மகாராணி மேடம் கிட்டதா அவ்வளவு ஈர்ப்பு பாசம் பிரியம்.. எல்லாமே. ஒருவாட்டி வருசக் கலைநிகழ்ச்சி விழாவுல அவங்க பேரு சொல்லி மேடைக்கிக் கூப்புறறாங்க. ஹோய்ய்ய்... யக்கோவ்வன்னு அவ்வளவு சத்தம் எங்ககிட்ட இருந்து... சிங்கப்பல் தெரிய சிரிச்சமாரி அதை அந்த ரெண்டு வெரலு வச்சி மறச்சிக்கிட்டே மேடைக்கு நடந்து போனாங்க... அவ்வளவு அழகு அது...!

நாங்கல்லாம் இவ்வளவு பிரியமா இருக்குறோம்ங்கிறது தெரிஞ்சதனாலயோ என்னமோ மத்தவங்கல்லாம் அவ்வளவா அவங்களோட நெருக்கம் காமிக்க மாட்டாங்க. எப்பல்லாம் அதை நெனச்சி அவங்க தொய்வா உணர்றாங்களோ அப்பல்லாம் நாங்க போயி அவங்க மேசையைச் சுத்தி நின்னு ஏதாவது பகுடி செஞ்சி அவங்களை இயல்பாக் கொண்டு வந்துருவோம். சட்டுன்னு தண்ணியத் தெளிச்சி வச்ச பூ மாதிரி "போங்கவே"ன்னு அங்க மதுரை மழலை மொழியும்.

உதவின்னு நாங்க எப்பப் போயி நின்னாலும் மறுக்கவே மறுக்காத மனசு அவங்களோடது. தனிப்பட்டதா இருந்தாலும் படிப்பு சம்பந்தமா இருந்தாலும் ஒருத்தரோட மொகத்த வச்சே அவங்களுக்கு எதோ தேவைன்னு இவங்களாப் போய்ப் பேசுவாங்க. அந்த வயசுல எங்களுக்கு என்ன பெருசா தேவை இருந்துறப் போகுது.. காசுதா. எப்பக் காசு தேவைன்னாலும் அவங்கக்கிட்ட போயிக் கேக்கலாம். பாடம் ஏதாவது புரியலன்னா.. நாம உக்காந்திருக்க இடத்துக்கே வந்து பருத்திச் சேலைய கைக்குள்ள மடிச்சி வச்சிக்கிட்டே ஒத்த வெரலச் சுட்டி அவங்க தெளிவாக்குவாங்க பாருங்க... அந்தப் பேரன்புல அப்பிடி ஒரு தாய்வாசம் வீசும்.

பாத்துக்கிடலாம் மாப்ளன்னு தள்ளிப்போட அவ்வளவு பாடங்கள் இருக்கும். இவங்களோட பாடத்தை மட்டும் எந்தச் சமரசமும் பண்ணிக்கிடாமத் தலையில நூலைக்

கூட்டியாவது படிச்சிப் பாசாகிருவோம். அவங்க எங்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த மூணு வருசமும் அப்பிடித்தான் நடந்திச்சி. கண்டிப்பான வாத்திமாருக பாடத்தையெல்லாம் படிக்கிறப்போ இதை எப்பிடியாவது தொலைச்சி முழுகிறணும்ங்கிற நெனப்பு இருந்துக்கிட்டே இருக்குமே தவிர இவங்க பாடத்துல இருக்க நாட்டமோ பிடிப்போ இருக்குமானு நம்பிக்கையாச் சொல்ல முடியலை. இவங்க பாடத்தைப் படிக்கிறப்ப நாம பாசாகிறணும்ங்கிற வெறி இருக்கும். அந்தத் தாயன்புக்கு நம்மளோட தோல்வி ஒரு தொய்வக் குடுத்துறக் கூடாதுங்கிற பொறுப்புன்னும் அந்த வெறிக்கான வெளக்கத்தைக் குடுத்துக்கலாம்.

தனித்திறமைகளை நமக்குத் தெரியாமலே கண்டுபிடிச்சி நம்மக்கிட்ட வந்து பாராட்டிச் சொல்லி ஆச்சரியப்படுத்துவாங்க. அந்தக் காலக்கட்டத்துல தொழிற்கல்விப் படிப்புகள்ல அவ்வளவாத் தனித்திறமைகளுக்கு ஊக்கம் குடுக்க மாட்டாய்ங்க. எப்பயாவது அத்திப் பூத்தாப்ல நடக்கும். அதனாலேயே நமக்கான மேடையும் வாய்ப்பும் சரியா அமையாது. இருந்தாலும் எங்களோட படிக்கிற பிள்ளைங்கக்கிட்ட சேதியைத் தெரிஞ்சிக்கிட்டு வந்து பாராட்டுவாங்க. நம்பிக்கை வெதைப்பாங்க. "என்னவே... கவிதையெல்லாம் எழுதுற... நல்லாயிருக்கு. விடாம எழுது. புத்தகம்ல்லாம் போடு"ன்னு தலையில அந்தக் குட்டோட போவாங்க. நாம... இது இவங்களுக்கு எப்பிடித் தெரியும்ன்னு யோசிக்கிறப்பவே.... "போவே... போய்ப் படி"ன்னு சிங்கப்பல்லு சிரிக்கும்...

இன்னைக்கி எங்கயாவது இருந்து இதைப் படிச்சாங்கன்னா அவங்க ஆசீர்வாதம் கெடைச்சா மாதிரி இருக்கும்ல்ல.

ஏதோ ஒரு பரீச்சைக் காலத்துல கல்யாணப் பத்திரிக்கையோட வந்து நின்னாங்க. எல்லோரும் வரணும்ன்னு அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடும் அபூர்வமான வெக்கத்தோடவும் போனாங்க. பரீச்சை முடிஞ்சி எல்லோரும் ஒருநாளு போயிட்டு வரலாம்ன்னு நாங்க அப்ப அதைச் சுருவா எடுத்துக்கிட்டோம். காரணமே இல்லாம எங்க மகாராணி மேடம் கல்யாணத்துக்கு அப்பறம் எங்களுக்குத் திரும்ப வரவே இல்ல...! ஹம்ம்... சில தேவதைகளுக்குக் கல்யாணம்ங்கிறது நெக்கைய வெட்டிக் கூண்டுல அடைச்சிவச்சி அழகு பாக்குறதா இருக்குமோ என்னமோ.....!! ■

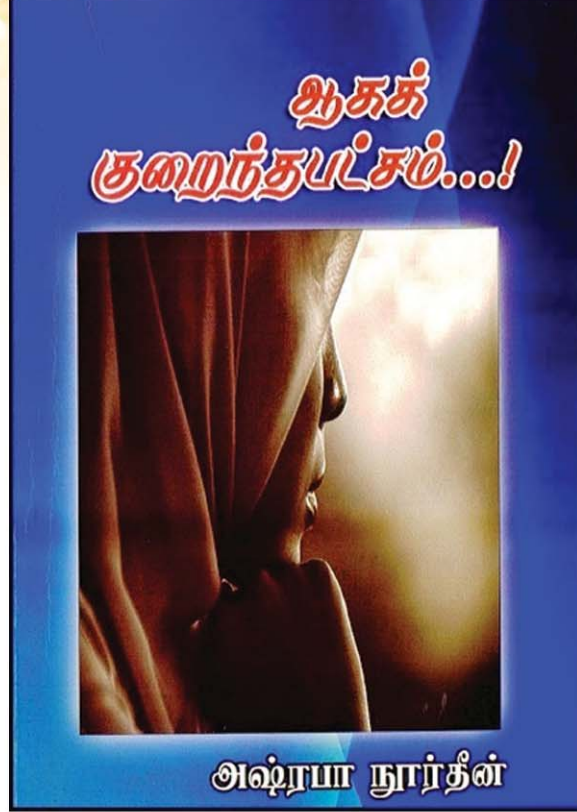
அம்மா, அப்பா கைபிடித்துக் கோயில் பிரகாரங்களில் சுற்றிய காலத்தில் “சாமிதான் நம்மள காப்பாத்தணும்” என்ற பக்தி உணர்வே மேலோங்கியிருந்தது. கடவுள் நம்மை உருவாக்கவுமில்லை காக்கவுமில்லை என்ற பகுத்தறிவு மேலோங்கியபோது கடவுளிடமிருந்து விலகிப்போனேன். கடவுள் இல்லை கடவுள் இல்லை கடவுள் இல்லவே இல்லை.. என்ற பெரியாரை ஏற்றுக் கொண்டபோது கடவுளுக்கு எதிராக மாறியது மனம். கோயில்கள் கயவர்களின் கூடாரம் என்று கோயிலுக்குப் போவதை நிறுத்தியாகிவிட்டது. கோயில்களில் புதைந்திருக்கும் அய்யாமார்கள், அம்மாமார்களின் கதைகளைக் கேட்பிறகு வரலாறுகளைச் சொல்லாமல் சாமியைக் காட்டிக் கோயிலிலிருந்து விரட்டிவிட்டார்களே என்று வருந்தினேன். முதல் புலவன் அகத்தியன் என்றார்கள்; அகத்தியனைத் தேடிப் போனால், சித்திர சபையின் நடுக்கூடத்தில் சிவனின் திரிபுர தாண்டவம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். காரைக்கால் அம்மையாரைத் தேடிச் சென்றால், கயிலாயத்திற்குத் தலையால் நடந்துசென்று சிவனின் ஊர்த்துவ தாண்டவத்திற்குத் தாளம் போட்டு உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். கவிதையில் காதல் ரசம் வடித்த முன்னோடி புலவியான ஆண்டாளிடம் சென்றால், மானுடவர்க்கென்றால் வாழ்க்கைப்படேனெனப் பிடிவாதம் பிடித்து ஊடித் திரிகிறார் பார்க்கும் கணத்தில் பசி தீரும் பசிய அழகு கொண்ட நாட்டியத் தாரகை பொன்னனையாள் ‘அச்சச்சோ அழகு பிரானே’ என சோமேஸ்வரனின் கன்னத்தைக் கிள்ளிக்கொண்டிருக்கிறாள். நக்கீரன் சிவனின் பாட்டில் குற்றமென நெற்றிக்கண்ணைத் திறக்கிறான். வந்திக் கிழவிக்காகச் சிவன் பிட்டுக்கு மண் சுமக்கிறார். சம்பந்தர் அமுதால் உமை பாலாட்டுகிறார். அவ்வையிடம் கனி கேட்டுச் சாப்பிடுகிறான் முருகன். இப்படிச் சொல்ல ஓராயிரம் இருக்கு.. நான் திரும்பும் திசையெங்கும் நான் அறியும் வரலாறெங்கும் நான் கேட்கும் பாடலெங்கும் நான் எழுதும் சொல்லெங்கும்

நான் பார்க்கும் கலையெங்கும் கடவுளின் திருவிளையாடல்களே நிறைந்திருக்கின்றன கடவுள் என்றொருவர் இருக்க முடியாது கடவுள் இல்லை கடவுளுக்குச் சக்தியில்லை கடவுளுக்கு உருவமே இல்லை என்பதை உறுதியாக நம்புகிறேன். ஆனாலும் - ஆண்டுகள் பல்லாயிரத்தில் என் தாத்தனைப் போல், என் பூட்டனைப் போல் பெயரற்ற பெயராய்க் கடவுளின் நிழலும் என்னைத் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. இலஞ்சியின் திருக்கோயிலில் மண்ணால் ஆன லிங்கத்தின்முன் நிற்கிறேன் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையானது அகத்தியருக்குக் காட்சி கொடுத்த இடமென்றார்கள். வணங்குவதே மறந்துபோய் இருந்த என்னிரு கைகள் மேலெழும்பித் தொழுதன.. என் தாத்தனை வணங்குவதைப் போல. ■

பின்தொடரும் கடவுள்

ஆணாதிக்கம் பேசும் அஷ்ரபா நூர்தீன் கவிதைகள்!

ஈழத்துக் கவிதைப்போக்கின் முக்கியமான காலப்பகுதியாக, 1980களில் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கிய கவிஞர்களின் நவீன கவிதை வளர்ச்சியைச் சொல்லலாம். எனினும் எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து ஈழத்தில் பேரினவாத ஒடுக்குமுறை உச்சம் பெறத் தொடங்கியது. தமிழ்த் தேசிய உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட கவிஞர்கள் பலர் உருவாகினர்.

எண்பதுகளிலிருந்து ஈழத்துக் கவிதைப் பயணத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. தேசியவாதம், பெண்ணிலைவாதம், வாழ்வியல் ஒடுக்குமுறையினால் ஏற்பட்ட வாதம் எனப் பல கூறுகளை முன்வைத்து மாற்றத்திற்குக் காரணம் சொல்லலாம்.

பெண் படைப்பாளிகள் கவிதை களில் ஆண் பெண் முரண், ஆணாதிக்கம், சீதனம், கல்வி கற்கப் போதல் தடை, இன்னும் பாலியல் வல்லுறவு போன்ற கருப்பொருள்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

சில நேரங்களில் ஒரு பெண் பலவகை அடக்குமுறைகளை எதிர் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாகக் குடும்பம், சமூகம், தனி மனிதன், அரசு, சூழல் போன்ற பலவகை அடக்கு முறைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டிய சூழலில் தள்ளப்படுகின்றாள்.

எண்பதுகளின் பின்வந்த பெண் படைப்பாளிகள் பெண்களுக்கு விளைக்கப்படும் தீவிர கொடுமைகளுக்கு எதிராகக் கவிதைகளில் குரல் எழுப்பிச் சமூக மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்ததைக் குறிப்பிடுவது அவசியம்.

ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகளில் பெண்ணிலைவாதம் பேசியவர்களில் மிக முக்கியமானவர்கள் சங்கரி, அஷ்ரபா நார்தீன், பாமதி, கலைமகள் கிதாயா, கல்பிகா, வானதி, பாரதி எனத் தொடர்கிறது. இவ்வாறு ஆணாதிக்கம் சமூக அடக்குமுறை பாலியல் வல்லுறவு பற்றித் தங்கள் கவிதைகளில் பேசியவர்களில் முக்கியமானவர் அஷ்ரபா நார்தீன். இவரின் முதற் கவிதைத் தொகுதி “ஆகக் குறைந்தபட்சம்” (2012) நீங்களும் எழுதலாம் வெளியீடாக வந்துள்ளது.

அஷ்ரபா நார்தீனின் கவிதைகளில் கவிதா மொழியின் இயங்குநிலை தனித்தன்மை பெற்றிருக்கின்றது. ஒரு பெண்ணின் பன்முக அவலங்களை

வேட்கையுடன் அவர் படைப்புகளில் காட்சிப்படுத்தும் விதம் உரத்த குரலாக அமைந்துள்ளது. அஷ்ரபாவின் “ஆகக்குறைந்த பட்சம்” எனும் தொகுதியின் முதற் கவிதை

உண்பதற்கு உணவும்
உடுப்பதற்குத் துணியும்
வாழ்வதற்கு உரிமையும்
அவளுக்கு
வழங்கச் சொன்னது இஸ்லாம்.

இவ்வரிகளில் இஸ்லாம் ஒரு பெண்ணின் உரிமைகளை வழங்கி விட்டது. எனினும் இஸ்லாமியப் பெயர்களில் வாழ்பவர்கள் அல்லது தங்களுக்கு இஸ்லாமியப் பெயர்களைச் சூட்டிக்கொண்டவர்கள் - மேலும் பொதுத்தன்மையுடன் சொல்வதாயின் சமூகம் - பெண்ணை அடிமையாக எண்ணினர். கயமைத்தனத்தால் தீண்டப்படும் அவலத்தில் துயர் கொண்டலையும் பெண்ணுக்கும் உணர்வுகள் உண்டு, உணர்ச்சிகள் உண்டு எனக் கருத்து தொனிவதையும் அவதானிக்கலாம்.

மூலை முடுக்கெங்கும்
நீலத் தீரைக்குள்
மூழ்கிக் கிடக்கும்
வாலிபமும் வயோதிபமும்
தன் வெறி தீர்க்க
குறி நிமிர்த்தி அலைகிறது

“சில நண்பர்களுக்கும் சில உறவினர்களுக்கும் இன்னும் சில மனிதர்களுக்கும்” என்னும் கவிதையின் வரிகள் இவை. ஒழுங்குப்படுத்தப்படாத உணர்வகையும் சரிசெய்யப்படவேண்டிய மனதின் பின்னங்களும் இன்னும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கும் பால்நிலைப்

பதிவுகளும் என இக்கவிதை வடிவத்தை அறிந்துகொள்ளப் போதுமான பொறியாக அது நம் மனதில் உரசுகிறது.

அஷ்ரபாவின் “உன்னை உனக்கு உணர்த்தாமலே” கவிதையின் சில வரிகள்

முட்களே நிரம்பிய
ஆண்கள் உலகத்தில்
பூக்கள் யாவும்
மௌனமாய் இரத்தத்தில் தோய்கின்றன
நமது அடிமைத்தனம்
வீறிட்டழுதிடும்
விறுவற்ற நமது பரம்பரை
இங்கு நீயும்
இன்னோர் புழுவாய்

அஷ்ரபாவின் இக்கவிதையினூடாக எவை உரத்துப் பேசப்படுகின்றன என நேர் எதிர்மறையாக இனங்காண எனக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது. தொப்புள் கொடியறுபட்டு ஜனித்து வேறாகி அழகு காட்டும் குழந்தையின் நாளைப் பற்றியதான முன்யோசித்தல் பொதுவாக எவருக்கும் வரலாம். அவ்வாறான யோசித்தலின் குறிப்பாகத்தான் தான் சார்ந்த வாழ்வியலின் அதிகாரப் பலம் என்ற போர்வையில் நடக்கும் அத்தனைக் கொடூரங்கள் மீதும் கசப்புணர்வு கொண்டவள் எனும் பிரக்மையுடன் இக்கவிதை அமைந்துள்ளது.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும்
நீ ஒரு ஆண் என்பதை நிரூபிக்கும்
எனதன்பு சிநேகிதனே
உனக்கு இன்னும் ஏன்
பெண் அடிமைத்தனம் பற்றிய
அதிகபட்ச அக்கறை

“இரு வேறுலகங்கள்” என்ற அஷ்ரபாவின் கவிதையில் பெண் வெறும் சடம் என்றும் ஆண் வீரத்தின் சொந்தக்காரனாகவும் நோக்கும் சமூகத்தின் அசமத்துவத்தை இக்கவிதை

சொல்லிநிற்பதோடு ஆணும் பெண்ணும் சமத்துவமானவர்கள் என்பதையும் கூறுகிறார்.

எப்போதும் எந்த நேரமும்
பருத்த தொடைகள் பற்றியும்
விரிந்த சடைகள் பற்றியும்
பெருத்த முலைகள் பற்றியும்
கவி மழை பொழிகின்றாய்

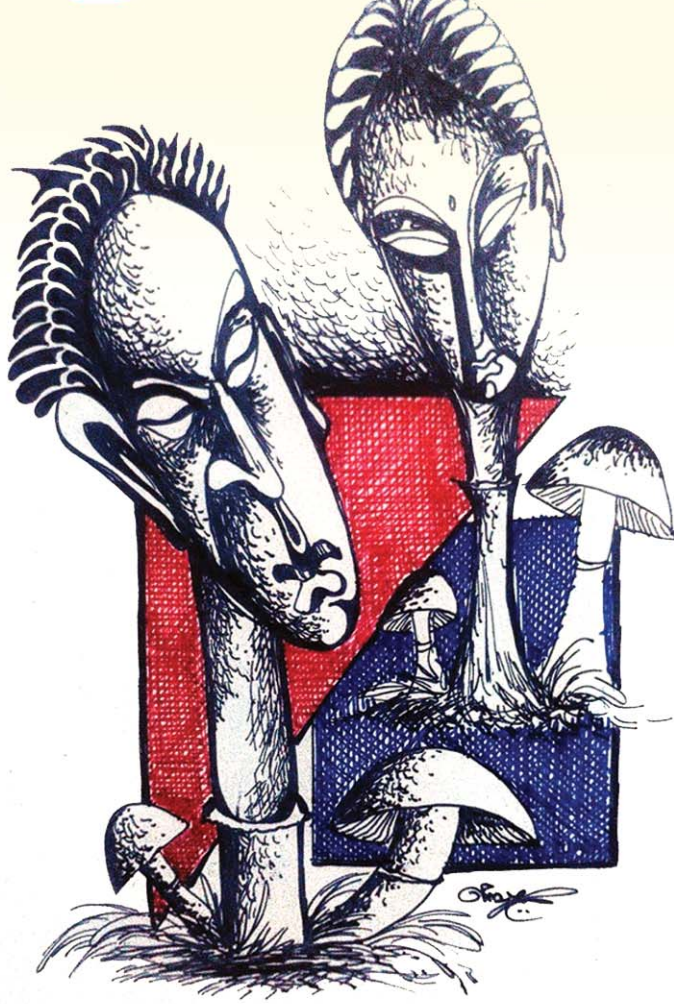
இது அஷ்ரபாவின் “இறக்கைகள்” கவிதையின் வரிகள். இக்கவிதை கவிஞனை விமர்சிக்கின்றது. குறிப்பாகப் பெண் உடல், பெண் சதை, பெண்ணின் மறைதலின் அழகு என எழுதும் படைப்பாளியைக் குறி வைத்துப் பேசுகின்றார். பெண்ணின் வலி எப்படிப் பிற பெண்களின் ஆன்மாவையும் வாழ்வியலையும் பாதிக்கின்றன என்று அஷ்ரபா அறிந்திருக்கிறார்.

அஷ்ரபாவின் குரல் பெண்களின் குரல்! கவிதைகள் பொதுத்தன்மை கொண்டவை! ஆனாலும் எதிலும் சில முரண்களிருக்கின்றன. அஷ்ரபாவின் படைப்புக்களிலும் அது எல்லைகளுக்கு அப்பால் நகர்ந்துள்ளது.

பெண்ணை லவாதம் சார்பு நிலைப்பட்டவர்கள் விமர்சனரீதியாகவும் அறச்சார்போடும் பேசப்படுவதுமுண்டு எனினும் மறைதலின் அழகு அல்லது மறைத்தலின் அழகு எனச் சொல்லப்படுகின்ற பெண் உடல் ஆண் உடல் பற்றியதான வெளிப்படைத் தன்மை சில நேரங்களில் முகம் சுளிக்க வைக்கின்றது. ஆனாலும் பெண்களின் துயரத்தையும் பாதிப்பையும் முதன்மையாகக் கொண்ட அஷ்ரபா கவிதைகள் பலவகை உணர்வுகளின் இடைவிடாத தீவிரக் கொந்தளிப்பின் வெளிப்பாடு. ■

மொழியின் மரணம்

இன்றைய நாள் பறவைகளுக்கு ஏதோவொரு திருநாளாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் இப்படி எல்லாப் பறவைகளும் ஒன்றாகக் கூடி ஆனந்தஆர்ப்பரிப்புச் செய்யமுடியுமா?

அந்த இனிமையான தருணத்தை அனுபவிக்கின்ற மனநிலையோ அமைதியோ அவளுக்குள் இல்லை. அந்தக் காலை அவளை

அச்சமூட்டியது. வீட்டில் மற்றவர்கள் எல்லோரும் அன்று நடைபெறவிருக்கும் கல்யாண வைபவத்திற்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். உறவுக்காரர்களின் கேலிப்பேச்சுக்கள் அந்த இடமெல்லாம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவன் உதடுகள் மட்டும் அசைந்து புன்னகைக்க.. மனசு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச் செத்துக்கொண்டிருந்தது.

தனது அறைக்கதவை மூடிக்கொண்டு, மீண்டும் அந்த மடலை வாசித்தான். அதுவரை முட்டி மோதிக்கொண்டிருந்த கண்ணீர்த்துளிகள் பெருகி, கையிலிருந்த கடிதத்தை ஈரமாக்கியது.

“சுவாதி உன் கையில் இப்ப போன் இல்லைன்னு எனக்குத் தெரியும். என்னால் எழுதக்கூட முடியல. செத்துடுவன். சுவாதி நீ உனக்காக வாழு. ப்ளீஸ் குடும்பத்துக்காக நீ எடுத்த முடிவ பிறகு யோசிப்பாய், கவலைப் படுவாய். நான்தான் சுவாதி உன்ன புரிஞ்சிக் கொண்டவன். என்னால் மட்டும் தான் உன்ன நல்லாப் பாத்துக்க முடியும். அவன் எங்கன பிரிக்க எவ்வளவு சதிசெய்தான். நீ வெளிய வா சுவாதி. நாம எங்கயாவது போய்ச் சந்தோசமா இருப்பம். நீ அவன் கூட மனசு கொண்டிட்டு எப்படி வாழ்வாய். நான் நீ இல்லன்னா பொணம்தான்டி. கடவுளே நான் பட்ர பாட்ட உனக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பன். சுவாதி உன் காலப் புடிக்கிறேன். வா சுவாதி.....வா”

சத்தம் போட்டு அழவேண்டும் போல் இருந்தது சுவாதிக்கு. குளியல் அறைக்குள் சென்றவள் இயலாமையை எண்ணி வாயைப் பொத்திக்கொண்டு கதறினாள்.

ஆகாயத்தில் பறந்துகொண்டிருக்கும் பருந்து தன்னைக் கொத்திச் சின்னாபின்னமாக்கிவிடுமோ என்ற அச்சத்தில் குஞ்சுகள் தாயின் சிறகு களுக்குள் பதுங்கிக்கொள்ளும். தன் அம்மாவே கொடிய பருந்தின் கையில் மகளை ஒப்படைத்திருப்பதை எண்ணி மறுகிக்கொண்டே மடியில் தலைவைத்து மனதுக்குள் அழுதாள். அவளுக்கு “அம்மா விதி என்பதெல்லாம் வெறும் பொய், சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகள் ஏம்மா நாம கட்டிக் காக்கணும்?” எனக் கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது.

இரவு தனக்கு நடக்கவிருக்கும் முதலிரவை எண்ணி அவன் நெருப்பு வாசலில் நிற்பதைப்போல் பதறிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்தத் தாயின் முகத்திலோ தங்கள் கடமையை நிறைவு செய்த மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்தது.

சுவாதி தனக்காகப் பார்த்த மாப்பிள்ளையை அன்று தான் நேரில் பார்க்கிறாள். திருமணத்துக்காக லண்டனில் இருந்து வந்திருக்கிறான். புதுமாப்பிள்ளையான ரகு அவளை அழைக்கும் அந்தத் தொனியிலேயே பணக்காரத் தோரணை பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளை அவன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. ஆயிரம் ஆண்டுகள் கட்டிக் காத்த புதையல் கையில் கிடைத்ததும், ஒருவருக்கு ஏற்படும் மாற்றங்களைப் போன்றே ரகு அன்றிருந்தான். மிருகங்கள் கூட தனது உணர்வுகளை உறவிற்கு முன் பகிர்ந்து கொண்டுதான் உணர்ச்சிகளுக்கு இடமளிக்கும். ஆனால், ரகு.....

“ஓ ஹெள நைஸ்”

இந்த வார்த்தையையே இரவு முழுக்கக் கேட்டுக்கேட்டு சுவாதிக்கு மண்டை காய்ந்து போனது. காலையிலும் அதே வார்த்தை. மனதுக்குள் எரிச்சல்பட்டாள்.

“சுவாதி, நீ எனக்கிட்ட ஒண்ணுமே பேசல்ல.... இங்க வா...” என அவளை இழுத்து இடையிடையே அணைத்தும் கொண்டான். அணைப்பிற்குள் வைத்துக்கொண்டே “நான் நைந், உன்ன பேச விடல்லதானே. அதுதான் எப்பவும் என் கூடத்தானே இருக்கப்போற”

“ஏன் முகத்த சோகமா வைச்சிருக்க?”

“என்ன உனக்குப் புடிக்கலையா.....?” இந்தக் கேள்வியை இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் இல்ல, இரவு ஒரு நிமிசத்துக்கு முன் கேட்டிருக்கலாமே. சீ என்ன சுயநலமான கேள்வி என மனதுக்குள்ளேயே நினைத்து வருந்திக்கொண்டான்.

“ஓகே.. கொஞ்சகொஞ்சமா நான் உன் மனசு புரிய ரை பணரன்... அதுவரைக்கும் எனக்கு சான்ஸ் கிடைக்குமா?” அவன் அவளை அணைப்புக்குள் இறுக்கியபடியே கேட்கிறான்.

காலதேவனின் பிடியில் மாட்டுப்பட்டுக் காலம் வேகமாய் உருண்டோடியது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து வாழப் பழகிக் கொண்டார்கள். சுவாதி, கடந்தகால நினைவுகளிலிருந்து கணவனின் புதிய அன்பில் தன்னை மாற்றிக்கொண்டாள். இருவரும் தனிக்குடித்தனம் இருந்தாலும் அவனின் வேலை நிமித்தம் வெளியூர் போகும்போது அவள் தாய் வீட்டில் இருப்பாள். சுவாதி தாயானாள். ரகு அவளைச் சந்தோசப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தான்.

மகனுக்கு ஐந்து வயதாகியது. இரண்டாவது மகளுக்கு இரண்டு வயது. மூன்றாவது கரு வயிற்றில் இருக்கும்போதுதான் சுவாதி, ரகு இருவரின் வாழ்விலும் பெரும் போராட்டம் ஆரம்பித்தது.

ரகுவின் தொழில் நடமடைந்தது. அவன் சேர்த்து வைத்த எல்லாச் சொத்துக்களும் கைநழுவின. வாடகைக்கு வீட்டுத்தாரர்கள். மீண்டும் தொழில் செய்வதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமும் இருக்கவில்லை. சுவாதியின் உறவினர்களின் பல உதவிகள் ஏதோ சாதாரண நிலைக்கு மாற்றினாலும், ரகு மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவனாகச் சுவாதியுடன் நடந்து கொண்டான். தான் நஷ்டமடையக் காரணம் இந்த மூன்றாவது பிள்ளைதான் என்று கருவைக் கலைக்கச் சொன்னான். ஒவ்வொரு நாளும்தான் வெவ்வேறு பிரச்சினைகளை வைத்துச் சுவாதியுடன் சண்டை போட்டான். அவளும் அவனின் மனநிலை கருதிப் பொறுமையுடன் நாட்களை விரட்டினாள் .

மூன்றாவது மகளுக்கு இரண்டு வயது. வாழ்க்கையில் இருள் முற்றமுழுதாகச் சூழ்ந்தது. ரகு வீட்டில் இருந்து பழகிவிட்டான்.

தன் கணவன் பணம், வசதிகளோடு இருக்கும் போது தன்னை அன்போடு பார்த்துக்கொண்டார் என்ற நன்றி உணர்வோடு அவன் மனம் நோகாத வகையில் அவளின் ஒவ்வொரு செயலும் இருந்தாலும் குடும்பம், பிள்ளைகளின் படிப்பு என்று வாழ்க்கை வட்டத்தின் வார,மாத அட்டவணைகளால் அவள் உடைந்துபோய் விட்டாள். அவளை ஒரு கடையிலாவது மாதச்

சம்பளத்துக்குச் சென்று வரும்படியும் அல்லது தெரிந்த நண்பர்களின் உதவியுடன் மீண்டும் வெளிநாடு செல்லும்படியும் அவள் இதமாகக் கூறினாள்.. கணவனின் நிலைமையைப் பார்க்கச் சகிக்காது.

“உன்ன நான் கல்யாணம் முடிச்சது என்ட அதிஷ்டத்துக்கு உண்ட ராசி செட்டாகும்ன்னு தான்.”

“என்ட பேரன்ஸ் என்னை ஏமாத்திட்டாங்க.”

“நான் பொறுமையா இருக்குறது, தருணம் பார்த்து உனக்கு உழைச்சித் தாரதுக்கில்ல?”

“நிறைய பிள்ளைகள் இருந்தா நீ வேற ஒருத்தனோட போக வாய்ப்பில்ல. என் கூடத்தான் இருக்கனும். நீ என் கூடத்தான் இருக்கனும் ஏன்னா உண்ட காதலன்.. அதுதான் சுதன் ... அவன்கூட நீ போய்ச் சேரக்கூடாதுன்னு, எப்பவும் நான் குறியா இருப்பன். இப்ப அவன் உன்ன ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டான்”

“எனக்குப் போய் அட்வைஸ் பண்ணியா?”

“பைத்தியக்காரி. உண்ட அழக அசிங்கப் படுத்தனும் ... பினிஸ் எவ்ர்திங் பினிஸ்..”

சினிமாவில் வரும் வில்லனாக அவன் சிரிப்பதைப் பார்த்து சுவாதி சிலையாகிவிட்டாள். அவள் உடம்பு மரத்து, இதயம் கனத்துத் தலை சுற்றியது.

மெதுவாகக் கண் விழித்துப் பார்க்கின்றாள். மூன்று பிள்ளைகளும் அவளைச் சூழ செய்வதறியாது ஏக்கப் பார்வையுடன் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். அவள் சூழந்தைகளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

மூத்த மகன் சொல்கிறான்.

“டெடி உடுப்பெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டாரு, இனி வரமாட்டான்னு சொன்னாங்க.”

மனதின் பலவீனம் அவளை மயக்கமடைய வைத்தது. இனி அவள் வாழ்க்கை என்னாகுமோ என நடுங்கினாள். ஆரம்பத்தில் அவள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சந்தோசங்களை மீட்டுப்பார்க்க முனைகிறாள்.

அவை எல்லாமே சந்தர்ப்பங்களின் சாக்கடைகளாகவே அவளுக்குப் புரியத் தொடங்கின. அவள் உண்மை அன்பு சாகடிக்கப்பட்டுள்ளதே? எத்தனை ஏமாற்றங்கள், அதன் வடிவங்கள் படிப்படியாக நினைவில் வருகின்றன.

திருமணத்துக்குப் பின் ஒருநாள் மூத்த மகன் வயிற்றில் இருக்கும்போது கணவன் சொன்னது இப்போது அவளுக்குப் பலமாக உறைத்தது. “சுவாதி ஏன்ட பிரண்ட்ஸ் சொல்றாங்க, நீ ரொம்ப அழகாம். என்ன விட்டுட்டுக் கொஞ்சகாலம் போன பிறகு ஓடிப்போய்டுவியாம். நெறைய குழந்தைங்க இருந்தா ஓடிப் போகமாட்டியாம்”

அவனே தொடர்ந்தான்.

“பைத்தியக்காரங்க.....”

இன்னொரு நாள், குழந்தை பிறந்து பத்துநாட்கள் ஆகியிருந்தன. அவள் உடம்பு எங்கும் நரக வேதனையாக இருந்தது. எழுந்திருக்க முடியவில்லை. கணவனிடம் மிகவும் முடியவில்லை என்று கூறி வலிப்பொறுக்க இயலாமல் அழுதுவிட,

“டோன்ட் வொறி... உனக்கு வருத்தமா இருக்கும்னு சிலிபிங் பில்ஸ் தந்திட்டுத்தான் உன் கூட.....” எனச் செய்கையால் காட்டினான் தான் உடலுறவு கொண்டதைப்பற்றி.

“பாத்தியா நான் எவ்வளவு இரக்கம்.”

மூத்த மகனுக்கு இரண்டு வயது இருக்கும் போது சுவாதியின் தாய் மாரடைப்பால் திடீர் மரணமடைந்தார். சுவாதி தாயின் துணையையும் இழந்தாள். ரகுவே எல்லாம் என்று பழகிக்கொண்டாள்.

அந்த நாட்களில் ரகு அவளை இன்னொரு குழந்தை வேண்டும் என்று அடிக்கடி சண்டை போடுவதைக் கணவன் தன்மேல் காட்டும் அன்பிற்கு எதுவுமே ஈடாகாது என்று எண்ணியே நாட்களை விரட்டினாள்.

அவனுடன் இருந்த நாட்களில் எல்லாம் சுவாதி அடிக்கடி காயப்பட்டிருக்கிறாள்.

சிகரெட்டால் சுடுவான். சுடு தண்ணீரைக் கொட்டுவான். தனது கைப்பையில் ப்ளேட் போன்றவற்றை வைத்துவிட்டு எதாவது பொருளைச் சொல்லித் தேடித்தரும்படி கூறுவான். அவள் விரல்கள் துடியாய்த் துடிக்கும்.

இன்னொரு நாள்.. சுவரில் படம் ஒன்றை மாட்டும்போது சுவாதியைக் கூப்பிட்டான். அதைக் கைநழுவவிட்டுத் தலையில் போட்டு விடுவான்.. தலை பிளந்து இரத்தம் வடியும். அதை வன்மத்துடன் ரசித்தபடியே மன்னிப்புக் கோரியது இன்னும் அவள் கண்ணில் நிழலாடியது.

காலையிலிருந்து வீட்டு வேலை, பிள்ளைகளின் வேலை என்று மிகுந்த களைப்புடன் உறங்கும் அவளை இரவு இரண்டு மணி என்றாலும் அவள் வலியைப் பொருட்படுத்தாது எழுப்பித் தன் இன்பத்திற்காக உறவு கொண்ட நாட்களை நினைத்துப் பார்த்தால்..

அவளின் கூந்தல் அழகைப் பாராட்டாதவர் களே இல்லை. ஒருநாள் அவள் உறங்கும்போது அதை அரைகுறையாக வெட்டிவிட்டுக் கத்திரிக்கோலை மகனின் கையில் கொடுத்து விட்டான்.

வெளியே அழைத்துச் சென்று, “இங்கேயே நில்லு ஒரு நிமிஷத்தில் வாரன்” என்று கூறிச் செல்வான்.. நீண்ட நேரமாக வரவேமாட்டான்.

பசியாலும், பிள்ளைகளின் அழுகையாலும் அவள் போராடுவாள்.

அந்த நாட்கள் மிகவும் கொடூரமானவை..

வெளியூர் போகும் சந்தர்ப்பங்களில் போவதாகக் கூறிவிட்டு மீண்டும் வீட்டுக்குள் வந்து, “பிரண்ட்ஸ் பத்து பேர் வாராங்க சமைக்கணும்” என அவள் ஓய்வெடுக்க எண்ணும் நேரத்தில் கட்டளை போடுவான்.

இப்படி அவன் தொடர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கோரத் துன்பங்களைச் சுவாதி சிறிதுகூட சந்தேகம் ஏற்படாதவண்ணம் அவன் உபயோகிக்கும் வார்த்தை , “ஸாரி ஸாரி ஸாரி ”.

- தொடரும் ■

தெருக்கூத்து

கலைகள் யாவும் உழைக்கும் மக்கள் தங்களது உடல் உழைப்பின் அலுப்பைத் தணித்துக்கொள்ள, தங்களை உற்சாகப்படுத்திக்கொள்ள உருவாக்கிக் கொண்டவையே. அதிலும் இசையும் கூத்தும்

தமிழரின் வாழ்வோடு பிணைந்தவை. "ஆடிப்பாடி வேலை செய்தால் அலுப்பிருக்காது" என்பதை உணர்ந்தவர்கள்.

நாற்று நடும்போதும், ஏற்றமிரைக்கும்போதும், மீன்பிடிக்கும்போதும் பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை ஆடலும் பாடலுமென அமைந்த ரசனை மிகுந்த வாழ்வு நம்முடையது. துணி துவைக்கும்போது கூட பெண்கள் தண்ணீர்த்துறையில் 'ஆசோ ஆசோ' என்று ஒலியெழுப்பியதும், குழந்தைகளைத் தாலாட்டுப்பாடித் தூங்கவைத்ததும், படிப்பறிவு இல்லாதவர்கள் கூட கொண்டிருந்த தாள ஞானம், பாடல் புனைந்து பாடும் ஆற்றல், இட்டுக்கட்டிப்பாடுவது, எதிர்ப்பாட்டு பாடுவதெல்லாம் வியப்பு கொள்ள வைப்பது. "காதல் காதல் காதல் காதல் போயின் சாதல் சாதல் சாதல்" என்று மகாகவி பாரதி சொன்னதைத் தமிழ்ப்பெண் போகிறபோக்கில் சர்வசாதாரணமாகச் சொல்லிவிடுகிறாள். "ஆச வச்சேன் ஒம்மேலே அரளி வச்சேன் கொல்லையிலே" என்று.

இன்றோ இவற்றைவிட்டுத் தூரவந்து விட்டோம். யந்திரமயமாகிவிட்ட சூழ்நிலையில் நிற்கநேமின்றி ஓட்டமும் சாட்டமுமாய்க் கழிகிறது காலம். விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் நம்மை நெருங்க வைத்தாலும் இயற்கையிலிருந்து அன்னியப்படுத்தியிருக்கின்றன. நுகர்வுக் கலாச்சாரமும் நம் பண்பாட்டிலிருந்து நம் அடையாளங்களிலிருந்து நம்மைத் துண்டிக்க முயல்கிறது. பெருமளவு அது வெற்றிபெற்றதான தோற்றமும் தருகிறது. ஆனால் நீண்ட நம் பாரம்பரியம் நம்மை நம் வேருடன் துண்டித்துக் கொள்ளவிடாது என்கிற நம்பிக்கைக் கீற்றும் அதற்கிணையாக ஓடுகிறது.

நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தின் மயக்கத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள அது குறித்த புரிந்துணர்வும் நம் மரபு குறித்த பெருமிதமும் இருந்தால்தான் இது சாத்தியம். அதைத்

தொன்மையான நம் மக்கள் கலைவடிவங்கள்தாம் தரும். ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கென வரையறுத்தாலும் வரையறைகளை உடைப்பதுதான் மக்கள் கலை. ஒவ்வொரு கலையிலும் உள்ள உட்பிரிவுகள் அவற்றை ஆயிரம் ஆயிரமாய்ப் பெருக்கிக் காட்டுகின்றன. மக்களின் வாழ்வோடு இப்போது ஒன்றிவிட்ட திரைப்படம், தொலைக்காட்சி போன்ற காண்ஊடகங்களுக்கு முன்னோடியான பாவைக்கூத்தில் மரப்பாவைக்கூத்து, நூல்பாவைக்கூத்து, கம்பி பாவைக்கூத்து, கையுரை பாவைக்கூத்து, நிழல்பாவைக்கூத்தென்ப பலவகைகள் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

பொய்க்கால் குதிரை, பொம்மலாட்டம், ஓயிலாட்டம், மயிலாட்டம், கரகாட்டம், காவடியாட்டம், தேவராட்டம், அம்மன் ஆட்டம், அனுமன் ஆட்டம், ஆவி ஆட்டம், கணியான் கூத்து, சாக்கியர் கூத்து, வில்லிசை எனப் பெருகும். நம் மண்ணில் வேரோடியிருந்த இதுபோன்ற அநேகக் கலைகள் இன்று வெறும் பெயரளவோடு தேய்ந்துவிடக்கூடிய அபாய நிலையில் இருக்கின்றன. நம் பாராமுகம், அவற்றின் அருமை நமக்குத் தெரியாதது மட்டுமல்ல; நமக்குத் தெரியப்படுத்தாததின் அரசியலும் நுட்பமானது.

இவை போன்ற மண்சார்ந்த கலைகளில் தெருக்கூத்திற்கு அற்புதமானதொரு இடமுண்டு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தொன்மையும் பழமையும் வாய்ந்த நமது பண்பாட்டு அடையாளமான கூத்து பற்றித் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றில் குறிப்புகள் உண்டு. சோழர் காலத்தில் கூத்துக்கலைஞர்களுக்குக் கூத்துகானம், நட்டுவப் பாங்கு எனும் பெயர்களில் நிலங்கள் மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பல்லவர் காலத்தில் கூத்து நடத்துவதற்காகக் கட்டப்பட்டவைதாம் திரௌபதி அம்மன் கோயில்களென்றும் அது இன்று திரௌபதி அம்மனுக்குக் கூத்து என்றாகிவிட்டதாகவும் ஆய்வாளர் முனைவர் துளசி ராமசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

இன்று கூத்து என்பது திருவண்ணாமலை, புரிசை, காஞ்சிபுரம் பகுதிகளில் மட்டும்தான் என்பது போன்ற தோற்றம் ஆய்வாளர்களால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமின்றிக் கூத்தில் பெண்கள் பங்கேற்பது இல்லை என்கிற பதிவுகளும் பழமையானதே. இது குறித்து மணல்வீடு ஆசிரியர் ஹரிகிருஷ்ணன் "நிகழ்த்துக்

கலைகளில் பெண்களின் பங்கு எங்கும் இல்லை என்று கூறும் முனைவர்கள் முழுவதும் ஆராயாமல் எப்படிக்கூறலாம்? கூத்து என்றவுடன் தமிழகத்தில் புரிசையும் காஞ்சிபுரமும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளும் மட்டும்தானா?" என்றார் காட்டமாய்.

தென்ஆற்காடு, வட ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு மாவட்டங்களில் கூத்து இப்போதும் மக்கள் வாழ்க்கையில் ஓர் அங்கமாக இருப்பது போலவே தஞ்சாவூர்ப் பகுதியில் மெலட்டூர், கரம்பை, கோடுகிழி, நார்த்தேவன்பட்டி, குடிகாடு, ஆறுசுத்தம்பட்டு, திருபுவனம் ஆகிய ஊர்களில் கூத்து இருக்கிறது. அதைப்போலவே சேலத்திலும் கூத்து உயிர்ப்புடனிருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இப்படி தமிழகத்தின் எல்லாப்பகுதிகளிலும் அந்தந்த வட்டாரத்தன்மையுடன் கூத்து நிலைத்திருப்பதன் காரணம் அதற்குள் பொதிந்திருக்கும் சடங்குகளின் அம்சம். திருவிழாக்கள், இறந்தவருக்கான நினைவுநாள்கள், நேர்ச்சை எனப் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூத்து நடத்தப்படுகிறது. மணல்வீடு இதழில் கூத்துக் கலைஞர் எலிமேடு மகாலிங்கம் தன்னுடைய நேர்காணலில் இவ்விதம் குறிப்பிடுகிறார். "ஊரு நாட்டுல யாராச்சும் செத்தாங்கன்னா உசுர உடும்முந்தி இன்னைக்கு இன்னாரு மவன் இன்னாரக் கூட்டியாந்து எங்குழிமேலே கூத்துடுங்கன்னு சொல்லிப்புட்டுச் சாவறாங்களே யொழிய எம்சியாரு படமோட்டுங்கோ, சிவாசி படமோட்டுங்கன்னு சொல்றதில்ல". எலிமேடு மகாலிங்கத்தின் கூற்று நம் சமூகவாழ்வில் கூத்தின் இடத்தையும் திரைப்படத்தின் இடத்தையும் கறாராக வரையறுக்கிறது.

'சடங்காக நிலைபெற்றிருக்கும் எந்த ஒரு கலையும் அது சடங்காக நிலைபெற்றிருக்கும் அந்தச் சமூகத்தின் வெளிப்பாடு. அக்கலையின் வாழ்வை, வளர்ச்சியையொட்டித்தான் அச்சமூகத்தின் கலை பிரக்ஞையும் வெளிப்படும். எனவே கூத்து நமக்குக் கூத்து என்ற அளவில் முடிந்து போய்விடக்கூடிய ஒன்றல்ல. வாழ்க்கையைப் பற்றிய முழுப்பார்வையையும் தத்துவத்தையும் தனக்குள் கொண்டிருக்கிறது. அது நாம் அக்கறையும் கரிசனமும் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று' என நழுத்துசாமி சொல்லும்போது மேலும் தெளிவு கிடைக்கிறது.

- தொடரும் ■

காதலின் ரகசியத்தை
என் கருப்புப் பக்கங்களில் மட்டுமே
எழுதிப் போகிறாய்

அது எப்படி
என் இருப்பின் உண்மையை
நீ
பொய்யென நிரூபிக்கிறாய்.

என் நம்பிக்கைகள் மீது மண் போடுகிறாய்...
வேர்ப்பிடித்து வளரும்போது
அவநம்பிக்கை ஆணிவேராகி விடுகிறது...

வா காதலால் இசைக்கப்படுவோம்
நிற்பேதம் பார்க்காத
பியானோவைப்போல

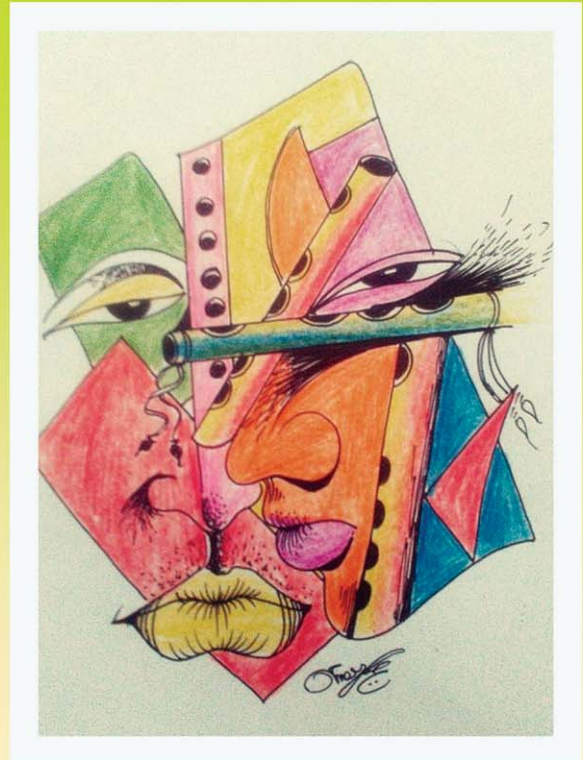
என் விருப்பங்களை
விதைக்குள் ஒளித்துவைத்தேன்...
இன்று...
காதல் வனமானது.

அர்த்தமற்ற சொற்களை
அர்த்தமுள்ளதாக உச்சரிக்கிறாய்
காதலில்...

நீ என் ரகசியப் பூ
மலர்வது மட்டும்தான் மற்றவர்களுக்குத் தெரியும்
மணம் தருவது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

உன்னை எதனோடும் ஒப்பிட முடியாது
காதலைத் தவிர... ■

நீ துளையிட எனது புல்லாங்குழல் - 6

• தி.அட்சயா

இளநிலை வேதியியல் மூன்றாமாண்டு, பான்செக்கர்ஸ் மகளிர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

ஆரவாரமில்லா அமைதிப் பேச்சாளர் நான்!

இளங்காற்றோடு இன்னிசையும் வீசும் காவிரிக்கரையில் அமைந்த திருவையாறுதான் என் ஊர். அவ்வூரில் அறத்தை மட்டுமே உரமாய்க் கொண்டு வளர்ந்த விருட்சம்தான் ஸ்ரீ பாலகணபதி வித்யாசாலா. இனிய ஆசிரியர் களைக் கொண்டு நடத்தப்படும் ஏழை மாணவப் பறவைகளின் சரணாலயம். எனக்கு "அ ஆ" பயிலும் வயதிலேயே அருங்கலைகளையும் கற்பித்தது அந்தப் புனித இடம்தான். கிளிமுகம் கொண்ட கிரிஜா என்னும் ஒரு அன்பிற்குரிய ஆசிரியை பரதம் முதல் பல கலைகளையும் கற்பித்த பரமகுரு. பார்ப்பவர் எல்லாம் "இவள் உங்கள் மகளா" என்று கேட்கும் அளவு பாசம் பொழிபவர். பதினேழு வருடங்களுக்குப் பிறகும் எந்தவொரு மாற்றமும் இல்லை, அவர் தோற்றத்தில் மட்டுமல்ல; என்னைத் தோற்கடித்த பாசத்திலும்தான்.

அவர் பள்ளியில் பயிற்றுவித்த கலைகளை எல்லாம் மேலும் மெருகேற்றுபவளாக உடன்பிறவா ஒருத்தி; தேவிபாலா.. பக்கத்து வீட்டுக்காரியான என்னைப் பாசவீட்டில் குடிவைத்தவள். என்னைப் பெற்றெடுக்காத அம்மா. பாசத்தை மட்டுமே ஊதியமாய்ப் பெறும் ஆசிரியை. அவள் அடிக்குப் பயந்தே அற்புதமாய் ஆடிப் பெற்ற பரிசுகள் அளவில்லாதவை. இப்படி ஐந்தாம் வகுப்பு வரை கல்வியோடு கலைகளையும் கற்றுக்கொடுத்துப் பல்கலைவித்தகியாக்கிப் பாசத்தோடு ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு அனுப்பிவைத்தனர் எம் உன்னத ஆசிரியர்கள்.

ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாய் ஒப்பற்ற கல்வியை ஊர் முழுவதும் பரப்பிக்கொண்டிருப்பது எம் "சீனிவாசராவ் மேல்நிலைப்பள்ளி". பல்கலை வித்தகியாய்ப் பண்பட்ட பேச்சாளினியாய்ப் பரிமாணம் எடுக்க வைத்த இடம் அதுதான்.

படிக்கப்படிக்க, பேசப்பேசத் தமிழமுதின் இனிமையில் மயங்கத் தொடங்கிய நான், பரதத்தைப் பின்தள்ளிப் பேச்சை முன்னெடுக்கத் தொடங்கினேன். அப்பேச்சே இன்று என் மூச்சாய் ஆகிப்போனது. இராமாயணத்தை உலகறியச் செய்த கம்பனைப் போல, என் கலைத்திறனை ஊரறியச் செய்தவர் இராமன் ஐயா எனும் தமிழாசிரியர். என்னைப் போட்டிக்கு அழைத்துச் சென்று பங்குபெற வைப்பதே அவரின் பிரதான வேலை.

பள்ளிமேடையில் திங்கள்தோறும் ஒரு கதை சொல்வேன். அதன்மூலம் பெரும் ரசிகர் கூட்டத்தைத் தந்தது என் தமிழ்; பெரும் அடையாளத்தைக் கொடுத்தது என் குரல். பள்ளியில் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு மத்தியில் பட்டொளி வீசிப் பறக்கத் தொடங்கினேன். அடுத்த களம் மாவட்ட அளவிலான மேடைகள்.

அரங்கை அதிரவைக்கும் ஆவேச பேச்சாளர்களுக்கு நடுவில் ஆரவாரமின்றி அமைதியாய்ப் பேசி அமர்பவன் நான். முதல் மூன்று வருடங்கள் முக்கால்வாசி கிடைத்தது ஏமாற்றங்கள்தான்.

பரிசு தவறியதற்கு முதற்காரணம் ஆவேசமற்ற பேச்சுநடை என்பார்கள். சிலர் அதனை மாற்றிக்கொள்ளும்படி அறிவுரையும் கூறுவார்கள். பலர் "இதெல்லாம் பேச்சா" என ஏளனமும் செய்வார்கள். ஆனால் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எவருக்காகவும் என் பேச்சுநடை தடம் மாறவே இல்லை. "தனித்தன்மை என்பது என் தாகம்; அது என் அடையாளம்". தோல்விக்கும் விமர்சனத்திற்கும் அஞ்சி அதை ஒருபோதும் மாற்றிக்கொள்ள மாட்டேன் என்று உறுதியோடு செயல்பட்டேன்.

ஆண்டுகள் கழிந்தன; அரங்குகளின் தன்மைகள் மாறின; நடுவர்களும் பார்வையாளர்களும் என் அமைதி நடையை ஆராதிக்கத் தொடங்கினர். ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்த அதே பேச்சு நடை எண்ணற்ற பரிசுகளை அள்ளித்தந்தது. பள்ளிப்படிப்பை முடித்ததும்

தஞ்சை பான்செக்ரீஸ் கல்லூரியில் கால்தடம் பதித்தேன். வேதியியல் துறை மாணவியாக இருப்பினும் தாய்த்தமிழைக் கைவிடாது மேடையேறத் தொடங்கினேன். வேதியியல் துறையும் தமிழ்த்துறையும் என் இருபெரும் துணைகள்.

அன்னைத்தமிழ் அங்கும் எனக்கொரு அழிவில்லா அடையாளத்தைப் பெற்றுத்தந்தது. மாவட்டப் போட்டிகளில் வெற்றிபெற்றதைத் தொடர்ந்து மாநிலப்போட்டிகளுக்கும் தேர்வுபெற்றேன். தமிழகம் முழுவதிலும் இருந்து வந்திருந்த பேச்சாளர்களுக்கு நடுவில் என் தனித்தன்மை கொண்ட நடையாலும் சிந்தனையாலும் தஞ்சையின் புகழைத் தரணியில் நிலைநாட்டினேன்.

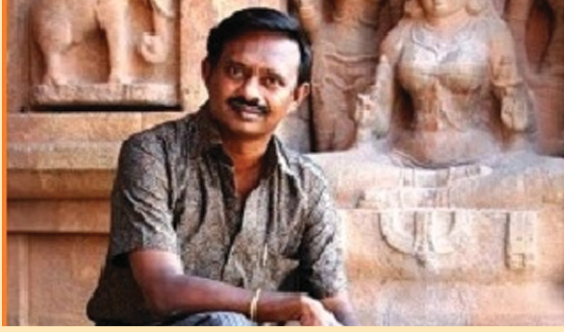
மூன்று தமிழும் ஊன்றியிருக்கும் முத்தமிழ் அறிஞர் கலைஞர் ஐயாவிடம் பாவேந்தர் தமிழ் பேசிப் பரிசு பெற்றேன். சில மாதங்களுக்கு முன் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பேச்சாளரான திரு.வைகோ அவர்களிடத்தில் ஒரு லட்சம் பரிசுத்தொகையும் தங்கப்பதக்கமும் பெற்றேன்.

நகைச்சுவைத் தென்றல் திண்டுக்கல் ஐலியோனி ஐயாவிடம் வாழ்த்துக்களையும் வாய்ப்புகளையும் பெற்றேன். இன்று என் கன்னித்தமிழ் கலைஞர் தொலைக்காட்சி மூலம் காசினி முழுவதும் ஒலித்துவருகின்றது. சமூக மாற்றத்திற்காய் ஒலிக்கும் என் குரல் சமூக வலைதளங்களில் வலம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. தமிழகத்தின் முன்னணிப் பத்திரிக்கைகளும் என் இயல்பான பேச்சைப் பாராட்டியுள்ளன. அமைதிநடையே இன்று என் அடையாளமாய் மாறிப்போனது.

இன்று பேச்சுத்துறை என்னும் கடலில் நானும் ஒரு பரிசிலாய்ப் பயணித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். விரைவில் என் கரும் உழைப்பால் கப்பலாய் மாறி நாட்டின் எல்லைகளைத் தொடுவேன் என்ற நம்பிக்கையோடும்; தாய்மொழிக்காகவும் தாய்நாட்டிற்காகவும் ஒலிக்கும் என் குரல் என்றென்றும் என்ற உறுதியோடும் என் பேச்சு தொடர்கிறது. ■

சுகனின் சுகந்த நினைவுகளில்..

இன்றைய நாட்டு நடப்புகளால் துணுக்குற்று இருக்கும் அசாதாரணச் சூழ்நிலைகளில் ஆதங்கத்தையும் ஆற்றாமையையும் பகிர சுகன் இல்லை நம்முடன். அவருடைய துணிவான சாடலான தலையங்கங்கள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. சுகனுடன் எதைப் பற்றியும் பேசலாம் பகிரலாம். மிக அருமையான அணுக்கமான தோழர்.

தஞ்சைப் பிரகாஷின் கூட்டங்களில்தான் சுகனைச் சந்தித்தேன். ரசனையோடு படைப்பு களை அவர் சிலாக்கிக்கும் பாங்கே அழகானது. அதே சமயம் தன் எதிர்வினைகளையும் காத்திரமாக முன் வைப்பார்.

படைப்பூக்கம் குறைந்து இணையதள வாசிப்பு எனக் குறுகிப்போன என் இன்றைய நிலைக்குச் சுகனின் இல்லாமையும் ஒரு காரணம். எழுதுங்கள் என்று உரிமையுடன் கட்டளையிடவும் அவரில்லை (சுகன் மன்னிச்சுடுங்க).

"குடும்ப உறவின் வன்முறைகள்" என்கிற அவருடைய ஒரு பதப்பிரயோகம் மிகவும் புகழ்பெற்றது. அன்பு அக்கறை பாசம் என்று நம் கண்ணை மறைத்து நாம் பெறும் செலுத்தும் அன்பே ஒரு கட்டத்தில் வன்முறையின் உச்சகட்டமாக மாறிவிடுகிறது. உணர்ந்தாலும் கடந்துபோக இயலாது கட்டுண்டுள்ளோம். இதன் பாதிப்பு கூட நம் சமுதாயத்தின் இன்றைய அவல நிலைக்கு ஒரு காரணியாகும்.

அவருடன் மட்டுமல்ல அவரது குடும்பத் தாருடனும் நான் கொண்டிருந்த கொண்டிருக்கிற நட்புறவும் நினைக்குந்தோறும் நெகிழ்வுறத் தக்கது. மகிழ்வான தருணங்கள் வெறுமையான மனநிலை என்று எப்போது அவர் வீட்டுக்குப் போனாலும் சுகன் அம்மாவும் அவரது துணைவியார் வதனாவும் தங்களுடைய அன்பான உபசரிப்பால் திக்குமுக்காட வைத்துவிடுவார்கள். வெங்காய தோசை, தக்காளி தோசை, முட்டை தோசை என வகைவகையாக ருசியாகச் சுட்டுத் தருவார் வதனா. சாப்பிட்டு வயிறும், மனசும் நிறைய அங்கிருந்து விடைபெறுவேன்.

பலமுறை அம்மாவும் சுகனும் முனிசிபல் காலனி நிறுத்தம் வரை உடன் வந்து பஸ் ஏற்றிவிட்டே செல்வார்கள். அப்போது அம்மாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டும், சுகனோடு பேசிக்கொண்டும் அந்த இரவு அப்படியே நீளாதா என்று தோன்றும்.

மாக்கிம் கார்க்கியின் "தாய்" நாவல் நான் விரும்பும் நாவலில் முதன்மையானது. அந்நாவலில் போராட்ட நாளின் முதல் நாளிரவில் நாயகன் பாவெல் வீட்டில், அவனுடைய தோழர்கள் கூடியிருப்பார்கள். மறுநாள் போராட்டத்திற்கான திட்டமிடல் நடக்கும். அப்போது பாவெலின் தாய் உணவு தந்து உபசரிப்பார். அன்பும், கனிவும் பொங்க அருமையான பிள்ளைகள் என்று பெருமிதங் கொள்வார். சுகனின் அம்மாவில் நான் அந்தத் தாயைத் தரிசித்துள்ளேன். சுகன் வீட்டுக்குத் தொலைபேசும்போது அம்மா எடுத்தால் 'வணங்காமுடியா' என்று என்னை அழைக்கும் அழகு அவர் என்னைக் கொண்டாடிய விதம் எல்லாம். இப்போதும் கண்ணில் நீர் தளதளக்கச் சொல்கிறேன்.. வாழ்வின் அதி உன்னத தருணங்கள் அவை.

தஞ்சை பிரகாஷ் மற்றும் சுகனுடனான அக்காலங்கள் நினைவின் பொக்கிஷங்கள். எப்போதும் சுகந்தமாய் மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கும் என்னுள் என்றும்.....

ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல்

குறிப்பிட்ட கவிஞர்களை எழுத்தாளர்களைப் பற்றியே ஊடகங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் வாழ்வை எழுத்துக்கெனவே ஒப்புக் கொடுத்துவிட்ட, இலக்கியத்தின் மீது தீராத நம்பிக்கைக் கொண்டிருக்கும் எளிய மனிதர்களை அடையாளப்படுத்தும் இடமாக இலக்கியக் கூட்டங்கள் இருக்கின்றன. எழுத்தாளர்களில் பெரிய சிறிய என்ற வகைமை இல்லை. ஆயினும் பிரபலமானவர்களும் அல்லாதவர்களும் பிரிவு இயல்பானது.

இலக்கியம் ஒருபோதும் பொருளாதாரக் காரணியாக இருப்பதில்லை. ஆனால், எழுத்தும் வாசிப்பும் நிச்சயம் வாழ்வின் பிடித்தத்தைப் பலப்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் இத்தனை எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் தமிழிலக்கிய உலகில் பரவி இருக்கிறார்கள். சென்னை, மதுரை போன்ற மாநகரங்களில் எழுத்தாளர்களின் கூடுகையும் ஆய்வுரைகளும் சிறப்பாக நிகழ்த்தப்படுகின்றன. கடலூர் மாதிரியான சிறு நகரங்களிலும் சில இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்தப்படுகின்றன என்றாலும், இன்னும் திருக்குறளிலிருந்து பாரதியாரைத் தாண்டாத இலக்கியத்தையும், சில இடங்களில் பக்தி இலக்கியத்தையுமே பேசிக்கொண்டிருக்

கிறார்கள். மொழியின் சிறப்பை மட்டுமே சிலாசிக்கும் பல கூட்டங்கள் நவீன இலக்கியம் குறித்த அறிதலற்று இருக்கின்றன.

தமிழிலக்கியம் 2000 ஆண்டுகாலத் தொன்மமானாலும் புனைவு, அபுனைவு, கவிதை போன்ற தன் இலக்கிய வகைமைகளில் காலப்போக்கில் சிறந்த மாறுதல்களையடைந்து தன்னளவில் புதிய பரிமாணத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. சங்க இலக்கியம் போன்றே இந்நவீன இலக்கியப் போக்கு சிறந்த வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நவீன இலக்கியத்தைப் பற்றிய உரையாடல்கள் இலக்கியத்தின் அடுத்தக்கட்ட நகர்வுக்கு மிக முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. பொது வாசிப்புக்கும் பரந்த உரையாடல்களுக்கும் உட்படுத்தாத நிறைய புத்தகங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கும் இச்சூழலில் அவற்றைப் பேசுவது இலக்கியத்தின்பால் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறது.

கடலூரில் வசித்துவரும் ஜி கனிமொழியும், சொந்த நிலமாகிய சிதம்பரத்திற்கு அருகிலிருக்கும் நல்லூருக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்த கவிஞர் யாழியும், மதுரையில் வசித்துவரும் கவிஞர் ஃப்ராங்கினின் குமாரும் இலக்கியம் தாண்டி

நெருங்கிய நண்பர்கள் என்ற வகையில் கூட்டு முயற்சியால் கடலூரில் துவங்கப்பட்டது ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல். நெய்தல் நிலமாகிய கடலூருக்கு ஆம்பல் என்ற நெய்தல் மலரின் பெயர் மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல் என்று பெயரிடப்பட்டது. கவிஞர் யாழி இதற்கு முன் தற்போது 100வது நிகழ்வைத் தாண்டி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் கோவை இலக்கியச் சந்திப்பின் ஒருங்கிணைப்பாளர்களில் ஒருவராக இருந்த வகையில் சில முன்னேற்பாடுகளில் அவரது அனுபவம் ஆம்பலுக்கு மிகவும் உதவியது. நண்பர்கள் மூவரும் கவிஞர்கள் என்ற வகையில் நவீன கவிதைகள் குறித்த செயல்பாடுகளில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட நிலையில் ஆம்பல் இலக்கியக் கூடலின் துவக்கம் ஒரு மிகப்பெரிய கவிஞரால் துவக்கப்பட வேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் பேரில் தமிழ்க்கவிதை உலகில் சிறந்த பங்கேற்பாளராக வாழும் கவிஞர் மனுஷ்யபுத்திரனை அழைக்க முடிவெடுத்தார்கள்.

ஆம்பலின் செயற்பாடுகள் குறித்து அதன் பொறுப்பாளர்கள் நம்மிடம் விரிவாகக் கூறினார்கள்.

“ஆம்பல் ஒவ்வொரு மாதம் இரண்டாவது ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் காலை 10.00 மணிக்குத் துவங்கும் என்பதே விதிமுறையாக இருந்தது. எனவே, 20.11.2016 இரண்டாம் ஞாயிறு அன்று கடலூரில் உள்ள ஆருத்ரா அரங்கத்தில் மனுஷ்யபுத்திரனின் கவிதையலகம் குறித்துப் பேச அழைக்கப்பட்ட முன்னோடியான கோவை இலக்கியச் சந்திப்பு நடத்தி வரும் எழுத்தாளர் இளஞ்சேரலும், கவிஞர் பொன்.இளவேனிலும் இவர்களோடு கவிஞர்களும், எழுத்தாளர் சுளுமான திண்டுக்கல்லில் இருந்து தமிழ்ப்பித்தன், புதுக்கோட்டையில் இருந்து சுரேஷ் சூர்யா, சுரேஷ் மான்யா, ஸ்டாலின் சரவணன், நாமக்கல்லில் இருந்து முகிழ்நிலா, பாண்டிச் சேரியில் இருந்து உமாமோகன் ஆகியோர் வந்திருந்து அவரவர் தொனியில் மனுஷ்ய புத்திரனின் கவிதைகள் குறித்து மிக அற்புதமான உரையை ஆற்றினார்கள். முதல் நிகழ்வே இலக்கிய உலகில் மிகவும் பேசப்பட்டதாக ஆனது.

முதல் நிகழ்வில் பெரும் பிரபலமான முக்கிய ஆளுமையைக் கொண்டு துவங்கப்பட்டதே தவிர உண்மையில் ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல்

பிரபலங்களைப் பேசுவதற்காக மட்டும் துவங்கப்பட்டதல்ல என்ற வகையில் எங்களின் அடுத்தடுத்த செயல்பாடுகள் ஆரம்பித்தன. முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிட்ட கவிஞர்களின் படைப்புகளையும் பெரும் ஆளுமைகளைக் கொண்டு பேச வைத்தது அவர்களுக்கு எழுத்தில் இன்னும் உற்சாகத்தைத் தருவதாய் அமைந்தது.

ஆம்பலின் முக்கிய தருணங்களில் ஒன்றாக நம் நினைவில் வாழும் பிரபஞ்சனின் படைப்புலகத்திற்கான ஆய்வுக் கூட்டத்தைக் கூறலாம். பிரபஞ்சனின் கதைகளைப் பற்றி சினிமாத்துறையில் சிறந்த கதையாசிரியரும், எழுத்தாளருமான பாஸ்கர் சக்தியும், எழுத்தாளர் தமயந்தியும், கவிஞர் நேசமித்ரனும் மிகச்சிறந்த உரைகளை ஆற்றினார்கள். மே 2017இல் கூட்டம் நடந்தது. மிகப்பெரிய கூட்டங்களுக்கெல்லாம் அழைத்தும் பிரபஞ்சன் தவிர்த்து வந்த காலகட்டத்தில் ஆம்பலுக்காக வந்து மிக அழகிய ஏற்புரையையும் வழங்கிச் சென்றார்.

மார்ச் மாதம் நடக்கும் கூட்டங்களில் அந்நாளை மகளிர் தினமாகக் கருதிப் பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் பேசவும் அவர்களைக் கொண்டாடவும் ஆம்பல் தவறியதில்லை. இதுவரை ஜீவசுந்தரி, நாச்சியாள் சுகந்தி, யோகி சந்ரு ஆகியோர்களின் நூல்கள் பற்றி ஜீவலட்சுமி, தீக்கதிர் குமரேசன், சூர்யதாஸ் அவர்களால் ஆய்வுரை நிகழ்த்தப்பட்டது. மேலும், சு.தமிழ்ச்செல்வி, தமயந்தி மற்றும் ச.விசயலட்சுமியின் படைப்புகள் குறித்து முறையே கீரனார் ஜாகீர் ராஜா, நேசமித்ரன் மற்றும் முருகேச பாண்டியன் அவர்களால் பேசப்பட்ட கூட்டம் மனதுக்கு அணுக்கமானதாக இருந்தது.

ஈழ எழுத்தாளரான ஈழவாணியுடைய கவிதைகள் குறித்துப் பேசப்பட்ட கூட்டத்தில் அவர் நூல் குறித்துத் தோழர் ரமேஷ்பாபு ஆற்றிய ஆய்வுரையும், ஈழவாணியின் ஈழம் குறித்த ஈரமான நினைவுகளோடு பகிர்ந்த ஏற்புரையும் இன்னும் நினைவுக்கூரத்தக்கதாக உள்ளது. கவிஞர் பழனிவேள் அவர்களின் கஞ்சா கவிதைத்தொகுப்பு குறித்த கூட்டத்தில் அவர் கவிதைகள் குறித்துப் பேசிப் பெரும் விவாதமானதும் பின் சீரானதும் மறக்கவியலாது.

கவிதைகள் மட்டுமின்றி நவீன சிறுகதையாளர் களுள் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தகுந்தவரான கதையாளர் ஜீ.முருகன் அவர்களின் கதைகள்

குறித்து விவாதிக்கப்பட்ட கூட்டம் ஆய்வுரையோடு மட்டும் அமைந்துவிடவில்லை. அவர் அனைவரோடும் உரையாடிச் சிறுகதை வடிவம் குறித்த நுட்பங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டார்.

படைப்பிலக்கியம் போலவே மொழிபெயர்ப்பிலக்கியத்திலும் கவனம் கொண்டு பிரெஞ்சு மொழியிலிருந்து நேரடியாகத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்யும் மிகச்சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர் வெஹீராம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் குறித்து நடத்தப்பட்ட கூட்டம் ஆம்பலின் மிகப்பெருமிதக்கணம்.

ஆம்பலின் இரண்டாம் ஆண்டுத் துவக்க விழாவில் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்ற எழுத்தாளர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் அவர்களின் படைப்புகள் குறித்துப் பேசப்பட்டது. அந்நாள் இரு பிரிவுகளாக முழுநாள் நிகழ்வாக நடத்தப்பட்டது. எஸ்.ரா. அவர்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக மிகச் சிறந்த உரையை ஆற்றினார். இக்கூட்டத்தில் பேராசிரியர் ராமராஜ் குழுவினரால் நாடகம் ஒன்றும் நிகழ்த்தப்பட்டது.

புன்றாம் ஆண்டு துவக்க விழாவில் நம் தமிழ்க்கவிதை உலகின் ஒரே பின்காலனியக் கவிஞரான யவனிகாஹீராம் அவர்களின் கவிதையுலகம் குறித்துப் பேச இசைந்து வந்திருந்து பெரும் உரையாடலை உருவாக்கிய ஷங்கர்ராமசுப்பிரமணியனுக்கும் செல்மா பிரியதர்ஷனுக்கும் ஆம்பலும் அதன் பங்கேற்பாளர்களும் தீராத அன்பைச் செலுத்துகிறோம். கோவை இளஞ்சேரலின் படைப்புலகம் குறித்தும் ஒரு முழு அமர்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஆம்பலின் முக்கிய தருணங்களில் வந்து கலந்துகொள்வதோடு ஆம்பலுக்கான ஆலோசனைகளையும் அன்பையும் பகிரும் அமிர்தம் சூர்யா, தமிழ்மணவாளன் ஆகியோரை எக்காலத்திலும் மறக்கவியலாது.

ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தமிழ்க்கவிதை இலக்கியத்தில் புதிய பாய்ச்சல் ஒன்று தானாகவே நிகழ்கிறது. அவ்வாறு நிகழ்காலத்தின் நவீன கவிதையுலகின் முதல் தொகுப்பிலேயே நம்பிக்கைக்குரிய இளம் கவிஞர்களாக உருவான ச.துரை, றாம் சந்தோஷ், பெரு.விஷ்ணுகுமார் ஆகியோரின் கவிதைகள் குறித்து ஆய்வுரை நடத்தப்பட்டது.

இடையிடையே எங்கள் அமைப்பு ஆசுவாசத்துடன் நெருக்கமான நண்பர்கள் கூடி நவீன கவிதைகள் வாசிப்பும் உரையாடல்களும் நிகழ்த்திவருகிறோம்.

பெரிய எழுத்தாளரோ, புதிதாக எழுத வந்துள்ளவரோ யாவரையும் ஒரேபோல் பாவிப்பதும், உபசரிப்பதுடன் அவர்களின் படைப்புகள் குறித்து மிகவும் சிரத்தையுடன் சிறந்த ஆளுமையால் பேச வைப்பதும் தான் ஆம்பலின் சிறப்பாக அல்லது எங்களது கொள்கையாகக் கொண்டுள்ளோம்.

ஆம்பல் அமைப்பு நவீன கவிதையின் மேலிருக்கும் ஆர்வத்தில் துவங்கினாலும், கவிதைகளோடு, கட்டுரைகள், கதைகள், நாவல்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் குறித்தும் சிறந்த ஆளுமைகளால் அல்லது ஆழ்ந்த வாசிப்பனுபவம் கொண்டவர்களால் ஆய்வு செய்து பேசப்படுகின்றன. உள்ளூரில் உள்ள பிற இலக்கிய அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்களோடு இலக்கிய வாசகர்களும் கலந்துகொள்கிறார்கள். இடதுசாரி இயக்கத்தின் இலக்கியப் பிரிவின் தோழர்கள் பால்கி, கவி.வெற்றிச்செல்வி சண்முகம், ரமேஷ்பாபு, ஹேமாவதி ஆகியோர் ஆம்பல் குறித்த முடிவுகளில் எப்போதும் உடனிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தின் ஏறக்குறைய அத்தனை மாவட்டங்களிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் ஆம்பல் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதில் ஆர்வம் கொள்கிறார்கள்.

வாசிப்பு மட்டுமே பழக்கமாயிருந்த காலத்தில் எழுத்தாளர்களின் புகைப்படங்களைப் பத்திரிக்கைகளில் காண்பதே அத்தனை உவப்பாயிருந்தது. கவிதையை வாழ்வாகக் கொண்டு ஆம்பல் இலக்கியக் கூடல் துவங்கியதிலிருந்து தமிழகத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள் கடலூரை நோக்கி வருவதும் நீண்ட உரையாடல்கள் நிகழ்த்துவதும் பெரும்பெறெனக் கொள்கிறேன். அத்துடன் ஆம்பல் இலக்கியக்கூடல் சரியான பாதையில் சென்றுகொண்டிருப்பதாகவே நினைக்கிறேன். ஆம்பல் எங்களுக்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து நடக்க வேண்டுமென்பதே பெரும் விருப்பமாயிருக்கிறது", என்றார். இதுபோன்ற இலக்கிய இயக்கங்களால் தமிழ் நவீன முகம் கொண்டு வளர்ந்ததேதீரும் என்பது உறுதிப்படுகிறது.

கல்வித் தாரகை பேராசிரியர் நசீமா பானு

அந்த இல்லத்தினுள் நுழைகிறேன். எங்கும் வாரி இறைத்தது போன்று விருதுகளின் தோரணம். அலமாரிகள் மற்றும் மேசைகளெங்கும் புத்தகக் குவியல்கள்! புத்தகங்களோடு புத்தகங்களாய் வாழும் வாழ்க்கையென்பது எவ்வளவு சிறப்பானது என்பதை அங்குப் போகும் ஒவ்வொருவருமே நிச்சயம் உணர்வார்கள்.

எழுபது வயதிலும் 'இலக்கியப்பேரரசி' என்று அனைவராலும் அழைக்கப்படும் பேராசிரியர் நசீமா பானு அவர்கள் இன்னமும் கைகளால் எழுத்துக்களைக் கோர்த்து, அழகாக நெசவு நெய்துகொண்டிருப்பது வியப்பை அளிக்கிறது. பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியவர், பல நாடுகளிலும் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.. பல நூறு விருதுகளுக்குச் சொந்தக்காரர்.. இத்துணைச் சிறப்புகளுக்கும் உரியவராக இருந்தும் கொஞ்சமும் கர்வம் இல்லாமல் இன்முகத்தோடு வரவேற்கிறார்.

இந்த ஆண்டிற்கான தமிழக அரசின் உறுப்புலவர் விருதினையும் தங்கப்பதக்கம் மற்றும் ஒரு இலட்சம் மதிப்புள்ள காசோலையையும் பெற்றுள்ளார் பேராசிரியர் நசீமா பானு அவர்கள். இவரது கணவர் சாயபு மரைக்காயரும் இதே விருதினை இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் பெற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள தேரூர் என்னும் ஊரில் பிறந்த பேராசிரியர் அவர்களின் இயற்பெயர் சரோஜினி என்பதாகும். தேரூர் என்றதுமே நம் நினைவிலெழும் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மகன்வழி பெயர்த்திதான் இவரென்பதும் கூடுதல் சிறப்பாகும். இவரது திருமணம் காதல் திருமணமாகவே அமைந்தது.

இவரது துணைவர் பேராசிரியர் சாயபு மரைக்காயர் அவர்களும் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களை எழுதியவர் என்பது மட்டுமில்லாமல், இருவருமே காரைக்கால் அறிஞர் அண்ணா கலைக் கல்லூரியில் தமிழ்த்துறையின் தலைவர்களாக அருகருகே அமர்ந்தும் பணி செய்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களது இல்லத்தின் மாடியை நூலகமாகவே அமைத்திருக்கிறார்கள். காரைக்கால் அரசு நூலகத்தைவிட அதிகமான நூல்களை அந்த நூலகத்தில், அவர்கள் வைத்துப் பராமரிக்கிறார்கள் என்பதும் வியப்பிற்குரிய ஒன்று.

இந்த ஆண்டு மட்டும் புத்தகக் கண்காட்சியில் ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப்பிற்கு நூல்களை வாங்கியதாகச் சொல்கின்றனர் இணையர்கள். இல்லற வாழ்க்கையில் மட்டுமில்லாமல் இணையர்கள் இருவருமே இலக்கியத்துறையிலும் சாதனையாளர்களாகத் திகழ்வது வியப்பிற்குரிய ஒன்று. தனது கணவர் 'பாரதிதாசன் வாழ்விலே' என்று எழுதிய நூலிற்குக் கிடைத்த தங்கப் பதக்கத்தை இன்னமும் பத்திரமாகத் தனது கருகமணித் தாலியில் கோர்த்து வைத்திருக்கிறார் என்பதிலிருந்தே அவரது இலக்கியத் தாகத்தை நாம் அறியமுடிகிறது.

இவரைப்பற்றி முனைவர் இரா.அசோக்குமார் அவர்கள் கலைஞன் பதிப்பகம் மூலமாக 'இலக்கியப்பேரரசி நசீமாபானு' என்று தனி நூலாகவே வெளியிட்டுள்ளார். அது மட்டுமில்லாமல் வானதி பதிப்பகம் மூலமாகவும் இவரையும் இவரது துணைவர் சாயபு மரைக்காயரைப் பற்றியும் இலக்கிய இணையர் காவியம் என்ற கவிதை நூலை அருட்கவி முஹம்மது தாஹா அவர்கள் காப்பியமாகவே வடித்துள்ளார். வாழும் காலத்திலேயே காப்பிய நாயகர்களாகப் புகழப்பட்டிருப்பவர்கள் இவர்களாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

அம்மையாரின் இளமைப் பருவத்தைப் பற்றி விசாரித்தபோது பள்ளிப் பருவத்தில் தனக்கு அந்தணர் பிள்ளைகளோடுதான் அதிக பழக்கம் என்றும் அதனால் இசையின் மீது அதிக ஈடுபாடு இருந்ததாகவும் சொல்கிறார். அதிகமாக எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி, வசந்தகுமாரி, மதுரை மணி அய்யர் பாடல்களைத்தான் விரும்பிக் கேட்பாராம். அவர்களின் பாடல்களைச் செவிவழி கேட்டல் மூலமாகவே சுயமாகவே பதினைந்து கீர்த்தனங்கள் ஐம்பது கீதங்கள் மற்றும் வர்ணம் போன்றவற்றைப் பாடக் கற்றுக்கொண்டதாக நினைவுகூர்ந்தார்.

போராட்டமான சூழலில்தான் தனது கல்லூரி வாழ்க்கை அமைந்ததாகச் சொல்லும் பேராசிரியர், பெரிய மிராசுதார் குடும்பமாக இருந்தாலும் குடும்பச் சூழ்நிலைக் காரணமாகக் கடன் வாங்கித்தான் படிப்பைத் தொடர்ந்ததாகவும் மேலும் இவரது திறமையை மெச்சி இடைநிறுத்தல் ஏற்படாதவாறு ஆசிரியர்கள் பார்த்துக்கொண்டதாகவும் நெகிழ்ச்சியுடன் பகிர்ந்துகொண்டார்.

தனது வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத நபராகக் குறிப்பிடுவது ச.வே.சு. என்றழைக்கப்படும் ச.வே. சுப்பிரமணியம் அய்யா அவர்களைத்தான். பொருளாதாரம் சார்ந்த கஷ்டங்களை அவர்தான் போக்கினாராம். அவரைத் தனது ஞானத்தந்தை என்றே கௌரவிக்கிறார். ச.வே.சு. அவர்களின் வழிகாட்டுதலின் பெயரில்தான் ஆசிரியர் பணியைத் தனது வாழ்வியலாகத் தேர்ந்தெடுத்தாராம்.

பேராசிரியர் நசீமா பானு அவர்கள் எழுதிய இரண்டு நூல்கள் தங்கப்பதக்கங்களைப் பெற்றுள்ளன. அதிலொன்று சூழ்நடைகள் புரிந்துகொள்ளும் முறையில் எழுதிய கண்ணியமிகு காயிதேமில்லத் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு நூலாகும். மற்றொன்று வெற்றிப் பதக்கம் என்ற நாடக நூலாகும். இந்த நூல் ஆண் கதாபாத்திரங்களையெல்லாமல் பெண் பாத்திரங்களை மட்டுமே வைத்து எழுதியதாகும். இதுவும் சூழ்நடைகளுக்கான நூல்தான்.

முனைவர் இரா.அசோக்குமார் அவர்களின் நூலில் உள்ள ஒரு நேர்காணலில் 'தையற்சொல் கேளேல், தையலை உயர்வு செய்.. இதனைப் பற்றிய உங்களின் கண்ணோட்டம் என்ன?' என்ற கேள்விக்கு மாற்றுச் சிந்தனையுடன் அழகாகப் பதிலளித்திருக்கிறார்.

“தையலை உயர்வு செய்” என்பது பாரதியார் காலத்தில், 'மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையைக் கொளுத்துவோம்' என்ற காலச் சூழலுக்குத் தகுந்ததுபோல் அன்று பாரதியார் சொன்னது. 'தையற் சொல் கேளேல்' என்ற ஔவையாரின் கூற்று என்பது அவருடைய காலத்தில் சொன்னது... பெண் பேச்சைக் கேட்காதே என்று ஔவையார் வெளிப்படையாகவே சொல்லி யிருக்கலாம். கேளேல் என்பதைப் பிரித்துப் பார்த்தால் கேள்+ஏல், கேட்டு ஏற்றுக்கொள் அல்லது நடந்துகொள் என்றுதான் கூறியிருக்கிறார்கள் என்பது என் கருத்து. பெண் பேச்சைக் கேட்டு நடந்தால் வாழ்க்கையில் முன்னேறலாம் என்பதை நினைத்துத்தான் உணர்த்துகிறார் ஔவையார். பெண்ணை இழிவாக நடத்தமாட்டார்கள் என்ற பொருளில்தான் நான் எடுத்துக்கொள்வேன்.”

'தங்களின் கணவர் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். நீங்கள் குறைவாகத்தானே

எழுதியிருக்கிறீர்கள்? என்ற கேள்விக்கு 'அவர் பணி அது.. நான் இல்லறத்தில் இருக்கிறேன். அவர் அதவே பணியென்று இருக்கிறார். நான் இதுவும் பணியென்று செய்கிறேன்' என்று நச்சென்று பதில் வருகிறது.

முதன்முதலில் இலங்கை அரசின் பாராட்டும் பட்டமும் பெற்ற இந்தியத் தமிழறிஞர் என்ற சிறப்பும் பெற்றவர். இலங்கை அரசின் நேரடி விருதாக 'நஜ்முல் கலாம்' (கல்வித்தாரகை) என்ற விருதை இவரும், 'தாஜுல் கலாம்' (கல்வியரசன்) என்ற விருதினை இவரது கணவரும் இணைந்தே பெற்றிருக்கிறார்கள்.

தமிழிலக்கியத்தில் ச.வே.சு.அய்யா அவர்களின் வழிகாட்டுதலின் பேரில் 'நாஞ்சில்நாட்டுத் தாலாட்டுப்பாடல்கள்' என்ற ஆய்வு நூல் எழுதி வெளியிட்ட முதல் முஸ்லீம் பெண் எழுத்தாளர் இவர்தான் என்பது சிறப்பிற்குரியது. 'சங்க இலக்கியத்தில் மனையறம்' என்ற நூலே பேராசிரியர் எழுதிய முதல் நூலாகும்.

23.07.1978ஆம் ஆண்டு இல்லற வாழ்க்கையில் இணைந்த பேராசிரியர் நசீமா பானு அவர்கள், முத்தமிழ் போல் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தவர் என்றாலும் இரண்டாவது பிள்ளையான சா.முகம்மது அப்துல்காதரின் இழப்பு, பெரும்துன்பமாகவே இருவருக்கும் அமைந்தது.

மகள் சா.பாத்திமா யாஸ்மின் பதின்மூன்று வயதிலேயே கவிதை நூலொன்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார் என்பதைப் பெருமையுடன் பேராசிரியர் சொல்லும்போது முகம் புன்னகையால் மிளிர்கிறது.

இவர்களின் குடும்பத்தைத் தமிழ்க்குடும்பம் என்று சொல்வதைத்தான் பேராசிரியர்கள் இருவருமே பெருமையாகக் கருதுகிறார்கள்.

இவர் எழுதியுள்ள நூல்களைப் பற்றியும் விருதுகளைப் பற்றியும் எழுத இந்நவொரு கட்டுரை மட்டும் போதாதென்பதுதான் உண்மையின் நிதர்சனம்.

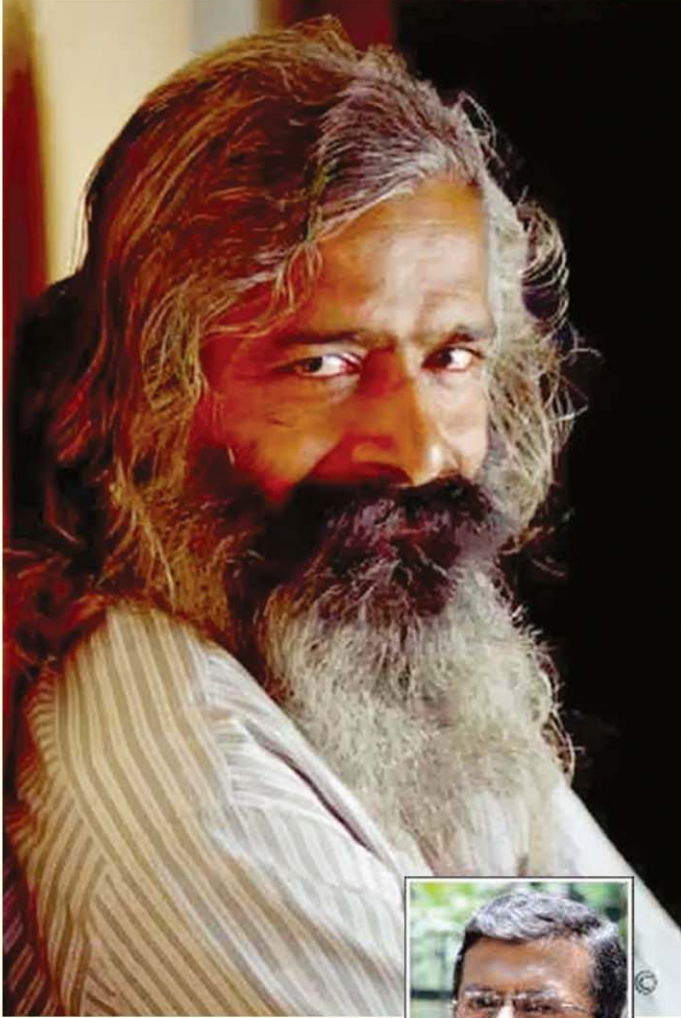
இன்றைய இலக்கியச் சூழலைப் பற்றிப் பேசும்போது, 'இளைய சமுதாயம் தங்களின் பதிவுகளைத் தொலைத்துவிடாமல் பாதுகாப்பது ஒரு முக்கியக் கடமை' என்று வலியுறுத்துகிறார். 'பெண்கள் இந்த உலகின் முக்கிய அங்கம் என்பதால் அவர்களுக்கான கடமையும் அதிகம் எனக் குறிப்பிடும் நசீமாபானு அவர்கள், 'அவர்கள் எழுதும் படைப்புகளில் பொறுப்புணர்ச்சி மிகவும் முக்கியம் என்பதையும் உணரவேண்டும்' என்று நம்மோடு பேசும்போது பகிர்ந்துகொண்டார்.

'வாசிப்பைத் தொலைத்தவர்களின் சந்ததி சுவாசத்தையும் தொலைத்துவிடும்' என்பதே அம்மையாரின் ஆணித்தரமான கருத்து. ■

குவளைக் கண்ணனின் கவிதைப் பெண்கள்

இருபத்தொன்றாம் பாகம்
எங்கோ பிறந்த நதி
கடல் சேரும் கடைமடைப் பகுதியது
எங்கிருந்தோ வந்தாளவள்
வந்த புதிதில் அவளுக்கு
இவர்கள் மொழியும்
இவர்களுக்கு அவளது மொழியும்
புரியவில்லை

அவளது பெயரென்னவென்று
ஆதிமொழியில் கேட்டபோது
பிச்சி என்றாள்
இவர்களின் மொழியையவள்
ஒரு குழந்தையைவிட
வேகமாகக் கற்றாள்
கோபத்திலும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியிலும்
தனது மொழியில்
தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டாள்
எங்கும் உண்டாள்
எங்கோ உறங்கினாள்
கழனிக்குப் போனாள்
சந்தைக்குப் போனாள்
பத்து ஆள் வேலையை
ஒற்றை ஆளாய்ச் செய்தாள்
சிறுவனோ கிழவனோ
ஆண்களையெல்லாம்
டேயென்றோ

டாவென்றோதான் விளித்தாள்
 குழந்தைகளுக்குப்
 புதிய விளையாட்டுகளைச் சொல்லித்தரும்
 விளையாட்டுத் தோழி
 பெண்களுக்கு ஆசான்
 ஒருமுறை பிள்ளைத்தாச்சி ஒருத்திக்குப்
 பிரசவம் சிக்கலானபோது
 வயிற்றைத் தட்டித்தட்டித் தடவித்தடவிப்
 பிள்ளையை எடுத்தாள்
 ஒரு புதுப்புனலின்
 பெருகிய ஓட்டத்தில்
 ஆற்றோடு போய்க் கடல் சேர்ந்தாள்
 கருந்துயரிலிருந்த பெண்ணொருத்தியின்
 கனவில் வந்தாள்
 விழித்த நாளில் துயர் விலக
 அப்பெண் விளக்கு மாடம் கட்டினாள்
 வறட்சிக் காலத்தில்
 விவசாயி ஒருத்தனின்
 கனவில் அவள் வந்த சில நாள்களில்
 தொடர்மழை பெய்து
 பூமி செழிக்க
 கோயில் கட்டினான் அவன்
 பிச்சியம்மனானாள் பிச்சி (பக்கம் : 70-71)

தொன்மமே கவிதையாக; பிச்சி,
 பிச்சியம்மனாக; இதுபோலும் நவீன
 கவிதைகளைக் காண்கையில் சந்தோஷமாய்
 இருக்கிறது; தனிமனுஷி, தெய்வமாய்; பெண்,
 தெய்வமாக இருப்பதை எழுதுபவன்
 மஹாகவிதான்.

அழகிகளின் நகரம்

மாளிகைகளும் கோபுரங்களுமாக உள்ள
 அழகிகளின் நகரத்தில்
 கட்டுமானப் பணிகள் இடைவிடாது
 நடந்தாலும்
 ஒன்றைக் கட்டுமுன்
 வேறொன்று சரிந்துவிடுகிறது

யாரோவின் சாபமென.
 வெளியில் இருந்து
 உள்ளே பார்க்கமுடியாத
 வீடுகளிலிருந்து அழகிகள்
 எப்போதும் வெளியே எதையோ
 தேடியபடி இருக்கிறார்கள்
 அவர்கள் எதைத் தொலைத்தார்கள்?
 எதைத் தேடுகிறார்கள்?
 எதற்குச் சிரிக்கிறார்கள்?
 எதற்கு அழுகிறார்கள்?
 பிடித்தது எது?
 பிடிக்காதது எது?
 எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை,
 தடுப்புச் சுவரில் ஆரம்பித்துத்
 தடுப்புச் சுவரில் முடியும்
 அழகிகளின் நகரத்தில்.

(‘கண்ணுக்குத் தெரியாததன் காதலன்’
 தொகுப்பு, பக்கம் : 43)

“மாளிகைகளும் கோபுரங்களுமாக உள்ள
 அழகிகளின் நகரத்தில்” யாது நிகழ்கிறது?
 “வெளியில் இருந்து
 உள்ளே பார்க்கமுடியாத
 வீடுகளிலிருந்து அழகிகள்” பற்றி...
 “எதையும் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை”
 “தடுப்புச் சுவரில் ஆரம்பித்துத்
 தடுப்புச் சுவரில் முடியும்
 அழகிகளின் நகரத்தில்” எப்படி முடியும்?

எளிமையாகவும் சுருக்கமாகவும் எழுதத்
 தெரிந்தவனே உயர் கவிஞன்; எவ்வளவு பெரிய
 பாடுபொருளையும் எந்தத் தயக்கமுமின்றி
 எடுத்தாளுகிறவனே பெருங்கவிஞன்; இவ்வளவு
 நனி சிறந்த கவிதைகள் எப்படிச் சுவனிப்புப்
 பெறாதுபோயின; இப்படி வடிவான
 கவிஞனொருவன் ஏன் கண்டுகொள்ளப்படாமல்
 போனான்; சுவளை இறங்கி வேலை செய்கிறவர்
 அல்லர்; ஒதுங்கியிருந்து உருப்படியாகக்

கவிதைதான் இயற்றுவார்; இவைதாம் காரணமா; எப்படிப் பார்த்தாலும் சரியாகப் படவில்லை நவீன இலக்கியச் சூழல்; குறிப்பாக, கவிதை உலகம்.

தேவதைகளின் நகரம்
நடந்து போவதுபோல்
மிதந்து போகிறார்கள்
இருப்புக்கு இனிமையைத் தந்து
எதையும் கடந்துபோகும் தேவதைகள்
நம்மைக் கடந்து போகும்போது
காற்றில் ஈரப்பதம் அதிகரிக்கிறது
காத்திருக்கும் பூக்கள் மலர்கின்றன
பெண் வாழ்வுக்கு ஆசைப்பட்ட
தேவதைகள் மட்டும்
பெரும்பாடு படுகிறார்கள் (பக்கம் : 53)

இறுதி மூவடியும் நூற்றுக்குநூறு எதார்த்தம்; பிறவெல்லாம் அழகுபட்ட கற்பனை நவீனத்தில்; பத்தே வரிகளில் 'தேவதைகளின் நகரம்' குறித்துப் பேசி முடித்துவிடுவது எவ்வளவு பெரிய நற்செயல்; இன்று எழுதும் கவிஞர்களுள் அநேகம் பேர் படித்துக்கொண்டால் பிழையில்லை.

'கவிஞனாக, குவளைக்கண்ணனின் வளர்ச்சியும் சாதனையும் உள்ளபடியே பெறுமதியுள்ளவை; அவருடைய கவிதைகள் பற்றி அவரது வாழ்காலத்திலேயே எழுதியிருக்கிறேன்; குவளையின் நனி சிறந்த கவிதைகள் காலத்துக்கும் நின்று பிடிக்கும் சத்துவமுள்ளவை; சீரிய வாசகர்களுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறேன், இவ்விரு தொகுப்புகளும் கல்லூரி நூலகம் மற்றும் பிற நூலகங்களிலும் இடம்பெறவேண்டியவை.

நூல் : பிள்ளை விளையாட்டு

கண்ணுக்குத் தெரியாததன் காதலன்

வெளியீடு : காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில் - 6.

வில்லை : ரூபாய் நாற்பது

ரூபாய் ஐம்பத்தைந்து

“என் விளையாட்டை, படிப்பை எல்லாம் என் வளர்ச்சிக்கானதா மாத்திக்கிட்டேன்”

நான் இப்போது ஒரு எழுத்தாளர். நான் செய்யும் வேலைதான் என்னை எழுதவைத்தது. நான் யார்?

எனக்குக் கோவை துடியலூரில் அலுவலகம். பிறப்பு வளர்ப்பு எல்லாம் இங்குதான்.

என் நிறுவனத்தின் பெயர் ஐ.எஸ்.ஓய். வெரிபிகேஷன் சர்வீஸ். இதன் வேலை துப்பறிதல்.. அதாவது டிடெக்டிவ். இந்த உளவு பற்றி நான் சொல்றதுக்கு முன்னாடி நம்ப முன்னோர்கள் நிறைய சொல்லியிருக்காங்க.. ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்திலும், சிலப்பதிகாரத்தில் காட்சிக்காதையிலும் புறநானூற்றுலேயும் உளவு சம்பந்தமான குறிப்புகள் நிறைய வருது. நம்ம திருவள்ளுவர் உளவுக்கான தனி அதிகாரத்தையே

ஒற்றாடல் என்ற தலைப்பில் எழுதி இருக்கார்னா அது எவ்வளவு முக்கியமான துறையென நான் சொல்லவேண்டியது இல்லை.

பெண்கள் அதிகம் வராத துறை இது. கொஞ்சம் கடினமானது மற்றும் சவால் மிக்கது. அதனால்தான் இதை நான் தேர்ந்தெடுத்தேன். என்னைப்போல மும்பையில் டெல்லியில் சென்னையில் கோவையில் மொத்தம் நான்கு பெண்கள்தான் இந்தத் துப்பறியும் துறையில் இருக்காங்க. அதில் கோவையில் இருந்து செயல்படும் பெண் நான். பெருமைக்காகச் சொல்லலாம். மற்றவர்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு எனக்கு உண்டு. அப்படி என்னன்னு கேக்கிறீங்களா? சொல்றேன்..

நான் கட்டுப்பாடுகள் மிகுந்த அளவான சுதந்திரத்தைத் தரும் நடுத்தர இஸ்லாமியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். படிக்கிற காலத்தில் எழுதப்படிக்கத் தெரிஞ்சாப் போதும்னு பத்தாவதில் நிறுத்திட்டாங்க. அப்போ படிக்கப் பணமும் இல்ல.. ஆனா நான் விடல. போராடி அனுமதி வாங்கினேன். ஆனா பணம்? சின்ன பிள்ளைகளுக்கு நானே தொடர்ந்து பல வருஷம் டியூஷன் எடுத்தேன். அதுல வந்த வருமானத்தில்தான் ப்ளஸ்டு, காலேஜ் டிகிரி எல்லாம் முடிச்சேன். என் செலவில் நான் படிச்சவள் என்கிறது சிறப்புதானே..

இந்தத் துறைக்கு நான் திட்டமிட்டு வரல.. கல்யாணம் ஆகிக் குழந்தை பிறந்து பத்து வருஷங்கள் போனபிறகுதான் இப்படி ஒரு துறை இருக்கிறது தெரிஞ்சது. பெண்கள் சாதிக்கிறதுக்கு வயசு சூழல் குடும்பம் வறுமை இதெல்லாம் ஒரு சாக்கு இல்ல..சாதிக்கணும்னு நெனச்சா சாதிக்கலாம்.

என்னைப் படிக்க அனுமதிக்கல.. இந்தத் துப்பறியும் துறைக்கு வர ஆசைப்பட்டபோது பொட்ட பொண்ணுக்கு இதெல்லாம் எதுக்குன்னு கிண்டலடிச்சாங்க.. நான் விடல.. போராடினேன்.. இப்போ என்னோட பேட்டி தமிழ் இங்கிலிஷ்னு ஐம்பத்துநான்கு பத்திரிக்கைகளிலும் இரண்டு தொலைக்காட்சிகளிலும் மூன்று வானொலிகளிலும் வந்து இருக்கு. சாதனைப் பெண் என்ற விருதும் தங்க மங்கை என்ற பாராட்டும் கிடைச்சு இருக்கு. குமுதம் சிநேகிதியில் என் அனுபவங்களைத் தொடர்ந்து முப்பத்திஎட்டு வாரங்களா எழுதி வர்ரேன். இப்போ உறவினர் குடும்பம் என்னைக் கொண்டாடுது. ஆனால் இதே உறவுதான் முன்பு கிண்டல் பண்ணது.

இந்தத் துப்பறியும் தொழிலுக்கு நான் வர்றதுக்கு முக்கியக் காரணமா இருந்தது எது தெரியுமா.. இலக்கியம்தான். நீங்க நெனக்கிற மாதிரி இலக்கியம் எனக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரிந்த இலக்கியம்

நாவல். அதுவும் சாதாரண ஜனங்க படிக்கும் நாவல்.. ஆமாங்க.. ராஜேஷ்குமார்தான் என் முதல் குரு. சின்ன வயசுல அவரோட க்ரைம் நாவல் படிப்பேன். த்ரிலிங்கா இருக்கும். ஆனா நான் நாவலைப் பாதி படிச்சுட்டு முடிவெச்சுட்டு இந்தக் குற்றம் எப்படி யார் பண்ணி இருப்பாங்கன்னு கற்பனை பண்ணி யூகிச்சு ஒரு முடிவெடுத்துக் கடைசிப் பக்கம் புரட்டுவேன். நான் நெனச்சா மாதிரியே முடிவு இருக்கும்.

அதேபோல்தான் சின்ன வயசில என் ப்ரெண்ட்கிட்ட சொல்லி நூலகத்தில் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து ஒளிச்சுவைக்கச் சொல்வேன், அப்புறம் அதைக் கண்டு பிடிப்பேன்.. அலமாரியில் எந்த அடுக்கு சரிந்து இருக்கு? அது எந்த மாதிரியான ரகம் உள்ள புத்தகம்? வேற எங்கே புத்தக அடுக்கு மாறி இருக்கு அல்லது துருத்தி இருக்கு. அங்கே இருக்கும் தூசு அடையாளம் இப்படிக் கண்டுபிடிச்சு அந்தப் புத்தகத்தைக் கண்டுபிடிப்பேன். ஆக என் விளையாட்டை, படிப்பை எல்லாம் என் வளர்ச்சிக்கானதா மாத்திக்கிட்டேன்.

இப்போ உலகமே உழைக்கும் மகளிர் தினத்தைக் கொண்டாடுது.. எல்லாத் துறையிலும் பெண்கள் சாதிச்சதாச் சொல்லும் இந்த நாட்டில்தான் வருடம்தோறும் பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை வழக்கு வட்சக்கணக்கில் பதிவாறதா ஒரு ஆய்வு சொல்கிறது. வருங்காலத்தில் உன் பெண் இனத்தையே நீ மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு ஒரே ஆயுதம் கல்விதான். கேடயமும் கல்விதான்.

உனக்குப் பிடிக்குதோ இல்லையோ நீ சுவாசித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அதுபோலத் தான் நீ வாழும்வரை போராடித்தான் ஆகவேண்டும். வெற்றி பெற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். நீ பெறும் மகிழ்ச்சி நான் பெற்ற பெருமை இது எல்லாம் நமக்கானது இல்லை. நம் பெண் இனத்துக்கானது, அதன் முன்னேற்றத்துக்கானது. ■

மனதாளும் சுண்டைக்காய் இளவரசன்

எவ்வளவு வயதானாலும் பசுமையான குழந்தைப் பருவம் நம் நினைவைவிட்டு நீங்காது. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து மாறினாலும், குழந்தைகள் உலகத்தில் உலவுவதே ஆகச்சிறந்த வரம்தான். அப்படி உலவுவதே குழந்தையாக நம்மை மாற்றிவிடுகிறது. கோபம், பொறாமை, வஞ்சம், பழிதீர்த்தல் என எதுவுமில்லாத வெள்ளந்திக் குழந்தைகளின் மனநிலையை நெறிப்படுத்த, வாழ்க்கை பற்றிய நம்பிக்கையை நிலைநாட்ட சிறார் இலக்கியம் அதிகப் பங்காற்றி வருகிறது. வாழ்ந்து பெற வேண்டிய அனுபவங்களை நன்னெறி வாயிலாக மனதில் பதியவைப்பதே சிறார் இலக்கியத்தின் தனிச்சிறப்பு.

எப்போதேனும் என்னுள் உள்ள குழந்தைமையை வெளிக்கொண்டுவர நினைத்தால், ஒரு சிறுவர் இலக்கியப் புத்தகமே அதற்கு வாயிலாக இருந்திருக்கிறது. சூரியன் ஒய்வெடுக்கத்

தயாராகிக்கொண்டிருந்த ஒருநாளில் கைகளெடுத்த புத்தகம் சுண்டைக்காய் இளவரசன். எழுத்தாளர் யெஸ்பாலபாரதியால் உருவாக்கப்பட்டு அரியணை ஏறியவன்தான் சுண்டைக்காய் இளவரசன். 'சந்துருவுக்கு என்னாச்சு, ஆட்டிசன் சில புரிதல்கள், மரப்பாச்சி சொன்ன ரகசியம்' உள்ளிட்ட பல நூல்களைப் படைத்தவர் யெஸ்பாலபாரதி. வாசிப்பில் வசிக்கத் தொடங்கிய சில நேரத்திலேயே புத்தகமே கதைசொல்லியாய் உருமாறி, எந்நேரமும் படிக்க வைக்கும் வழியறிந்து வாசிப்பு உலகத்துள் இழுத்துச் சென்றது. இத்தகைய தரமான கதைசொல்லிப் புத்தகங்கள் அரிதாகத்தான் படிக்கக் கிடைக்கும்.

அமுதவாய் திறக்கும் நேரம், அடுத்தவாய் உணவை ஊட்டி, சிந்தையை நிறைக்கும் நெறிகளை "அம்மாவுக்கு ஒரு வாய், அப்பாவுக்கு ஒரு வாய், அத்தைக்கு ஒரு வாய், மாமாக்கு ஒரு வாய், காக்காவுக்கு ஒரு வாய், குருவிக்கு ஒரு வாய்" என்று ஒவ்வொரு வாய் உணவிலும் பண்பாட்டையும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் ஊட்டிக் குழந்தைகளைப் பக்குவப்படுத்தும் தாத்தாவும் பாட்டியும் அத்தையும் மாமாவும் நிறைந்த கூட்டுக்குடும்பங்களைத் தூரத் தூரத்தியாயிற்று. காலில் சக்கரம் கட்டிக்கொண்டு சடுகுடு ஆடும் விறுவிறு வாழ்க்கையில் சுண்டைக்காய் இளவரசன் எல்லாரையும் ஆட்சி புரிகிறான்.

சுண்டைக்காய் இளவரசன் அனுபவங்களை அள்ளித்தருவதில் சளைக்காதவன். குழந்தைகளை வேறு உலகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் கதைகளுக்கிடையே, சுண்டைக்காய் இளவரசன் குழந்தைகளின் உலகத்திற்குள் வந்து, எளிய நடையினால் அவர்களைக் கைபிடித்து அழைத்துச் செல்கிறான்.

குழந்தையோடு குழந்தையாய், குழந்தைகளின் உலகம் நுழைந்து, உள்ளம் புகுந்து, அனுபவங்களை ஆங்காங்கு அளித்து, அனுபவப் பெட்டகமாய்க் குழந்தைகளை உருமாற்றும் வகையில் சுண்டைக்காய் இளவரசனை உருவாக்கியிருக்கிறார் யெஸ். பாலபாரதி.

சரி, இப்போது கதைக்குள்ளே போவோம். சூர்யா ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் சிறுவன். சூர்யாவுக்கு அன்று விடுமுறை. அடுத்தத் தெருவில் இருக்கும் தன்னோட பாட்டி வீட்டுக்கு வரான். அங்க அவனோட அத்தை மகள் ஆதிரையும் இருக்கா. காய்கறிகள் வாங்கிட்டு அத்தை வீட்டுக்குள்ளே வராங்க..!! கொஞ்ச நேரத்துல சில சுண்டக்காய்களையும் சின்ன உலக்கையையும் சூர்யாவிடம் கொடுத்து, இடிக்கச் சொல்ராங்க. சூர்யாவும் கொஞ்சக்கொஞ்சமாச் சுண்டக்காயை உரலில் போட்டு இடிக்கத் துவங்கினான். அப்போ ஒரு சுண்டக்காய் மட்டும் இடிபடவே இல்ல. சூர்யாவுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். வெளியில் சிதறி விழுந்த அந்தச் சுண்டக்காயை எடுக்கப் போறான்.

அது இன்னும் உருண்டு ஓடிப்போச்சு. இன்னும் கொஞ்சம் தள்ளி போறான். இன்னும் இன்னும் உருண்டு உருண்டு ஓடிப்போச்சு. ஒருவழியா சூர்யா கையில் சிக்கின சுண்டக் காயைப் பார்த்தால், சின்ன கண்ணு, அழகான வாய்லாம் இருக்கு! சூர்யாவுக்கா ஆச்சரியம். சுண்டக்கா பேசத்தொடங்குது. என்ன பேசிருக்கும்?

நான் சுண்டக்காயே இல்ல. நான் இளவரசன்னு சொல்லுச்சு. இந்நேரம் உங்களுக்குள்ள நிறைய கேள்விகள் பிறந்திருப்பதைப் போல எனக்கும் கேள்விகள் பிறப்பெடுத்தன. ஏன் அப்படி சொல்லுச்சு, ஒரு சுண்டைக்காய் எப்படி இளவரசனா இருக்க முடியும்? அப்புறம்? என்ன ஆச்சு?

இதெல்லாம், நீங்க கதைசொல்லிகிட்டயே கேட்டுக்கோங்க! அவன்தான் சுண்டைக்காய் இளவரசன்.

அம்மா கூறும் கதைகளை எத்தனை முறை கேட்டாலும் குழந்தைகளுக்குச் சலிப்பே இருக்காது. “உம் கொட்டியபடியே” ரசித்து விடுவோம். வெள்ளந்திக் கேள்விகள் தோன்றும் போது “ஏன்மா..?” என்று கேட்டால், பதில் கூற இயலாமல் அம்மா திகைக்கும் தருணங்கள் ஏராளம். எந்த இடங்களில் “ஏன்மா..” பிறக்கும் என்பதை நன்குணர்ந்து ஆங்காங்கே நிறுத்தி அத்தனை ஏன் கேள்விகளுக்கும் தெளிவான விளக்கம் தந்துள்ளது யெஸ்.பாலபாரதியின் எழுத்து.

சூர்யா ஏன் தனியாய் உறங்குகிறான் என்பதற்குப் பெரியவனாய் வளர்ந்துவருவதைக்

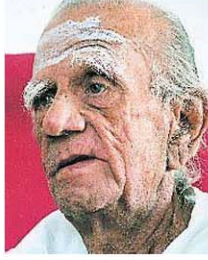
காரணமாகக் கூறுவதும் மகாமகம் என்பதற்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மாசி மாதம் வரும் பெளர்ணமி எனக் கூறுவதும் கதையின் போக்கிலேயே தகவல்களை அளிப்பவையாக உள்ளன.

வெடிதேங்காய் என்றால் என்ன என்பதை விளக்குமிடத்தில், “தேங்காய் இருக்குல்ல... அதோட குடுமியைப் பிச்சிட்டுப் பார்த்தால், முணு கண்ணு தெரியும். அதுல ஒன்னைப் பொத்தல் போட்டு, தேங்காய்த் தண்ணியை வெளியே கொட்டினோம். அப்புறம் அந்த ஓட்டை வழியாப் பொட்டுக்கடலையும், வெல்லமும் கலந்து உள்ளாற போடனோம். பொறவு, அந்த ஓட்டையை, கார்க் வச்சி அடைச்சிடனோம். செத்தை எல்லாம் கூட்டி எரிக்கனோம். அதுக்குள்ள இந்தத் தேங்காவைத் தூக்கிப் போடனோம். தேங்கா வெடிச்ச வெளியில் விழும். அப்ப அதையெடுத்து, கொட்டாங் குச்சியைத் தட்டி உடைச்சிட்டு உள்ள இருக்குற தேங்காவைத் துண்டம் போட்டுத் திண்ணோம்னு வையி.. சூப்பரா இருக்கும்.” இவை போன்ற விழுமியங்களைத் தற்காலக் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்குமிடத்து முக்கியத்துவம் பெறுகிறான் சுண்டைக்காய் இளவரசன்.

மிருகங்களிடம் உள்ள மனிதம், மனிதனிடம் தொலைந்த மனிதம் என எதார்த்தத்தை அழகாய்ப் படமிட்டுக் காட்டுமிடம் சிறப்பு. அதோடு எது சரி, எது தவறு என்று ‘கரடி - முயல்’ ஆகிய விலங்குகளைக் கொண்டு குழந்தைகளையே உணரச் செய்ததில் சுண்டைக்காய் இளவரசன் வாகை சூடுகிறான்.

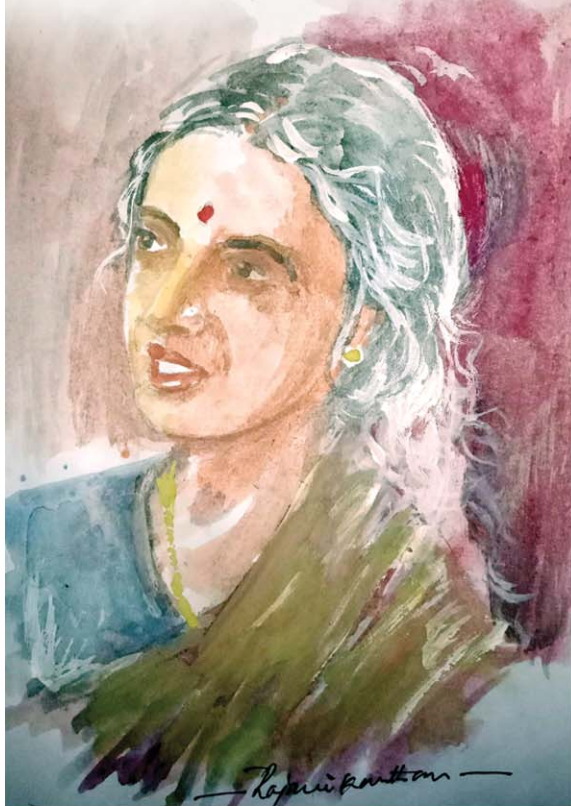
வாழ்வில் பல தருணங்களிலும் பல கட்டங்களிலும் அனுபவங்களும், வாழ்வியல் நெறிகளும் உற்ற துணையாய் நின்று, நம்மை வழிநடத்தும். கூட்டுக்குடும்பங்கள் அள்ளித் தந்த அனுபவங்களை, தனிக்குடும்பங்களும், நகரத்து வாழ்வும், தனிமையும் கிள்ளிக்கூடத் தரவில்லை என்பதே நிதர்சனம். அனுபவங்களைச் சுவைக்காத, சுவைக்க வாய்ப்பிலாத தனிமையின் குழந்தைகளுக்குச் சுண்டைக்காய் இளவரசன் உற்ற தோழனாக உடன் பயணிப்பான். சுண்டைக்காயில் துவங்கி, இளவரசன் வரை கற்பனையைத் தூண்டி, நம்பிக்கைக்கான தூண்டுகோலாய் அமையும் சுண்டைக்காய் இளவரசன் என்னைப்போல யாவரையும் கவரத்தக்கது. ■

பாற்கடல்

அம்மாவைப் பார்த்தால் ஒருசமயம் ப்ரமிப்பாய்த்தானிருக்கிறது. அந்தப் பாரி சரீரத்துடன் அவர் எப்படிப் பம்பரமாய்ச் சுற்றுகிறார், எவ்வளவு வேலை செய்கிறார். ஓய்ச்சல் ஒழிவில்லை! சிறிசுகள் எங்களால் அவருக்குச் சரியாய்ச் சமாளிக்க முடியவில்லையே! மாடிக்குப் போய் அவர் மாமியாருக்குச் சிசுருஷை பண்ணிவிட்டு, மலம் முதற்கொண்டு எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வேறொருவரையும் பாட்டி பணிவிடைக்கு விடுவதில்லை. அப்பாவுக்கு என்ன, இந்த வயசில் இவ்வளவு கோபம் வருகிறது! ஒரு புளியோ, மிளகாயோ, துளி சமையலில் தூக்கிவிட்டால்,

தாலத்தையும், சாமான்களையும் அப்படி அம்மாணை ஆடுகிறாரே! அவரைக் கண்டாலே மாட்டுப் பெண்களுக்கெல்லாம் நடுக்கல். அழகாயிருக்கிறார், வழிந்த சுழி மாதிரி, ஒல்லியாய், நிமிர்ந்த முதுகுடன்; இந்த வயசில் அவர் தலையில் அவ்வளவு அடர்த்தியாய்த் தும்பை மயிர்! கண்கள் எப்பவும் தணல் பிழம்பாவேயிருக்கின்றன.

அம்மா சொல்கிறார்: “என்ன செய்வார் பிராம்மணன்? உத்தியோகத்திலிருந்து ‘ரிடையர்’ ஆனபிறகு பொழுது போகவில்லை. ஆத்தில் அமுல் பண்ணுகிறார். ஆபிஸில் பண்ணிப் பண்ணிப் பழக்கம்! இனிமேல் அவரையும் என்னையும் என்ன செய்கிறது? எங்களை இனிமேல் வளைக்கிற வயசா? வளைத்தால் அவர் ‘டப்’பென முறிஞ்சுப் போவார். நான் பொத்தைப் பூசணிக்காய் ‘பொட்’டென உடைஞ்சுப் போவேன். நாங்கள் இருக்கிறவரைக்கும் நீங்கள் எல்லாம் ஸஹிச்சுண்டுப் போக வேண்டியதுதான். இந்த மாடியிலிருக்கிற சிழுவியை வந்த இடத்துக்குச் சேர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒன்னு இருக்கு. அப்புறம்..”

“ஏன் அம்மா இப்படியெல்லாம் பேசறேன்?” என்பார் மூத்த ஓர்ப்படி.

“பின்னே என்ன, நாங்கள் இருந்துண்டேயிருந்தால், நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி எப்போ இருக்கிறது?”

“இப்போ எங்களுக்கு என்னம்மா குறைச்சல்?”

அம்மாவுக்கு உள்ளூறச் சந்தோஷந்தான். ஆனால் வெளிக் காண்பித்துக்கொள்ள மாட்டார்.

“அது சரிதான்டி, நீ எல்லோருக்கும் முன்னாலே வந்துட்டே. பின்னாலே வந்தவாளுக்கெல்லாம் அப்படியிருக்குமோ? ஏன், என் பெண்ணையே எடுத்துக்கோயேன்; அவளுக்குக் காலேஜ் குமரியா விளங்கணும்னு ஆசையாயிருக்கு. இஷ்டப்படி வந்துண்டு போயிண்டு, உடம்பு தெரிய உடுத்திண்டு... நான் ஒருத்திதான் அதுக்கெல்லாம் குந்தகமாயிருக்கேன். அவள் பிறந்ததிலிருந்தே அப்பா உடன்

பிறந்தமார் செல்லம். நான் வாயைப் பிளந்தேன்னா முதன்முதலில் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைப்பவன் அவள்தான். என் வயிற்றுப் பிண்டமே இப்படியிருந்தால், வீட்டுக்கு வந்தவா நீங்கள் என்ன என் பேச்சைக் கேட்டுப் போறேன்?”

“இல்லேம்மா; நாங்கள் நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்கறோம்மா..” என்று ஏகக் குரலில் பள்ளிப் பையன்கள், வாய்ப்பாடு ஒப்பிப்பது போல், கோஷ்டியாய்ச் சொல்லுவோம்.

“ஆமா என்னமோ சொல்றேன்; காரியத்தில் காணோம். என்னைச் சுற்றி அஞ்சுபேர் இருக்கேன். முதுகைப் பிளக்கிறது; ஆளுக்கு அஞ்சு நாள். ஏன், நானும் செய்யறேன். என் பெண் செய்யமாட்டாள்; அவள் வீதத்தை நான்தான் செஞ்சாகணும். ஆளுக்கு அஞ்சு நாள் காலையிலெழுந்து காப்பி போடுங்களேன் என்கிறேன். கேட்டதுக்குப் பலன் எல்லோரும் இன்னும் அரைமணி நேரம் அதிகம் தூங்கறேன்.”

எங்களுக்கு ரோஸமாயிருக்கும். இருந்து என்ன பண்ணுகிறது? அம்மாவை எதிர்த்து ஒன்னும் சொல்லமுடியாது. நாங்கள் ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்தால் அவர் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து அடுப்பை மூட்டியிருப்பார். ஐந்து மணிக்கு எழுந்தால் அவர் நாலரை மணிக்கு எழுந்து காப்பியைக் கலந்துகொண்டிருப்பார். நாலரை மணிக்கு எழுந்தால் அவர் நாலு மணிக்கு இந்தப் போட்டிக்கு யார் என்ன பண்ண முடியும்?

“வாங்கோ, வாங்கோ; காப்பியைக் குடிச்சுட்டுப் போயிடுங்கோ, ஆறி அவலாய்ப்போய் அதை மறுபடியும் சுட வைக்காதபடிக்கு; அதுவே நீங்கள் பன்ற உபகாரம். நான்தான் சொல்றேனே; நான் ஒண்டியாயிருந்தப்போ எல்லாத்தையும் நானேதானே செஞ்சாகணும்; செஞ்சிண்டிருந்தேன். இப்போ என்னடானா கூட்டம் பெருத்துப் போச்சு; வேலையே ஏலம் போட்டாறது. ஊம், ஊம்.. நடக்கட்டும்.. நடக்கட்டும். எல்லாம் நடக்கிற வரையில்தானே? நானும் ஒருநாள் ஒஞ்சு நடு ரேழியில் காலை நீட்டிட்டேன்னா, அப்போ நீங்கள் செஞ்சுதானே ஆகணும்? நீங்கள் செஞ்சதை நான் ஏத்துண்டுதானே ஆகணும்? மடியோ, விழுப்போ, ஆசாரமோ, அநாசாரமோ?”

அம்மா அவர் காரியத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கட்டும். எல்லாமே அவரே செஞ்சண்டாத்தான் அவருக்குப் பாந்தமாயிருக்கிறது. எங்களைப் பெற்றவர்களும் ஏதோ தங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை

எங்களுக்குச் சொல்லித்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை, எங்களால் முடிஞ்சவரை நன்றாய்த்தான் செய்வோம். ஆனால் அவர் ஆசாரத்தைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்வதில் கடுகளவு நியாயம்கூட கிடையாது. ஜலம் குடிக்கும்போது ஒரு வேளையாவது பல்லில் டம்ளர் இடிக்காத நாள் கிடையாது; இதை யாராவது சொன்னால் இதற்கென்று கொஞ்சம் தைரியமாய் மூத்த ஓரகத்திதான் கேட்கமுடியும். ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார். “எனக்குக் காது கேட்கல்லையே!” என்று விடுவார். இதென்ன காதுக்குக் கேட்காவிட்டால் பல்லுக்குத் தெரியாதா என்ன?

உங்கள் தங்கை எங்கேயாவது திரிந்துவிட்டு, ரேழியில் செருப்பை உதறிவிட்டுக் காலைக்கூட அலம்பாமல் நேரே அடுப்பங்கரையில் வந்து, “என்னம்மா பண்ணியிருக்கே?” என்று வாணலியிலிருந்து ஒற்றை விரலால் வழித்துப் போட்டுக்கொண்டு போவாள். அதற்குக் சேள்விமுறை கிடையாது. அதுக்கென்ன செய்வது? நான் அப்படியிருந்தால், என் தாயும் என்னிடம் அப்படித்தான் இருந்திருப்பாளோ என்னவோ? ஆனால் அம்மா ஏதோ, தன் வார்த்தை சொல்றதுன்னு சொல்லிக்கலாமே ஒழிய, இவ்வளவு பெரிய சம்சாரத்தில் இத்தனை சிறிசுகள், பெரிசுகள், விதவிதங்களிடை உழல்சையில், எந்தச் சீலத்தை உண்மையாகக் கொண்டாட முடியும்?

ஓரொரு சமயம் அம்மா சொல்வதைப் பார்த்தால், என்னவோ நாங்கள் அஞ்சு பேரும் வெறுமெனத்தின்று தெறித்து வளைய வருகிற மாதிரி நினைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் இந்த வீட்டுக்கு எத்தனை நாட்டுப் பெண்கள் வந்தாலும், அத்தனைப் பேருக்கும் மிஞ்சி வேலையிருக்கிறது. சமயலை விட்டால், வீட்டுக் காரியம் இல்லையா, விழுப்புக் காரியம் இல்லையா, சூழந்தைகள் காரியம் இல்லையா, சுற்றுக் காரியம் இல்லையா? புருஷாளுக்கே செய்யற பணிவிடைக் காரியங்கள்.. இதெல்லாம் காரியத்தில் சேர்த்தியில்லையா? இந்த வீட்டில் எத்தனைப் பேர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனைப் பந்திகள், ஒவ்வொருத்தருக்கும் சமயத்துக்கு ஒரு குணம். ஒருத்தருக்குக் குழம்பு, ரஸம், மோர் எல்லாம் கண்ணங்களில் கலத்தைச் சுற்றி வைத்தாக வேண்டும்; ஒருத்தருக்கு எதிரே நின்றுகொண்டு கரண்டி கரண்டியாய்ச் சொட்டியாக வேண்டும். நீங்களோ மௌன விரதம்! தலை கலத்தின் மேல் கவிழ்ந்துவிட்டால் சிப்பலைச் சாய்க்கக்கூட

முடிவாக்கும் இலைக்கும் இடையில் கிடையாது; ஒருத்தர் சதா சளசளா வளவளா, கலத்தைப் பார்த்துச் சாப்பிடாமல் எழுந்த பிறகு, “இன்னும் பசிக்கிறதே, ரஸம் சாப்பிட்டேனோ? மோர் சாப்பிட்டேனோ?” என்று சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பார். குழந்தைகளைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டாம்.

எல்லோர் வீட்டிலும் தீபாவளி முந்தின ராத்திரியானால் நம் வீட்டில் மூணு நாட்களுக்கு முன்னதாக வந்துவிடுகிறது. அரைக்கிறது, இடிக்கிறது, கரைக்கிறதுமாய் அம்மா கை எப்படி வலிக்கிறது? மைஸூர்ப்பாகு கிளறும்போது கம்மென்று மணம் கூடத்தைத் தூக்குகிறது. நாக்கில் பட்டதும் மணலாய்க் கரைகிறது. அது மணல் கொம்பா, வெண்ணையா? எதை வாயில் போட்டாலும் உங்களை நினைத்துக்கொள்வேன். நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? மௌனம் ஒன்றைத்தவிர வேறெதைத் தனியாய் அநுபவிக்க முடியும்? மௌனம்கூட ஒரு ஸ்டேஜுக்குப் பிறகு அநுபவிக்கிற விஷயமில்லை. வழியில்லாமல் ஸஹித்துக்கொள்ளும் சமாசாரம்தான். உங்களுக்கும் எனக்கும் மௌனமாயிருக்கிற வயசா? நெஞ்சக் கிளர்ச்சியை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லச் சொல்ல, அலுக்காமல், இன்னமும் சொல்லிக் கொள்ளும் நாளல்லவா? நீங்கள் ஏன் இப்படி வாயில்லாப் பூச்சியாயிருக்கிறேன்? நீங்கள் புருஷாள். உங்களுக்கு உண்மையிலேயே விரக்தியாயிருக்கலாம். நான் உங்களைவிடச் சின்னவள்தானே! உங்கள் அறிவையும் பக்குவத்தையும் என்னிடம் எதிர்பார்க்கலாமா? உங்களுக்காக இல்லாவிட்டாலும் எனக்காகவாவது என்னுடன் நீங்கள் பேசணும், எனக்குப் பேச்சு வேணும். உங்கள் துணை வேணும்.. ஐயையோ, இதென்ன உங்களைக் கையைப் பிடித்து இழுக்கிற மாதிரி நடந்து கொள்கிறேனே! என்னை மன்னிச்சுக்கொங்கோ, தப்பா நினைச்சுக்காதேங்கோ. ஆனால் எனக்கு உங்களையும் என்னையும் பற்றித் தவிர வேறு நினைப்பில்லை. ‘நானும் நீயும்’ எனும் இந்த ஆதாரத்தில் ஒட்டின சாக்குத்தான் மற்றதெல்லாம். எனக்கு இதைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், எழுத வந்ததுகூட மறந்துவிடுகிறது.

ஆனால், ‘நானும் நீங்களும்’ என்று எல்லாம் எண்ணவும், எழுதவும் சுவையாயிருந்தாலும் குடும்பம் என்பதை மறந்து எங்கே ஒதுக்கி வைக்க முடிகிறது, அல்லது மறந்துவிட முடிகிறது? குடும்பம் என்பது ஒரு க்ஷீராட்சி. அதிலிருந்துதான் லக்ஷ்மி, ஐராவதம்,

உச்ரவஸ் எல்லாம் உண்டாகிறது. குடும்பத்திலிருந்து நீங்கள் முளைத்ததனால்தானே எனக்குக் கிட்டினீர்கள்? ஆலகால விஷமும் அதிலிருந்துதான்; உடனே அதற்கு மாற்றான அம்ருதமும் அதில்தான். ஒன்றுமில்லை, அல்ப விஷயம்; இந்தக் குடும்பத்திலிருப்பதால்தானே, தீபாவளியை நான் அநுபவிக்க முடிகிறது! நீங்கள் எங்கேயோ இருக்கிறீர்கள்.

எனக்குத் தோன்றுகிறது. நானும் நீயுமிருந்து பிறந்து பெருகிய குடும்பத்தில் நானும் நீயுமாய் இழைந்து மறுபடியும் குடும்பத்துக்குள்ளேயே மறைந்துவிட்ட நானும் நீயின் ஒரு தோற்றசாக்ஷிதான் தீபாவளியோ? குடும்பமே நானும் நீயாய்க் கண்டபின், இரண்டிற்கும் என்ன வித்தியாசம்?

எனக்கு இப்படித்தான் தோன்றிற்று. தீபாவளிக்கு முதல் ராத்திரி. கூடத்து ஊஞ்சலில் புது வேஷ்டிகளும் புடவைகளும் சட்டைகளும் ரவிகைகளும் போராய்க் குவிந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ஏன் இத்தனைத் துணிகளையும் நானே உடுத்திக் கொண்டிவிட்டால் என்ன? பொம்மனாட்டி துணிகளை நானும் புருஷாள் துணிகளையும், உங்களுக்காக நானே! நீங்கள்தான் இல்லையே, எல்லாமே இந்த விசுவரூப நானும் நீயுக்குந்தானே?

அம்மா ஒரு மரச்சீப்பில் கரும்பச்சையாய் ஒரு உருண்டையை ஏந்திக்கொண்டு என்னிடம் வந்தார்.

“குட்டி, சாப்பிட்டுட்டையா?”

“ஆச்சு அம்மா”

“தின்ன வேண்டியதெல்லாம் தின்னாச்சா?”

“ஆச்சு” (அந்தக் கோதுமை அல்வாவில் ஒரு துண்டு வாங்கிட்டால் தேவலை. நான்தான் துண்டு போட்டேன். ஆனால் கேக்கறதுக்கு வெக்கமாயிருக்கே!)

“அப்படியானால் உக்கார்ந்துக்கோ, மருதானியிடறேன்.”

அம்மா என் பாதங்களைத் தொட்டதும் எனக்கு உடல் பதறிப்போச்சு. “என்னம்மா பண்ணேன்?” அம்மா கையிலிடப் போறாராக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என் பேச்சு அம்மாவுக்குக் காது கேட்கவில்லை. என் பாதங்களை எங்கோ நினைவாய் வருடிக்கொண்டிருந்தார். வேலை செய்தும் பூப்போன்று மெத்திட்ட கைகள்.. எனக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை.

- தொடரும் ■

ஒற்றைற வேர்ச்சொல்லைப் பற்றிய் படரும் நந்தவனக் கவிதைகள்

நூல் : குளிர் தூவும் ஆறு - கவிதைகள்

ஆசிரியர் : முனைவர் இரா. தமிழரசி

“கவிதை என்பது ஒரு கப்பல் அல்ல. அது மீன். மொழிக்குள் இருக்கும் பிராணவாயுவை அது எந்த அளவிற்குச் சுவாசிக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு அது உயிர்த்துடிப்புள்ளதாகிறது” என்பார் கலை விமர்சகர் கவிஞர் இந்திரன்.

இரா.தமிழரசியின் கவிதைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மூன்று நூல்களிலும் அவதானிக்கையில், அவருக்கான கவிமொழியை மொழிக்குள் நீச்சல்

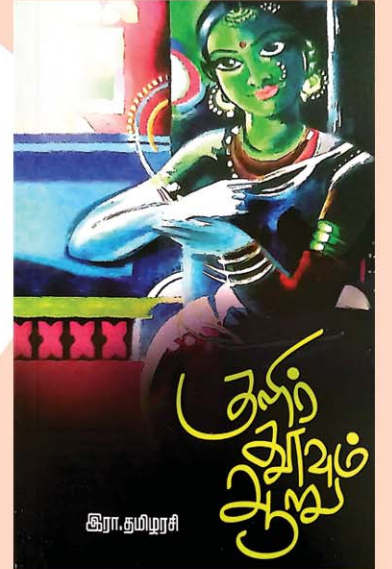
பழகிக் கையகப்படுத்தியுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. நான்காம் கவிதைத் தொகுப்பான ‘குளிர் தூவும் ஆறு’ நூலிலும் தன் மொழியைச் சிறப்பாகக் கையாண்டிருக்கும் கவிஞரின் இந்த வரிகளே அவரின் மொழிவளத்திற்குச் சான்றாகும்.

“உயிர் ஓம்பும் நேசக்காட்டையழிக்கிறாய்
கழைதின் யானையாய்த்
தடையரண் தாண்டி

இரா.தமிழரசி

குளிர்
தூவும்
ஆறு

உள் நுழையச் சாத்தியமில்லா
மனப்பிரதேசத்தின் அகழிக்குள்
பாம்பையும் முதலையையும்
சுற்றிவரப் பழக்கியிருந்தாலும்
பாதகமில்லை...”

சமகாலத்தின் சாபக்கோடான குடும்ப, அலுவலக, சமூக உறவுகளின் அதிகார ஆணவக்குரலைக் ‘கழைதின் யானை’ என்கிற சங்க இலக்கியப் படிமம் மூலம் வாசகனுக்கு அடையாளம் காட்டும் முயற்சியில் எளிதில் வெற்றிபெறுகிறார்.

தொன்மக் குறியீடுகளுக்கும், சமகால (contemporary) விளம்பரங்களுக்கும் இடையில் பயணிக்கும் இக்கவிதைகளில் பெண்களின் அவலக்குரல் வேறுவேறு கவிமொழிகள் வழியாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

ஆதிசக்தி, பரமனின் பாகமான பார்வதிக்கும் கூடப் பிரச்சினைதான்!

“யுகங்களாய்த் தொடர்கிறது
இடப்பாகம் கொடுத்தவனோடு
இணங்கிப் போவதிலான
அசௌகரியம்”

சக்தியின் வினாக்கள் சக்திமிக்கவை!
ஆக்ரோஷமானவை!

“சூடுகாட்டுச் சுடலையில்
பிணங்களோடு ஆடி
எலும்புமாலைச் சூடுபவனுக்கு
மனக்கூடாரத்தில் மகிழ்ந்திளைப்பாறவும்
மடித்தலையணையில் இளகிக் கண்ணயரவுமான
வித்தைக் கைவருதலேது..?
தான்தோன்றிக்குத் தெரியுமா
தாய்மையின் தனிப்பு
தனங்களின் சுரப்பு...”

மெல்லிய, எளிய வார்த்தைகளால் இரா.தமிழரசி பின்னும் கவிப்பின்னல் வலிமையான முடிச்சுகளாய் வாசகனுக்குள் படர்கிறது. யாரறிவார்... யார் தருவார் விடைகளை..!

இன்றைய உழைக்கும் பெண்டிருக்கு இரு கால்களிலும் குடும்பம், அலுவலகம் என இருசக்கரங்கள். இரண்டும் திசையறிந்து பயணப்பட்டதான் விபத்துகளில்லா வாழ்வு. ஆனால் நடைமுறை தினங்களின் முகங்கள் வேறு! பணிக்குத் தக்கவாறும் பருவங்களுக்குத் தக்கவாறும் மாறும் பயணங்களைப் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் தீர்மானிக்கின்றன. இந்தப் பயணத்தில் இயற்கைத் தடையரண் தாண்டி, மனித

முரண்களோடும் பயணிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சாதாரணப் பெண்டிர் இதைக் கடப்பதே கடினம்... ஆனால் கவிஞரின் பார்வை விசுவரூபமெடுக்கிறதே!

“எட்டுக் கரங்களோடும்
எண்ணற்ற கருவிகளோடும்
முரண்களோடு முரண்கொளவியலாது
தொடர்கின்றன பயணங்கள்
கொற்றவைக்கும்”

கொற்றவையும் கூட கேட்கக்கூடும்.. வேலையற்ற குாயிறுகள் எந்தக் கடையில் கிடைக்கும்?

‘வாய்ப்பளிப்போம்’ என்கிற கவிதையில் விளம்பரங்களின் வழியாகவே தன்னம்பிக்கை விதைக்கிறார் தமிழரசி.. இக்காலப் பெண்களுக்கு,

“பெரிய இழப்புகளற்ற தோல்விகள்
விழுந்து எழ வாய்ப்புகள்
மருந்திட்டு அரவணைத்தால்
ஆறிவிடும் காயங்கள்
தூண்டிலையும் வலையையும்
தீமிறி வருமாறு
கண்காணிப்பற்ற உலாவுதல்கள்
வாய்ப்பளிப்போம் இவற்றுக்கு
‘வைப்பை ஸோன்’ மட்டுமல்ல
வலம் வரவிடலாம்
உலகின் எந்த மூலையிலும்”

தமிழரசியின் கவிதை வெற்றிகள் சின்னச் சின்ன வரிகளில் ஒளி(ர்)ந்திருக்கின்றன.

“தேடவேண்டும் என்பதற்காகவே
தொலைந்து போயிருக்கிறாய்”
“ஓற்றை வேர்ச்சொல்லைப்
பற்றிப் பெருகுகிறது
நந்தவனக் கவிதைகள்”

அதே நேரம், சொற்களை ஒரு ஊதாரியைப்போலச் செலவு செய்வது வாசிப்பில் சலிப்பையே தருகிறது. ‘நினைவூட்டுகிறது’ கவிதையில் ‘என்’ 4 முறை... பதவுரைச் சொல்லித் தராமலேயே பழக்கலாம் வாசகனை!

“இத்தொகுப்பில் பெரும்பாலான கவிதைகள் உறவின் மேன்மை பேசுவன. அநீதி கண்டு ஆற்றாமை மீதாரும் கவிதைகளும் உண்டு” என வாக்குமூலம் தந்திருக்கும் தமிழரசியின் ‘குளிர் தூவும் ஆறு’ தொகுப்பில் சில கவிதைகளைச் செதுக்கி / குறைத்திருப்பின் தொகுப்பின் கனம் கூடியிருக்கும். அதே நேரம் எளிய வாசகனும் குளிர் தூவும் ஆற்றின் கரையில் நடக்கலாம்.. கரையைக் கடக்கலாம். ■

உலகம் தழுவிய போட்டி...
 திறமைகளுக்காக திறந்திருக்கும் மேடை...
 விரைவில்....

MEDA
 The Stage is yours

படைப்பும் பதிப்பகம் வெளியீடுகள்

நூல்களைப் பெற - 97908 21981

